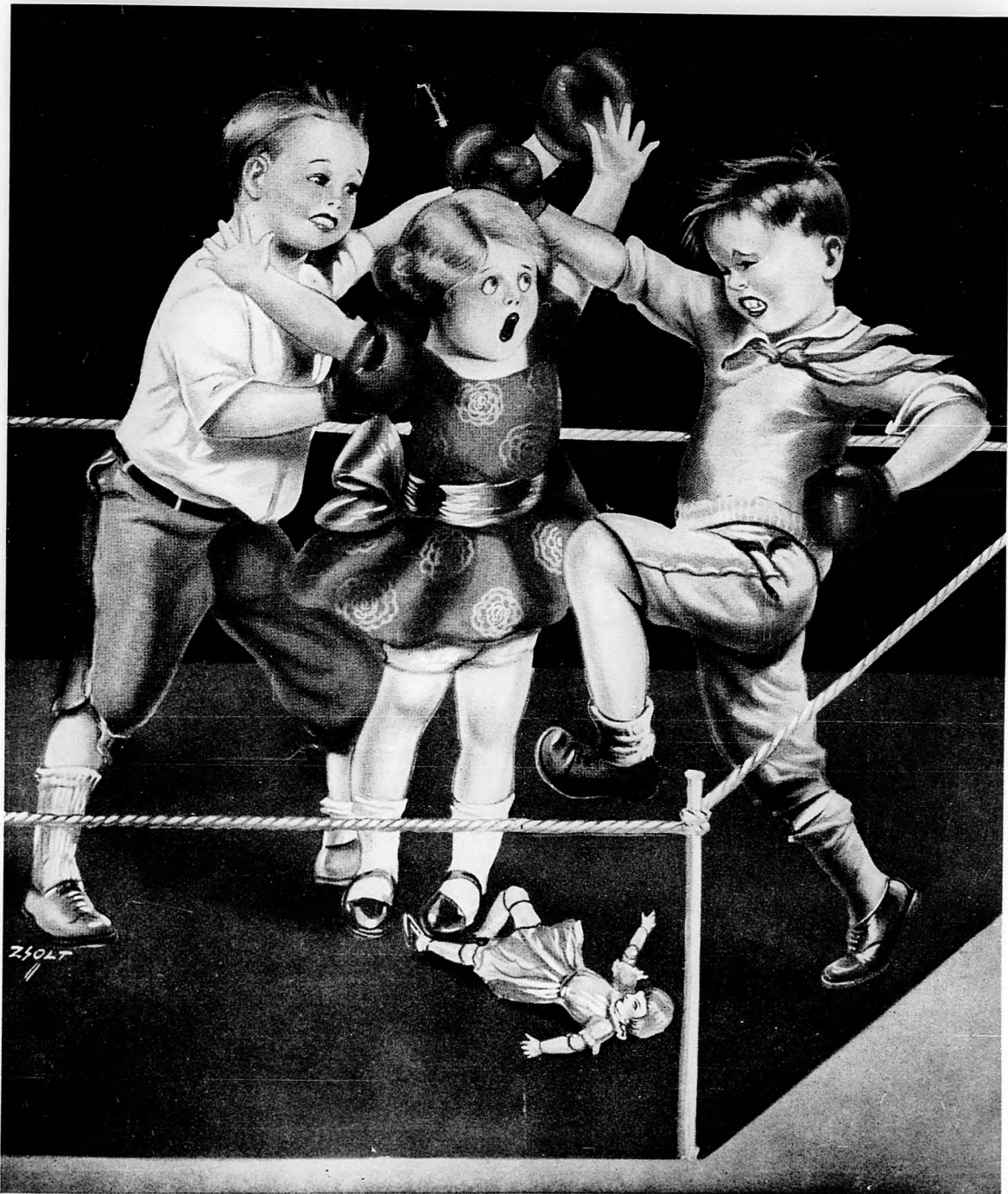

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ: KERTÉSZ BÉLA

BOXMÉRKÖZÉS (Zsolt festőművész festménye)

ÖTÖDIK PÁRATLAN KEDVEZMÉNY

lapunk kedves előfizetőinek

mely áll egy aszurozott szélű prima minőségű hatszemélyes fehér damaszt abroszból és hat darab asztalkendőből.

Az abrosz mérete aszurozás nélkül 140×140 cm., aszurozva 135×135 cm. Az asztalkendők mérete aszurozás nélkül 60×60 cm, aszurozva 55×55 cm. Ezen kitűnő anyagú, finom, mintás szövésű damasztabroszgarnitúrát Kézimunkaboltunk rendkívül olcsó áron

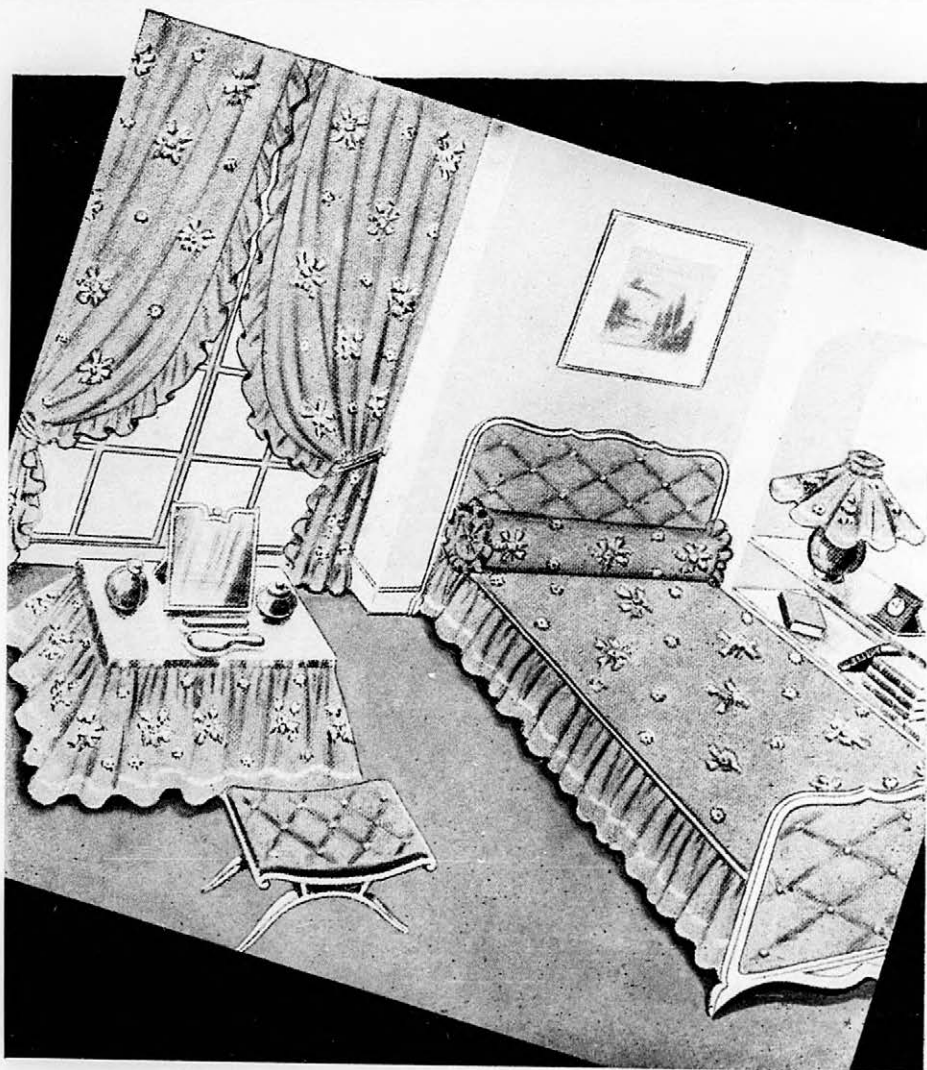
csak 16 pengőért

szállítja házhoz, vidékre portómentesen, helyben teljesen költségmentesen.

A kész, aszurozott abrosz-garnitúra ára tetszés szerinti részletekben fizethető s mikor az abrosz-garnitúra ára teljes befizetést nyert, azonnal megküldjük a megrendelő címére, ismételjük, portómentesen.

Ezen rendkívül olcsó damasztabrosz-garnitúrával a legkevesebb gond és megterhelés nélkül frissíthetik fel kedves előfizetőink készletüket. De nem hiányozhat egyetlen menyasszonyi kelengyéből sem, mert nagyobb vendégeskedés esetén, ebédhez és vacsorához való terítésnél két terítő használható, amivel megtakarítjuk egy felesleges tizenkétszemélyes abrosz vásárlását. Ugyancsak mint értékes és praktikus meglepetés, ajándékozható menyasszonyok részére.

Az akció-darabok megválasztásánál Kézimunkaboltunk főleg a háztartásban használható különböző garnitúrák hasznosságát mérlegeli s ezeket részletfizetés kedvezménye mellett készpénzárban hozza forgalomba, hogy lapunk előfizetői könnyen juthassanak hozzá. Az ötödik akció abrosz-garnitúrát szeretettel ajánljuk kedves előfizetőink figyelmébe és kérjük, hogy szükségleteiket Kézimunkaboltunknál szerezzék be.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XV. ÉVFOLYAM 30. SZÁM

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

BUDAPEST, 1938 OKT. 20

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKA-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11—12—93.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekkszámla 41.490. Előfizetési ár: Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:

KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csehkorona, félévre 90 csehkorona, negyedévre 50 csehkorona, Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovatmelléklettel együtt évi 24 pengő.

A MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA KÉZIMUNKABOLTJA, BUDAPEST, VI., TERÉZ-KORÚT 6. SZÁM. TELEFON: 12—13—19

Modern banditák

All a bálterem szögletében s az oszlopnak dőlve, figyeli a lányok csillogó seregét, mely szépsége és fiatalága bimbójában a szívek vásárán összegyűlt. Szép, mint egy antik szobor. Magas, vállas, előkelő; frakkja kifogástalan. Szépívű ajkán cinikus mosoly, festett szeme fénykelepe, álnok sugara törbecsalja a tapasztalatlan lányszívet. Ő a „szép fiú“, a minden báltermek otthonosa, a szalonok ünnepeit hőse, elmaradhatatlan párbajsegéd, maga is félelmetes kardvivő s céllövő, egy igazi spadassin, akinek majd minden hétre esik egy-két szenzációs párbaja. De elmaradhatatlan törzsvendége az éjszakai mulatóknak is, táncosnők barátja, ki bőkezű gavallériájával zavarba hozza még a legrefináltabb főpincéreket is. Kitűnő partettáncos, kinek a szerencsés karjáról

röppen föl a siker aranyfellegére az elszánt táncoslány. Elsőrendű tenniszjátékos, kitűnő sportsman, versenyző és amatőrboxoló, szerencséskezű kártyás, ki nagy tételekben játszik s hanyag eleganciával legyint, ha vesz; úr, ki ott van mindenütt, minden irodalmi, zenei, képző- és iparművészeti tárlaton, lóversenyen, bálon és ünnepen; úr, ki vagyont költ, de hogy miből — azt senki sem tudja, nem is sejtí, de frtatni sem akarja, hiszen még a legkisebbszűsége is vérbeli dzsentrire vall. Veszedelem nőhódító, kinek az élményeihez képest Faublas lovag kalandjai naiv és enyhe esetek. Vérbeli Don Juan, igazi dandy, akit nemcsak piskótalábú kóristanők rajonganak körül, hanem a szolid úri kisasszonyok is bálványoznak titkon, hiszen a hódításairól és nagystilű életéről legendák keringenek...

Ime, úgy néznek rá, mint valami félistenre! Ő pedig csak áll a parázsló tekintetek tűzcentrumában, csak áll merészen és diadalmasan. Szembogara szürkén hunyorog, mint a macskáé, mikor a prédáját lesi. Vagy inkább a pókhoz hasonlíthatnád, amikor az mozdulatlanul ül csillogó hálójába szögletében és a zsákmányára vár, a zümmögő legyecskére, amelynek hiába van hatvan külön forgatható, úgynevezett összetett szeme, mégis csak beleröppen a csali pókhálóba, hogy életével lakoljon meggondolatlan cselekedete miatt. Igen, ő a póklelkű ember! Az aranyzárnű legyecskét lesi, a gazdag és előkelő családok leányát, akit becsalhat szerelmi hálójába. Szent tapasztalatlanság! Még a mámak is megszedülnek. Jó parti! És az előre kioktatott lánykáikkal együtt tűzvonalba viszik minden fegyverüket, mosolyukat és kópéságukat, hogy a szép és nagystilű kalandor figyelme fényébe kerülhessenek. Am neki most, a végcélnál csak egy kell! A legszebb és a leggazdagabb leány...

A modern bandita!

...és megtalálja, akit keres, hiszen már nagyjában informálták a házasságszerző ügynökök. Ott az aranylegyecské! Ennek a révén fog fölkapaszkodni az erkölcsi tekintély kopár létráján, az ő révén akar pénzhez, nagy pénzhez jutni, hogy gondtalanul hódolhasson passzióinak. Meg kell fogni! És megfogja. Fegyverei: a jó modor, a tánc, az elegáns közöny, a rossz híre, a szépsége és a romlottsága, azok a motívumok, melyek a kalandor-szerencse tengelyét képezik. Száz maszkot próbál gondosan, színészi erővel játszik és éles lélektani analízissel dolgozik, pontos haditervet állít föl és hajt végre páratlan türelemmel s ha számításába valami előre nem látott körülmény ütközik, akkor va-banque-játékba kezd: fenyeget és könyörög, majd lasszót vet biztos kézzel és táncol a hazugságok nyaktörő trapézán, míg az „Önöket házastársaknak nyilvánítottam“ száraz és tragikus igéje el nem hangzik a polgári törvények házában.

Győz a frakkos martalóc! A modern bandita. Csörög tenyerében a csókonvett arany. Jár a szerelmes asszony a lélekálmok mezején, a boldogság szívárványvelei alatt, nevetve kergeti, de soha el nem éri. Nászút után jön a gyászút, a csalódások és a fölrettenések pokla. A modern bandita mosolyog. Ő nem a testet, hanem csak a lelket öli meg és ezt nem bünteti a törvény. De szükség esetén a test se szentség, hanem elsőrendű üzlet, mert a mézeshetek kiradó hangulatában bebiztosította magát és szerelmes asszonykáját jó aranydollárra, mely elhalálozás esetén az életbenmaradt házastársnak fizetendő... Egy kis veronál segít, de akad százféle módozat és alkalom. Legtöbbször azonban könnyűszerrel jut az áldozat pénzéhez. Papa, mama föleszmél, de már akkor késő. Könyörgés, könny, vád, panasz, lelkiismeret, fájdalom, kín, botrány, valópör, mi sem segít már.

Mert a világ legnagyobb kincse: a tiszta asszonylélek már összetört...

VÁRAKOZÁS

IRTA: GYOMAI GYÖRGY

Margit a lefüggönyözött ablaknál állt és az utcára lesett. Ideges pillantása úgy futott végig a poros úton s a piacon át a templomig, mint az agár. Jön-e valaki? Kint ragyogott, izzott a nyári nap. A piac olvadt, mint a jég. Az asszonyok kosárba rakták a megmaradt szalonnadarabokat, füstölthúsokat, zöldbabot s lihegve, tátogva szédelegtek haza.

Bent a rendelőben hűvös volt. A függöny szélénél hivatlan napsugárvendég kacagott be. Ragyogó fehérre csillogta a csillagó üvegszekrényt. Szemét villogtatta a csipesszek, üvegek katonás során. Rámosolygott a leány vakító köpenyére, majd egy falevél rezdülésére kiosont villámgyorsan az utcára.

Margit csaldódotan fordult el az ablakról.

— Nem jön senki. — suttogta csaknem sírva és a heverőre dobta magát. — Két órája várok és még nem jött egy lélek sem. Igaza volt édesapámnak. Nem érdemes a lányoknak tanulni. De még a fiúknak sem. Kell ide orvos, ebbe a nyomorult faluba, ahol úgy születnek és halnak meg az emberek, mint a birkák. Vagy még annál is keservesebben. Mert a beteg birkához legalább kihozzák az állatorvost. De a beteg emberhez csak kenőasszonyt hívnak!

Dr. Donkó Margit, a falu újdonsült orvosa, elkeseredve szívta be a friss festékszagot. Felnézett a falra, hol vastag keretben a diplomája két szava nézett vele farkasszemet: NOS RECTOR. S dühösen belerúgta a levegőbe, fulladozó torokkal lihegte:

— Igaza volt édesapámnak.

Mert édesapja már akkor ellenezte a tanulását, amikor a gimnáziumot megkezdte.

— Minek az neked, kislányom, — mondotta. — Nem vagy te a könyvre rászorulva. Nyolcszáz hold elsőosztályú föld vár rád. Meg három tanya. Meg egy csomó pénz. Adósság egy fillér se. Minek hát neked az a sok vacak latin, meg algebra, mikor első parti vagy a megyében? Hozatok ide neked három

francia kisasszonyt, meg tíz német frajliát, ha uraskodni akarsz. Kotyogótl velük éjjel-nappal. Vegyél egy kocsierek tenniszlabdát, száz tenniszűtőt. Oszd üsed látástól vakulásig a frajlikkal, ahogy a többi kisasszonyok szokták. Csak ne tanulj, mert annak nincs értelme.

És ő mégis csak tanult. Évről-évre fizette érte édesapja. Donkó Rudolt a tenger pénzét. Néha morogva, néha jókedvűen, csak hogy neki örömet szerezzen. S mikor hosszú évek után egyszer hazatért az érettségi bizonyítvánnyal, édesapja úgy megölelte, hogy ropogtak belé a csontjai.

— Hála Istennek, csak hogy végeztél azokkal a nyavalyás könyvekkel, — táncolta körül őszinte örömmel. — Ezután az én kislányom leszel. Ugy-e? Ezé a vén paraszt apádé leszel egészen! Hiszen mióta szegény, jó anyád meghalt, olyan árva vagyok, mint a faluvégi fészület. Ugy-e, nem hagysz itt többet? Gazdasszony leszel. Fagadok melléd öt szakácsnét. Süs, főz mindent, amit csak szemed, szád kíván. Szobalány, szolgáló, koci, ló, minden rád vár. Csak maradj itt. Párizsból hozathatod a ruhádat. Nem bánom, ha se eleje nem lesz, se hátulja. A fejedre tehetsz olyan londoni abrakostarisznyát kalapnak, hogy megvadulhat minden ökör, minden borjú. Csak maradj.

A kövér, vérrel telt kis ember olyan igaz örömmel kiáltozta ezeket, hogy alig volt bátorsága megmondani:

— Édesapám, ne haragudjon. Szeretnék még tovább tanulni.

Édesapja elhallgatott erre, mintha fejbe-vágták volna. Piros arcából kiszökött a vér. Jókedve meghalt. A nevetés megugrott a torkából. Úgy nézett rá, mint egy csodaállatra.

— Tanulni akarsz még mindig?

— Igen, édesapám.

— Oszd mi az égi csuda akarsz lenni? Tán csak nem csillagvizsgáló?

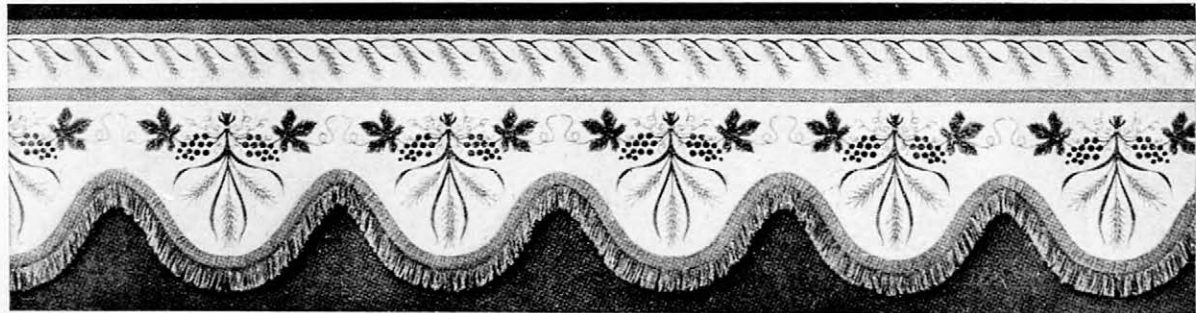
— Orvos szeretnék lenni. Segíteni szeretnék ezen az elhagyott, műveletlen, szegény falusi és tanyai népen, mely

orvos nélkül kénytelen kínlódni egy életen. Segíteni szeretnék szenvedő ember-társaimon. Csillapítani szeretném a beteg gyermekek, asszonyok fájdalmát.

— Ki volt az a marha, aki ezekre tanított, — vágta a vizekanocsót a falhoz az apja akkor úgy, hogy millió darabra tört. — Ezért fizettem érted az ezreseket, hogy ilyenekkel tömjék meg a fejed! Mért nem akarsz elmenni mingyárt irgalmas ápolónőnek Afrikába, a szerencsének közé? Majd én megmondom, mi lesz belőled. Kisasszony leszel. Igazi kisasszony. Értetted? Reggel felkelsz tíz órákor. Megreggelizel az ágyban. Akkor langyos vízben megfürdöl. Kifested a szád jó veresre, hogy az udvarlód belevakuljonak. Kifesteted vörösrre az összes kezeden, meg az összes lábodon is a körmeidet. A hajad olyanra nyírtod, mint az enyém. Naponta elszívsz húsz cigarettát, jó erőset. Naponta magadra locsolsz egy üveg parfónt. Magadra mázolsz egy skatulya püdért. Aztán beutazol a városba, mint egy filmszínésznő. Hogy tátsa el a száját mindenki. Hogy forduljon utánad tátott szájjal mindenki, hogy ez a Donkó Rudolf lánya!

— Én már elhatároztam, hogy orvos leszek, — mondta ő ekkor csendesen, de ez a csendes néhány szó úgy robbant az öreg fülébe, mint a pergőűz.

Mintha rostává lőtték volna a nyelvét, megállt minden szava. Csaldódotan, végtelen fájdalommal nézett rá. Mintha csak mondta volna: ennyire csaldódotan egy apa egyetlen lányában? Aztán lehajtott fejjel, mint a kirügött kérés, kullagott ki az udvarra. Ott felült a kocsiára. Végigvágta a lovakat. S egy hétig elő sem jött a tanyákról. Keserves, végtelen hosszú volt az a nyár. Hetekig nem szóltak egymáshoz egy szót akkoriban. Néha már el is határozta, feladja a harcot. Itthon marad és úgy lesz minden, ahogy édesapja kívánja. De mikor eljött a szeptember, csak előszedte kosarait, koffereit. Összecsomagolta ruháit, úgy, mint eddig, nyolc éven keresztül.

S mikor egy este édesapja sápadtan a markába nyomott egy csomó pénzt, már el is indult Budapest felé.

Az egyetemi évek úgy rohantak el egymás után, mint a cikázó fecskék. Pénze több volt, mint amennyi kellett. Tanulás, munka, tanulás, séta, mozi, színház volt a műsora mindennap. S jóformán még alaposan szét sem nézhetett Pesten, már kezébe nyomták a nagypecsétes diplomát.

Mindez néhány hete történt. Azóta itthon van. S azóta ismét kerülik egymást édesapjával, mert az öreg újra kezdte a régi nótát. Mikor leszállt a kocsiból, rögtön elébe állt.

— No, kedves kislányom, hozott az Isten! Remélem, már most vége a tanulásnak örökre?

— Vége, — kacagott ő és körülcsókolta a kövér, kis öreget.

— Azért mondom, — fenyegette meg az apja, — mert ha még tanulni akarsz, megfojtalak.

— Nem tanulok, — táncolt ő boldogan. — Ezután dolgozom.

— Be akarsz állni tán marokverőnek?

— Dehogynis. Rendelőt nyitok. Én leszek a falu egyetlen orvosa, — mondta ő lelkendező boldogsággal. — Megkérsem azt a pénzt, amit eddig tanulásra költöttem. És keresek még százszor annyit is!

Édesapja elengedte ezekre a szavakra és villámló szemekkel nézett rá. Aztán nagyon csendesben és nagyon komolyan azt mondta:

— Drága kislányom, kijártad a gimnáziumot, kitanultad az egyetemet, tizenhárom esztendeig csak vakációban láttalak, mégsem lázadtam fel ellened soha. Eddig tehetted mindent a kedved szerint. De a mai nappal vége az uralmadnak. Ebben a házban ezután én parancsolok, ha ezer dr. áll is a neved előtt. Ebből a házból te korelát nem csinálsz. Ide nem fognak kehes vénasszonyok, heptikás kölykök mázskálni. Azt sem engedem meg, hogy szakjait lisztért, meg avas kolbászért nyomkodd bagós parasztok retkes mellét. A Donkó Rudolf lánya nincs az ilyen keresetre rászorulva. Mással meg itt nem fizetnek. Hosszú lélegzetet vett ekkor az öreg. S keserű nevetéssel folytatta:

— De mit beszélnek én nekéd betegjárásról, meg keresetről? Hát azt hiszed te, hogy itt úgy van, ahogy Pesten bema-golták neked a professzorok? Azt hiszed, beteszi itt a lábát valaki hozzád, ha száz ezerpengős rendelőben dolgozol is? Ennek a népnek, drága lányom, nem rendelő kell, hanem Korom Polla. Az itt az orvos. Az itt a tanár. Az rendel itt hajnaltól éjfélig lisztért, sonkáért, tyúkért, minden nyavalványért a putrijában. Korom Pollával pedig te nem veheted fel a versenyt. Mert te kenni, meg hátat taposni nem tudsz. Azért ne is nevetesd ki magad. Hozzád a kutya se fogja betenni a lábát, ha száz évig ingyen gyógyítandó is!

Ő akkor csak mosolygott ezeken. S néhány hét alatt csak kiharcolta magának az elegáns, modern rendelőt. És most itt áll. Várja a betegeket. Reggel óta vár és nem nyitja rá az ajtót senki.

— Igaza volt édesapámnak, — sutto-gta

újra elkeseredve. — Korom Polla kell ezeknek. Hiába dobolta ki a bakter egy hét óta minden nap, minden sarkon, hogy dr. Donkó Margit orvos ma megkezdte rendelését, nem jön ide senki. Pedig az édesapja azt mondta, hogy ha első nap csúfságban marad, összetöri az egész berendezést. S meggyújtja az udvaron a diplomáját.

— Nem jön senki, — rágta véresre a száját elbúsultan, amint ismét kinézett az utcára. — Nem kell ezeknek tudomány. Ezeknek valóban Korom Polla kell.

Donkó Rudolf ezalatt kint ült a kertben a lugas előtt. A nagy barna kaput figyelte már reggel óta. Benyit-e ugyan rajta valaki a lányához? Dehogynit, morogta káromkodva. S úgy nézett az égre, mint aki leszámolt már mindennel. — Nem volt se lakodalom, se búcsú, se kocsmázás. Sehhol se adódott egy értelmes bicskázás, vagy verekedés. Más pedig ki jönne ide? — kavarogtak benne a gondolatok és vérbe borult a szeme. — Felgyűjtöm, összetöröm azt a vacak rendelőt. Kár is volt megengedni, hogy megcsinálják. Rajtunk fog nevetni az egész falu. Legjobban Korom Polla, aki már úgyis azt hírszeltelte mindenfelé, hogy ugyan mit tud egy ilyen incifinci doktorkisasszony?

Nagyot sóhajtott erre. Kigombolta a nyakán az inget.

— Ha elüti a delet és nem jön senki, összetörök mindent, — határozta el magát a nagy leszámolásra s újra a kapura esett a pillantása. A toronyóra sokat ütött egymás után. A forróság egyre nagyobb lett. A falu fuldoklott a hőségben. Egyetlen lépés nem kopogott sehhol.

— Ugyan mit csinál Margit? — vágódott hirtelen valami a mellébe. — Áll szegény az ablaknál és várja az első beteget, aki nem jön. Talán sír is. Megrendült benne valami.

— Kinevetik a lányom és kinevetnek engem is, — hasított bele a fájdalmas gondolat s arra a megállapításra jutott, hogy szólni kellene a Korom Polla dolgában a főszolgabírónak valamit. Mert az nem lehet, hogy Korom Polla legyen a falu egészségügyi főtanácsosa.

— Kijárta a lányom az egyetemet és most sír, — sikitotta a koponyájában valaki. — Sír, mert a butaság nem engedi, hogy lenyomják a kilincset. Korom Polla szaval ellene. S talán még azt is lebeszéli, aki különben eljönne.

— Legalább csak egy beteget hoznának, vagy egyhez hívnák, akkor majd kerülközne több is lassan. Kedvet kapnának egymástól, ha látnák, hogy az orvos nem hasítja fel rögtön a hasukat, — nyeldeste tovább a keserűséget.

A toronyóra ismét ütött. Donkó Rudolf úgy érezte, az utolsó óráját jelzik a másvilágról. Csaknem szét pattant a mellén az ing.

— Nem jön senki, — csikorgatta a fogát s úgy érezte, megfullad.

Parázsát vált egyszere alá a lóca. Felugrott.

— Nem bírom tovább nézni, — rohant a kapu felé. — Megyek ki a tanyára. Két hétig haza se jövök! Addig majd csak fordul valamerre a sor.

Mintha tüzes ostorral csapkodnák, osont ki a hátsó kapun, hogy ne lássa szegényét senki. Poros közölkön bujkált ki a falu vége felé. Lehajította a fejét, mint a tolvaj.

Az egyik ház előtt hirtelen megállt. Szétnézett, látja-e valaki. Aztán benyitott. Csaknem bebukott.

— Itthon vagy-e Pista? — szólta be rekedten a konyhába.

— Itthon, — jött ki egy falábú ember a szőlőszára.

Donkó Rudolf megragadta a sovány, tört ember vállát. Megrázta. Magához ölelte.

— Kedves szenvedő katonakomám. Akarsz-e egy hizót, meg egy zsák lisztet keresni?

— Akarok, — nézett az csodálkozva.

— Nohát, ha akarsz, akkor menj el a lányomhoz. Gyógyítsd vele azt az összelőtt lábát, meg tudód, meg lapockád. Aztán vigyél hozzá más beteget is. De menj sebesen. Nesze tíz pengő, oszt eregy!

Azzal rohant ki a porban a tanyája felé.

A falábú csodálkozva nézett utána. Aztán elkopogott Donkó Margithoz.

* Este a falábú beült a kocsmába. Megivott egy liter bort. Aztán teli szájjal dicsérni kezdte a doktorkisasszonyt, hogy milyen ügyes. S a legelső ellentmondót úgy kölintotta föbe a falábával, hogy azt se mondta, mukk.

Ezután a puffanás után nem tudható, mi történt a kocsmában. Annyi azonban tény, hogy öt perc múlva kilenc sebesült támogattak a doktorkisasszony rendelője felé. S a falábú boldogan sutto-gta magában.

— No, úgy gondolom, ennyi beteg elég szombatig. Akkor majd szállítok még ennyit.

S mint fő betegszállító nagyvállalkozó, kidüllesztett mellél elkopogott hazafelé.

RÉGI SZEGÉNYEK

Írta: Dénes Gizella

A terrazon reggelihez volt terítve. Jóságú kávé gőzölgött a kannában, friss tej a majolikalábasban, sárgabélű kalács a kosárban. Minden aranylott, minden tündöklött.

— Gyerünk, gyerünk, gyerekek — hangzott a villából egy mély, igen meleg férfihang: dr. Szalánczy főtanácsos úr hangja —, gyerünk, mert kihül a kávé! A vidám hang után a főtanácsos úr meg is jelent a terrazon. Szép, sötétkék ruhában, illatosan, frissen. Igen, igen elégedett volt. Örült a napnak, a körülötte hullámzó szépségeknek, a bőségek, a gondtalanságnak. Kicsit hátraengedte a fejét s lehúnyt szemekkel adta át magát az ünnepi reggel derűs hangulatának. Arra gondolt, hogy félóra mulva templomba megy az egész család, ünnepelőruhában, tisztán és gondtalanul, aztán hazajönnek a jó, izes ebédhez, utána alvás, azután pedig séta következnek! Gyönyörű ünnepi program! Istennek hála, nincs semmi, ami ezt a programot megzavarná. Mindnyájan egészségesek, szép otthonuk, jó ruhájuk van, a nyáron, ha igaz s Isten élteti őket, utazni fognak. Csak még nem határozták el, hogy hová.

Nagyon jó volt ez a pillanatnyi merengés, tervezgetés, ez a problémák nélküli nyugalom, melyet a polgári jólét támasztott alá. A hatodik fizetési osztályban, a szép, árnyas hűvösvölgyi villában nem is lehetett másként. Szalánczy főtanácsos úr igen-igen elégedett volt, elsősorban önmagával természetesen. Hiszen ha ő nem volna olyan, amilyen... Ha olyan volna, mint más emberek! De, hála Istennek, ilyen rendes, ilyen beosztó és ilyen törekvő lény, akinek mindene a családja, az asszony és a két gyermeke! Egészen alázatossá lett ebben a fölfedezésben s szeretett volna nagyot kiáltani. Annnyira tele volt a lelke érzéssel, hálával, elégedettséggel. És különben is pünkösöd reggele volt, ez a nap neki mindig csupa jót hozott. Illik is, ha mielőbb megköszön mindent Annak, akitől, hite szerint, minden jó érkezett számára...

Gyorsan a zsebébe nyúlt és megnézte az óráját. Kilenc óra volt éppen. Erre megkocintotta széles pecsétgyűrűjével az egyik poharat.

— Ne szuszogjatok, gyerekek, már kilenc óra. Félkor indulni kell, hogy tízre a Bazilikában lehessünk...

A pohárcsengésre először is az asszony jelent meg. Magas, igen elegáns, síma mozgású asszony volt Szalánczyé, kissé talán hideg tekintetű, túlságosan egykedvű. Új tavaszi toalettet viselt: sötétkéket...

Szó nélkül, kissé álmosan és közönyösen töltötte be a kávé Szalánczy főtanácsos úrnak.

Az asszony magának is töltött, aztán a másik két csészét is megtöltötte. Csuklójára nézett s bosszúsán rávert a poharak egyikére.

— Tényleg jöhetnének már. Elvégre tudhatnák, mi a rend!

Erre a leány jelent meg a terrazon. Szőke volt, nyulánk, csillogószemű és ki-mondhatatlanul energikus járású. Tizenhatéves volt! És soha nem látta a gondokat.

A leány leült. Rajta is sötétkék ruha volt, ugyanabból az anyagból, mint az anyjé, csak éppen egy friss, fehér rózsá illatozott a kivágásban.

— Egy kis mézet is, mamuskám — emelte fel kalácsát —, de ne sokat, mert az hízlal, tudod!...

Szalánczy főtanácsos úr tréfásan dörmögött valamit a divatos női termetről.

— Most még csak Gyuri hiányzik — mondta derűlten s felhörpintette kávéját. Végre megjelent Gyuri. Sötétkék ruhája ugyanabból az anyagból készült, mint az apjé... A szülők szeméi felcsillantak, ahogy végignézték a szép, sugárfiút. Igen, az ő gyermekük! A kettejük vére teremtette! Az anyja szeméit örökölte és az apja erős, egészséges alkatát. Klári megpöckölte az orrát.

— Végre! Csak hogy megérkezett fenséged... Fordulj csak! Igazán pompás szabása van ennek a zakkónak. Hiába, apa szabója! Apa ízlése...

A két férfi, az apa és a fiú egyedül maradtak a terrazon. Gyuri kelleetlenül, fanyar arccal ment a helyére, cukor nélkül akarta fölhajtani a kávéját, de az apja, akinek minden figyelme rajtuk nyugodott, feléje nyújtotta a kockákat.

— Keserű lesz az, fiam...

— De lassan olvad és te már sietnél... — mormolta Gyuri.

Szalánczy valami halk fájdalmat érzett a szíve körül. Csak akkorát, mintha szellő érte volna, vagy egy könnyű tenyér nehezedett volna reá. Az jutott eszébe, hogy a fia se szól semmit, egy szava sincs erre a ruhára... Nem köszönte meg! Klári, az más, Klári már egy hét óta a nyakába ugrik és össze-csókolja. Az anyja is megcsókolta, amikor meghozta számukra az anyagot. Még mondta is, hogy nagyon ízléses darab, a színe és az anyaga a legjobb! És Gyuri nem... Holott ugyanazt a szövetet kapta, mint ő, igaz, hogy az érettségi-vizsgákra úgyszólván kellett volna egy jó ruha, de mégis igaza volt a szabónak, aki azt mondta, hogy talán valamivel olcsóbb is jó lenne, hiszen

Asszonyi bánatom

Mily jó itt — ahol a csendnek
hóruhái ringva lengnek
itt — a konyha csendes mélyén,
gombát szeelni... s mit tudom
én!...

Nem gondolni semmi másra,
az ebédre — a munkára.
De jaj annak, kit a „Tüzek“
átölelnek, fogvatartnak
és számúznak e ragyogó kis
templomból!...

Vajjon mi lehet a vétek,
amiért örökké égek?
Mért — hogy egy szép
nyughatatlan,
láthatatlan tüzes angyal
átalúz a Mindenségben
és a csendes házitűznél
nincsen — nincsen pihenésem.

Bodorik Józsefné

úgy nő a fiatalúr... De ő nem engedte. Miért ne legyenek egyfonmák ezen az ünnepnapon, ha lehet, ha ezt megengedhetik maguknak? Neki mindig kedvenc színe volt a sötétkék, úri szín, elegáns szín, mindig divatos szín! A felesége is szereti, amikor először látta, akkor is sötétkékben volt. Talán ha szürkét vagy barnát viselt volna akkor, meg se látta volna... És Klári, ez a nyugtalan, édes, csupa ideg, eszes kis leánygyerek, ez is hogy mondta: nahát, milyen ízlésed van, papus! Milyen szép is lesz, amikor ők négyen megjelennek a Bazilikában szép, sötétkék ruháikban, mindenki megnézi majd őket és ő olyan hálásan, olyan boldogan hajít majd tétét az oltár elé. Ó, úgy fog énekelni, olyan túlradó szívvel, hogy „Jöjj el, Szentlélekisten”... És most ez a Gyuri! Milyen morc, milyen duzzogó. Mintha valami feszítene a mellét, mintha kényelmetlenül érezné magát az új ruhájában. Egyszerre elpirult Szalánczy főtanácsos úr homloka és lelkendezve nyúlt át az asztalon: — Szűk talán a kabátod, fiam? — Mi legyen szűk rajta? — rántotta meg az a vállát. — Kétszer is megpróbálta a Hammer. Nem szűk ez, egyáltalán nem... — Akkor hát mi nem tetszik rajta?

Gyuri elvörösödött.

— Ki mondta, hogy nem tetszik?

— De nem mondd, hogy tetszik — vágta magát most már a kérdésbe és egyetlen gondolatra a főtanácsos úr. — Látom, hogy duzzogsz. Máskor nem ilyen szoktál lenni.

— Érdekes — vetette oda a fiú és igen kényelmetlenül érezte magát. — Nem vagyok már gyerek. Az ember nem nevetgélhet mindig...

— Nincs okod a búsongásra sem — mondta most már kissé idegesen a főtanácsos úr —, megvan mindened, szép otthonod, ruháid...

— Egyenruhám! — robbant most ki a fiú és hirtelen megállt a mondat után. Ez a szó és a hang, amelyen kiejtette, egy egészen külön világról szóltak, egy külön világról, mely az úri villában, a finom ételek és kifűnő szabályos angol ruhák dacára is telve volt forrongással és izgalmakkal és tökéletesen ellentéte volt annak a polgárián nyugodt és elégedett életformáknak, melyek Szalánczy főtanácsos urat oly boldoggá és oly hálással tették. Nagyon nehéz és nagyon fájdalmas pillanat volt ez, de ha már itt volt, szembe kellett vele nézni, hármennyre pillantgat is a kettétárt fehér ajtóra, melyen a felesége és a leánya eltűntek. Azok még mindig ott motoznak a tükör előtt és nem mentik őt fel a szörnyű pillanatot s a még szörnyűbb kérdés elöl...

— Szóval nem tetszik neked ez a ruha — mondta halkán a főtanácsos úr és széles, húsos arcán annyira fájdalom suhant át, hogy Gyuri nagyon elszégyellte magát, de a szót már nem lehetett visszavonni. — Érdekes, annakidején én mindig sötétkék ruhát kívántam magamnak és megfogadtam, ha egyszer Isten megsegít engem, mindig ez lesz az ünnepi ruhája a gyerekeimnek. Hiszen ez úri szín, igazi úri szín...

— De unalmas — ráncolta össze homlokát a fiú a fiatalság makacs önzésével. — És ez már a negyedik sötétkék ruhám... Szürkét szerettem volna, szép világosszürkét, hozzá világosbarna cipőket. Szép, barnasávos, szürke nyakkendő és puhakalapot... De te nem kérdezted soha az embert, te mindig csak ajándékot akarsz adni az embernek. Szeretted, ha meglepetést szerzel nekünk. De sosem gondoltod, hogy mivel...

Szalánczy szemei elsötétültek. Az az előbbi kis fájás most már egyre nagyobb lett a szíve körül, olyan nagy és olyan fullasztó lett, hogy sóhajtni kellett tőle.

— Fiam — mondta azután —, Gyuri fiam, nem is az ajándék a fontos, hanem a szeretet, amivel adják és az öröm, amivel fogadni tudják!... Ezt magamról tudom és miután most már úgyszólván csak taxin mehetünk a misére, elmondok neked valamit, ami úgy szállott szinte elem e pillanatban, akár egy katicabogár... Nem árt, ha meghallgatod...

A főtanácsos úr ekkor elfordult a fiútól és nagyon messzire nézett, túl a kerten, túl az egész illatos völgyön, a messziről párásodó nagyvárosra is túl.

— Tudod, fiam, hogy én nagyon szegény gyerek voltam. Erről nemigen beszéltem nektek, mert ez elmúlt és nem is tudtátok volna ti már azt megérteni... Ti, a ti igényeitekkel, a ti helyzetetekkel! Holott most minden a szegénység, nyomorúság és szociális kérdések körül kavargó. A szegénységet nem is értheti meg senki, csak az, aki benne volt... Úgy bizony, fiam. Tehát sokat nem is beszélhetek róla, úgyszólván idegen az neked. Te most érettségiztél, ápolat vagy, jól táplált, kisportolt, okos, minden. Az én összeköttetésemmel boldogulni fogsz ma is, amikor egyébről se hallasz, mint állatalanságról, elégedetlenségről, nyomorról. Fiam, ez főleg a lelkek nyomora, az igények nyomora. Ne mondd, hogy ez régi, polgári ideológia. Régen is volt nyomorúság, szegénység, de az halk volt, szerény, nem hivalkodott vele senki, nem követelődött. Csendes türelemmel viselték... És nem voltak diákjóléti intézmények sem, mint ma, amikor maholnap fizetnek a diáknak, csak hogy tanuljon... Te most azt mondd, hogy én maradtam vagyok, fogalmam sincs a modern eszmékről, a haladásról, nyárspolgár vagyok... Fiam, én úgy tanultam még, hogy kanonokok konyháira jártam ebédelni, mindennap máshová... Az apám gazdasági ispán volt, de olyan korán meghalt, hogy nyugdíj nélkül maradtunk az édesanyámmal. Emlékszel talán még a nagymamádra? Kicsi, törődött öregasszony volt, gyér kis kontyáért sokszor nevelték s mindig

fekete ruhában járt... Nos, mi ketten egy szobában laktunk egy kis városban. Édesanya varrt. Nem magának, másoknak: a városvégi szegény asszonyoknak, akik bizony nem sokat tudtak fizetni. De édesanya se volt első varrónő, csak kézzel varrt szegény, mert gépje sem volt és mert nem is tanulta ezt a mesterséget. Csak hímezni tudott úgynevezett gyöngyvarrással... És ebből került nekünk a lakbérrelvő, meg ami kevés neki kellett, szegénynek. Azt monddod erre, hogy mire volt ez jó, hiszen Szalánczy vagyok és vannak gazdag rokonaink is... Igen ám, fiam, csak hogy a gazdag rokonok csak akkor vesznek az emberről tudomást, ha már valaki! Énvelem is akkor vették fel a rokonságot, mikor már a miniszteriumban voltam... Egyszóval hát amolyan koldusdiák voltam én, édes fiam. A tanárok szerettek és sajnáltak. Ők adták nekem egy-egy gazdagabb fiú könyvét, úgy hogy azt nem kellett megvennünk. Kosztom — tudod csak olyan egyszerű leves, kenyér, kis kávékosztom — az megvolt, lakásom is szegény édesanyámmal mellett... Csak a ruha! Ruhára már nem került, akárhogy kuporkodott is szegény. Eleinte édesapa ruháit szabdalta föl nekem. De aztán jött egy betegség és ezekből kellett eladni. Akkor már az se volt. És közben, ő fiam, most is emlékszem rá, pünkösdi jött és engem bérmáltatni akart az anyám. Akkor már nagy fiú voltam, ötödikes gimnazista, bizony fiam, majdnem tizenhatéves! És nem volt ruhám, nem volt ünnepi ruhám, Gyurikém! Szegény anyuskám egyre sírt és sóhajtozott: csak megérhetem, édes gyermekek, hogy neked egy sötétkék ruhád lenne, egy sötétkék ruhád, mint a többieknek ott az iskolában! Mert a gimnázium nagyon előkelő volt, fiam, az összes birtokos fiúk ott tanultak, képzelheted, milyen elegánsak voltak! És én köztük, mint egy szürke kis állat a veréb... Igen, egészen szürke, mindig, mert apa legtöbb ruhája szürke volt... Aztán jött, egyre közeledett a pünkösdi. Se anya,

se én nem mertük szóvátenni a ruha-kérdést. De mindkettőnk lelkét forró sebként égette, hogy vajjon mi is lesz és hogyan? A legjobb ruhám is csak könyökömet érte el, már reggelenként is sírtam, amikor iskolába készültem... Két nappal pünkösd előtt Klemi tanti, anyus testvére jött el hozzánk. Anyám sírt, majdnem egész nap sírt és sorra mutogatta neki az én kabátjaimat, nadrágjaimat. Klemi tanti szintén özvegyasszony volt, szintén szegény, de neki nem volt gyereke. Este, mikor elment, azt mondta anyának: Majd gyere el velem és odaadom a szoknyát. Tényleg, másnap délből, amikor hazakerültem az iskolából, egy nagy, széles sötétkék szövetszoknyát szorongatott az anyám a karja alatt.

— Nézd csak, nézd csak, kisfiam! A Klemi néni szoknyája...

Én megnéztem. Bizony kissé fakó, helyenként molyrágta szövetszoknya volt, de hatalmas darab, hiszen akkor igen bő és igen hosszú ruhát hordtak a nők!

— Hát már megfogta az idő — mondtam anyusnak, — de azért szép ruha lesz belőle.

— Bizony szép, édes fiam! Gyönyörű szép! — és mosolygott oly tündöklően, oly boldogan. Ilyen mosolyt soha, soha nem láttam többé. Utána azt mondta nekem: menj a Klemi tantinhoz, levelet akar veled iratni a Szalánczy Miskának, az tartozik neki valami kis pénzzel... Úgy is volt. Egész délután, majdnem késő estig ott voltam Klemi néninél. Négy levelet iratott velem, nemcsak a Szalánczy Miskának, hanem a barátnőinek is. „Tudod, fiam, rosszak a szemeim” — mondta — és egyre kötött az ablaknál és úgy diktálta a mondanivalókat. Másnap szünnapunk volt. Kora reggel győnni mentem, aztán áldozás után a diákomhoz, egy hentesgyerekhez, akit instruáltam: ott kaptam reggelit... Ebédre a Dulinszky kanonok úrnál voltam soron. Volt már két óra, mire hazakerültem. És akkor, akkor, édes Gyurikám, egy sötétkék kabát és egy sötétkék nadrág várt engem az ágyon, tele fércel... Anyám ott állt az ajtóban sírva, reszketve, mint egy szepegő gyermek.

— Gyere már, kisfiam — mondta — úgy várlak már, hogy felpróbáld... Igen, Klemi néni szoknyája volt! Abból szabta anyám az én ünnepi ruhámat, fiam, hát igen, egy kicsit szűk is volt, egy kicsit húzott is az eleje, nem volt egyenesre vasalva a fazónja, az ujjak csak éppen elfedték a csuklómát. Szegény anyuskám nem tudta, mi az az úri szabászat, nem volt Hammer János... Úgy szabta ki szegény, hogy szétfejtette a régit... És aztán pedig, fiam, amikor megpróbálta, amikor megnézte elől-hátul, akkor kézzel varrogatta nekem össze az én sötétkék ünnepi ruhámat... A két kezével, fiam! Mit tudjátok ti, mi ez, a gépek világában! Pedig látod, ez nem is olyan nagyon régen volt, talán csak harminc éve! És másnap a bérálás alatt én olyan boldog voltam, olyan túlárado szívű. Megfogadtam, már akkor megfogadtam, hogy ha egyszer megsegít az Isten és én veszek, én adhatok valakinek ünnepi ruhát, csak sötétkékét veszek... Mert azzal nekem ki-

mondhatatlan örömet szereztek egykor, mert azt kimondhatatlan szeretettel adták nekem... Igen, fiam, nem az ajándék a fontos, hanem a szeretet, ami adja és az öröm, amivel fogadjuk...

A beszéd végétével megjelentek Szalánczyné és Klári. Gyuri ekkor felkelt és zavartan, nagy-nagy szégyenkezéssel kezetsókolt az apjának. Aztán kalapot kerestek és megindultak lefelé a terraszról. Az asszony mellett Klári, az apa mellett Gyuri lépkedett. Klári kicsit fölhúzta a fityos kis orrát.

— Most boldog apa. Boldog, hogy így együtt vagyunk, mindannyian a kedvenc színében.

De Szalánczy főtanácsos nem tudott mosolyogni. Az az előbbi csendes kis fájdalom elhomályosította előtte az ünnepi reggel szépségeit, a nyugodt polgári jólét örömeit és mindjobban bevette magát a szívébe. Valahogy úgy érezte, hogy ez most már nem is fog eltávozni tőle és vele marad és fürni fogja, mint a szű az öreg bútorokat, amíg csak él... De aztán eszébe jutott, hogy mindenkinek el kell valamit viselnie ezen a földön. Viseljük hát nyugodtan, alázatosan és megadással... Aztán intett egy arra haladó taxinak, hogy elérje a mise kezdetét.

A Magyar Uriasszonyok
Lapja Kézimunkaboltja
Teréz-körút 6

HOLLYWOOD ismeretlen arca

(Amerikai filmnagyságoknak ezeket az érdekes nyilatkozatait, az amerikai lapokban megjelent interjúkból válogatta össze H. Erman. Ezekből a párosos nyilatkozatokból egészen más képe alakul ki a bűnös Hollywoodnak, mint ahogyan eddig ismertük. Nem tudjuk, melyik az igaz és hiteles. A nyilatkozatok azonban eléggé értékesek és különösek, megérdemlik, hogy a mi kedves olvasóink is megismerjék.)

JEANETTE MAC DONALD: Öszintén bevallom, hogy álmaim álma az a régmódinak nevezett engedelmesség és hűség, amit a házasság minden asszonytól megkövetel.

CLARK GABLE: Csak azokat a nőket becsülöm, akiknek a két füle között más is van, mint csupán szép arc.

NORMA SHEARER: Vagy nagyon gazdag ember felesége leszek, vagy egy nagyon simpitikus szegény emberé. De mindenestre, nagyon szeretnék férjhez menni.

DICK POWELL: Akkor leszek igazán boldog, ha annyi pénzzel fogok rendelkezni, hogy egy másik, nyugalmasabb és emberhez méltóbb foglalkozás után nézhetek.

BARBARA HUTTON: Furcsa ez a világ Hollywoodban! Egy nő, akit heti tíz dollárral leszerződtenek, állandóan olyan drága és elegáns ruhákban akarnak látni, mintha milliomos volna. A férfi viszont, heti tíz dolláros fizetéssel, a rongyos ruha luxusát is megengedheti magának.

BETTE DAVIS: Vagy nagyon gazdag ember felesége leszek, vagy senki!

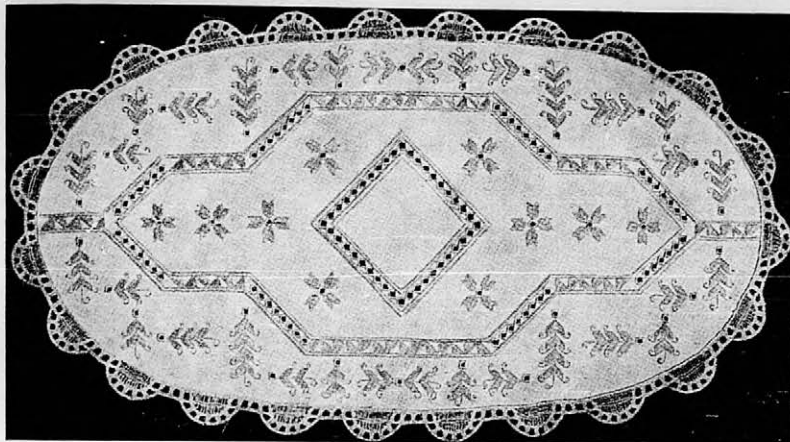
JOAN CRAWFORD: Tökéletesen mindegy számomra, hogy arcomnak melyik oldalát fotografálják. Természetesen, csak addig, amíg a külsőről van szó.

ELEANOR POWELL: El sem tudom képzelni, hogy valamikor egy fiatal, kezdő filmszínésznek legyek a felesége.

MERLE OBERON: Nem szeretem azokat a filmszínésznőket, akik férjhezmenetelük után olyan „slamposan” játszanak, ahogyan otthon, a férjük előtt, nem menének mutatkozni.

GLORIA SWANSON: Unom már az örökös film-vámpirokat. Úgy szeretnék valakinek az édes, szelíd, engedelmes kis felesége lenni!

Ovális alakú milió. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában (Budapest, VI, Teréz-körút 6. szám alatt)

Annie kalandja

ÍRTA: MAX RODER

Támolyogva ment ki a kiadóhivatal helyiségéből. Semmi válasz nem érkezett a hirdetésére. Úgy látszik, ebben az egész hatalmas városban senkinek sincs titkárnőre vagy társalkodónőre szüksége, még akkor sem, ha „Szerény igények” a jelige.

Legszívesebben elsírta volna magát, de még sírni sem lehetett. A sok idegen között úgy kellett tennie, mintha semmi sem történt volna. Kilépett az utcára, keresztül akart törtetni azoknak a csoportján, akik a kifüggesztett újságot olvasták. Szegény emberek ezek, azok közül valók, akik nemcsak étel, de nyomtatott betű után is sóvárognak. Megállt, önkéntelenül ő is olvasni kezdte az egyik újsághasábot. Éppen a hirdetési oldal volt. Egy vastagbetűs hirdetés ütötte meg a szemét. Néhány mondat volt csak, de pontosan úgy szólt, mintha külön csak neki írták volna. Egy előkelő, idős hölgy keres társalkodót. Fényképes ajánlatokat „Bárónó” jelígre kér a kiadóhivatalba. Annie Weber hirtelen félrelékött mindenkit, aki előtte állt és hanyattlomiok törtetett kifelé a sokaságból. Repült hazafelé. A konyhában majdnem feldőlött szegény nagymamát:

— Nagymama... nagymama... hamar egy fényképet...!

— Mi az, csak nem kaptál állást?

— Még nem, de talán... jaj, drukkoljon, nagymama...

Hiszen a nagymama drukkjában nem volt éppen hiány, pláne ma, amikor a házmesterné már vagy ötödször figyelmeztette, hogy baj lesz, ha nem fizeti ki a házbért... de hát jó asszony a házmesterné... elvitte magával az utolsó üveg rumosmeggy-befőttet és megígérte, hogy még vár a hét végéig... de hát erről kár beszélni, szegény kis Annie amúgy is belefogyott már a sok gondba és az állás után szaladgálásba. Hiába, keserves dolog az, amikor árva valaki, aztán még ráadásul öreg, tehetetlen nagymamája van!

Így morfondírozott a nagymama azalatt, amíg Annie lázas sietséggel dobálta ki egy szalaggal átkötött dobozból a fényképeket. Végre megtalálta, amit keresett. Hála Istennek, nagyon sikerült kép volt. Kitűnően érvényesült finom, pikáns profilja és dús, hullámos, szőke haja...

— Annie filmtípus! — mondták a lányok az iskolában és mi tagadás, azóta is nem egyszer volt álmában filmsztár szegény kis agyonhajszolt Annie Weber. Gyorsan megírta az ajánlatot, borítékba tette a fényképpel együtt és rohant a postára.

Három izgalommal teli, örökkévaló nap telt el és jött a negyedik, a boldog beteljesüléssel.

„Igen tisztelt kisasszony!

Ajánlatát elfogadhatónak találtam és ezért kérem, hogy f. hó 25-én délelőtt 11 órakor keressen fel lakásomon. A továbbiakat majd akkor beszéljük meg. Szívélyes üdvözléssel:

báró Wallsbergné.”

Igen, ez az, amire vár már hónapok óta. Egy finom, előkelő uriasszony, akinnek szomorú, egyhangú életét ő fogja felvidítani. Nem lesz nehéz, hiszen odahaza is csak ezt csinálja. A nagymama számára ő jelenti az életet, a nap-

fényt, a szórakozást. A nagymama kedvéért olyankor is tud dalolni és mosolyogni, ha belül megszakadni készül a szíve... mert már többször készült... akkor is, amikor Róbert mást jegyzett el és akkor is, amikor megkapta a hivatalban a felmondólevelet. De úgy látszik, egy 20 éves leányszív sokat kibír, bánatot is, örömet is...

*

25-én délelőtt 11 óra előtt 5 perccel kipirult arcú, szőke leány olvasgatta izgatottan a kapualjban a lakók névjegyzékét. Hiába, olyan izgatott volt, hogy összefolytak a betűk a szeme előtt... háromszor is végigböngészte... és mégsem találta meg. Bement a házmesterhez.

— Hja... a kisasszony keresi izé... hogyishívják bárónót? — kérdezte és kíváncsian nézett végig a leányon.

— Igen... nem lakik talán itt?

— De... de persze, hogy itt lakik... harmadik emelet 5... jobbra a sarokban! — mondta a házmesterné készségesen és már folytatta is a munkáját.

III. emelet 5... III. emelet 5... A mennyországba se vezethetne több lépcső... és hátha ez lesz a mennyország...! Ez hozza meg a gondtalanságot és a jólétet a nagymamának.

Végre odaért. Egy lélegzetnyi időre megállt, aztán kinyújtotta kezét a csengő után. Legnagyobb csodálkozására a csengőgomb hiányzott.

— Hát most mit fogok csinálni? Kopogni fogok! — gondolta, de akkor vette észre, hogy az előszobaajtó nyitva van.

— Milyen könnyelműség... ilyen nagy városban akármi történhetik! — gondolta, miközben óvatosan benyomta az ajtót. Keskeny, sablonosan berendezett előszobában találta magát. Kicsit kellemetlenül érezte magát. Elvégre mégis csak furcsa, hogy ő csak úgy belép ebbe az idegen lakásba. A bárónó talán meg is ijed majd, ha meglátja... Ez pedig nagyon kellemetlen lenne... Ijedtség, mint első benyomás. Most már nem is megy tovább, vár, amíg kijön valaki — gondolja és vár.

Múlnak a percek. Senki sem jön, pedig odabent mintha reccsent volna a padló, sőt mintha suttozást is hallott volna.

— Csak türelem! — biztatja magát és sehogy se tudja rászáni magát, hogy beljebb menjen. Pedig nem marad más hátra, jó negyedóra múlva végre odalép a befelvezető ajtóhoz és kopogni kezd. Előbb halkán, majd erősebben, de odabent nem mozdul semmi.

— Biztosan nagyot hall a bárónó! — gondolja és még erősebben zörget... ebben a pillanatban valami módos léghuzat támad mögötte és az előszobaajtó nagy robajjal becsapódik. Megijed, összerázkódik, de aztán vállat von:

— Sebaj, legalább ezt meghallotta odabent a bárónó!

De a bárónó úgy látszik ezt sem hallotta meg. Nincs más hátra, be kell nyitni. Lenyomja a kilincset, kinyitja az ajtót. Senkit se lát ugyan, de azért köszön. Elengedi a kilincset, körülnéz... az ajtó becsapódik mögötte. Önkéntelenül hátrafordul. Csodálkozva látja, hogy belülről nincs kilincs, csak egy kerek gomb, amilyen az

előszobaajtókon szokott lenni kívülről. Hirtelen megrémül. Már nem törődik a bárónóval, csak az ajtóval... próbálja fordítani a gombot, de az nem mozdul.

... Szentséges Úristen... hiszen ő... ő fogoly itt, ebben az idegen lakásban... itt... itt valami nincs rendjén. Tesz néhány lépést előre... most belát a másik szobába. Megtántorodik... a szoba padlóján fekszik valaki... mellette kis sötét tócsa...

Rémült sikoly tör elő a torkából... fejéhez kap... tesz pár lépést a halott felé, mintha vonzaná oda valami... Most meglát egy kést is a földön... a kés pengéje véres... Átsuhan az agyán, hogy ez talán nem is igaz... ez nem is vele történik... ez valami rossz álom... fel fog ébredni és otthon találja magát az ágyban, a nagymama mellett...

De nem... ez nem álom... ez borzalmas valóság... ezt a szerencsétlen bárónót megölték és őt itt csapdába ejtették. Ki tudja, mikor történt a bűntény... fel fog tűnni a házban, hogy nem látják a szerencsétlen asszonyt. Feltörik a lakást... és itt találják őt... Annie Weber... meggyilkolta... báró... báró... Szörnyű és nem fog tudni védekezni... Mit kellene csinálni? Talán el kellene rejteni a kést... bedobni valahová...

Megfogja a kést... rémülettel nézi... keze véres lesz tőle... tapadó, élénkpiros vér... mintha festék lenne... elhajítja... Rohan az ablakhoz... Arra gondol, hogy felrántja és kiugrik... de hirtelen megenni kezd... nem találja az ablak kilincset... és egyszerre valami halk kattogást hall. Most eszmél rá, hogy ez már abban a pillanatban is hallotta, amikor a szobába lépett, de akkor azt hitte, hogy óra... pedig ez más valami... kattog... mi ez?... Pokolgép... Oh, bár csak felrobbanna... hogy ne találják őt itt... és észre sem veszi, hogy már hangosan beszél és mint az esztét veszített tördeli kezét és tépi ruháját... és egyszerre hallja, hogy mögötte pattan valami... rémülten megfordul:

Az ajtó kinyílt... magától... Mi ez? Gonosz varázslat, vagy mégis álom? Az életöszön hatalmas erővel lángol fel benne... egy másodperc alatt már kívül van az ajtón... és látja, hogy az előszoba ajtaja is kinyílt... Nem gondolkozik... nem törődik kezével, amelyre rászáradt az élénkpiros, tapadó vér... rohan kifelé... le a lépcsőn. Nem mer villamosra szállni. Úgy megy, mint a tébolyodott... beleütközik minden járólébe...

— Csak haza... haza... haza...

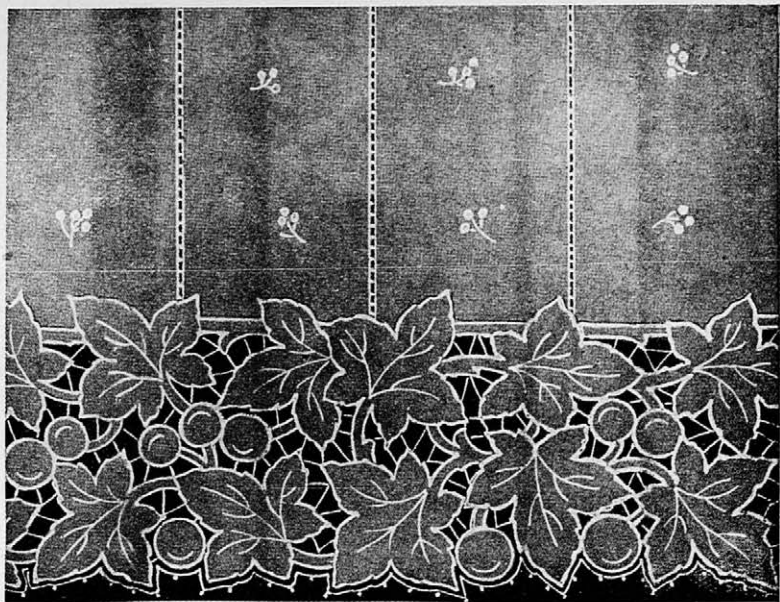
Egy kisleány utánaszalad:

— Néni kérem, festékes a ruhája.

Festékes? Ránéz világoskék vászonruhájára... csakugyan... piros foltok rajta... Vér... vér... milyen szerencse, hogy festéknek nézték... A keze is véres... De különös, mintha csakugyan festék lenne... piros olajfesték... De nem... most nem tud gondolkozni, az agya még lázas zűrzavarban szedi fel a benyomásokat.

— Csak haza... haza!

Otthon a nagymama az előszoba ajtajában várja, messziről lobogtat feléje egy táviratot:

Riseli díszítésű függöny. Leírása kézimunkarovatunkban

— Anniekám... mi ez? A Nemzeti Filmgyártól jött ez. Tudsz róla?

— Filmgyártól? Valami tévedés lehet... ugyan miért táviratozna nekem a filmgyár?

Remegő kezébe fogja a táviratot... alig tudja felfogni az értelmét:

„Annie Weber, X-utca 10.

25-én este 7 óraker jelentkezzék. Stop.

Brauneck, főrendező.”

Brauneck, a híres Brauneck!... Lássuk csak, mikor adták fel? Egy félórával ezelőtt... és expressztávrat... ez éppen olyan rejtélyes, mint az a szörnyű élmény ott a halottal... Mi ez? Talán ez is egy újabb csapda? Talán... talán nem is megy el. Talán egyenesen a rendőrségre kellene menni. Nem... azt restelli... hátha a végén mégis belekeverik abba a gyilkosságba... hiszen nem tudja letagadni, hogy ott volt... és még a kezén is rajta a vér...

Rohan a fürdőszobába... kefével mossa a kezét... a vér... a szörnyű piros jel nem megy le... nézi... vizsgálja... eszébe jut, amit az ismeretlen kisleány mondott az utcán: festék... Önkéntlenül terpetin után nyúl... és a folt eltűnik... Nem tudja, hogy sírjon-e vagy nevéss, de valahogy ettől a fölfedezéstől kissé könnyebb lesz a lelke. Az az érzése, hogy nemsokára meg fog tudni mindent... Csak ne volna olyan halálosan fáradt... és már indulnia is kell a filmgyárba... de egyedül el se mer menni... Igen, megkéri Ziegler bácsit, az öreg szobrászt, hogy jöjjön el vele a filmgyárba. Ziegler bácsi boldog lesz, ha szívességet tehet neki. Megvédeni ugyan nemigen tudná a szegény, reszketőlábú öreg ember, de azért ő mégis csak férfiember és az esze még ma is beretvaéles.

Néhány perc múlva már Ziegler bácsi karján ment a filmgyár felé.

Az ajtón fehér tábla:

*

„BRAUNECK FŐRENDEZŐ.”

Az ajtó előtt rengeteg ember... többnyire fiatal nők. Csinosak, fiatalok valamennyien.

— Statisztálni akar maga is, kedvesem? Nincs sok remény... és aztán miért nem festi ki magát? És a papáját miért hozta magával? Istenem, milyen naív! — szólítja meg egy szalmasárgahajú sztárjelölt.

Annie olyan izgatott, hogy felelni sem tud. Kezében gyűrögeti a táviratot. Most már majdnem biztosra veszi, hogy ez is csak gonosz tréfa volt... Valami rejtélyes ellenség az örültekházába akarja juttatni. Már éppen azon van, hogy visszafordul, de az egyenruhás inas észreveszi és a lányok feje fölött átszól neki:

— Nem Weber kisasszony?... Tessék jönni kérem. A főrendező úr már várja. A lányok szája távra marad a csodálkozástól, önkéntelenül utat nyitnak Annienak az ajtó felé.

Néhány pillanat és már ott áll a mindenható rendező előtt.

— Hát kérem kisasszony... azért kértem ide, hogy aláírja a szerződést...

— Szerződést? Nem értem... én... én nem vagyok színész... itt valami tévedés...

— Nincs tévedés, kisasszony... Ön nagyon tehetségesnek bizonyult... Kifőnően játszotta el a szerepet és azt hiszem, tudunk majd önből csinálni valamit...

— De... de kérem... én nem játszottam semmiféle szerepet... Velem nem csinálnak tréfát... ér... én már nem bírom ezt tovább...

— Értem... értem, kisleány... kicsit kegyetlenül csináltuk, de meg fog bocsátani nekünk, ha megmagyarázunk mindent. Üljön le szépen... Várjon csak, majd ha iszik egy kis konyakot és akkor mindjárt könnyebb lesz... Na úgy... most figyeljen ide... Hónapok óta vesződünk egy szenzációs szűszéjű filmmel. Az összes híres és kevésbé híres színésznők már eljátszották a nagy jelenetet és valamennyien belebuktak... Már eddig is százezerrel fektettünk a filmbe, tehát nem hagyhattuk abba, már csak azért sem, mert ha mi nem tudjuk megcsinálni, a szerződés szerint a témát a szerző másutt eladhatja. Már pedig ezt nem engedhettük meg... presztizskérdés volt a film. Az én ötletem volt, hogy egy ismeretlen valakivel játszatsuk el, aki nem is tudja, hogy szerepet játszik. Hirdetést tettünk közzé az újságokban, hogy báró... nem is tudom kicsodáné társalkodónót keres... Na úgy-e... most már kezdni lassin érteni? Szegény kisleány... hogy visszatért a színpadra egyszerre az arcába... Hát igen... természetesen, rengeteg ajánlat érkezett. Fényképes ajánlatok. A sok semmitmondó arc között valóságos felnyeremény volt a maga fényképe. Pontosan az az arc, amelyet kerestünk. Elhatároztuk, hogy próbát teszünk magával. Odarendeltük a lakásba... az operatőrökkel elbújtattuk az az egyik szekrényben... én a másikkól figyeltem magát... Alig tudtam megállni, hogy fel ne kiáltssak örömben. De nem volt szabad, bármilyen kegyetlen dolog volt, végig kellett csinálni... De amint látom, már nem is véres a keze... Szegényke, képelem, hogy dörgölte, mosta... kicsit nehezen jöhett le... olajfesték volt.

— És... és a bárónő... él? Nem gyilkolták meg?

— Gyerek... hát nem hallja, hogy komédia volt az egész... Ha éppen kíváncsi öméltségére... bemutatnom neki... civilben Martha Bundnak hívják... igen... ő az... a híres színésznő... Na úgy-e, nem is olyan borzasztó az egész... és most megiszik egy kis konyakot és aláírja a szerződést... egyelőre száz márka egy hétre... de reméljük, nemsokára sokkal több lesz — mondta a rendező és teletöltötte a kis kristálypoharat.

Ezalatt pedig a lapoknak már adták le a hírt, hogy Braunek rendező már megint kincset talált... neve Anita Weeb... aranyzóke, álmatagtekintetű... Fordította: K. Lányi Piroska

Ragout à la Rossini

avagy: A zsenialitás lényege

Rossini, a világhírű olasz zeneszerző, nem csupán a hangoknak, hanem az ízeknek is csodálatos mestere és keverője volt. Inyenc, de egyszersmind kitűnő szakácsművész is.

Ugyanezt állapították meg kortársai a népszerű francia íróról: Alexander Dumas-ról, aki szintén rajongója volt a gasztronómiai élvezeteknek, egyúttal megfelelő jártassággal bírt az inyenckonyha titokzatos világában.

Mint ahogy pedig ez a két kiváló férfi jóbarátságban volt egymással, szívesen és gyakran étkeztek együtt.

Egy alkalommal, amikor Rossini vendége volt a francia regényíró, egy heves gasztronómiai eszmecsere közben Dumas kijelentette, hogy elképzelhetetlen olyan ragout-kompozíció, amelynek alkotó elemeit ő, a nagy inyenc, annak megizlése alapján azonnal és teljes pontossággal meg nem állapíthatná.

Rossini kis ideig elgondolkozott, azután mosolyogva így szólt:

— Hát jó... Elhiszem... De ha megengedi, kedves barátom, azonnal ki is fogjuk próbálni.

— Rendben van, — felelte Dumas.

— És pedig azon a ragout-n, — folytatta Rossini, — amit én fogok készíteni és feltálalni önnek.

Dumas beleegyezett és átment a könyvtárszobába, hogy ott várja be türelmesen a beígért ételt.

Hosszabb idő múltott el.

De aztán Rossini mégis csak behozta azt a szenzációs illatú ragout-t.

— Ragout à la Rossini, — mondta mosolyogva.

Dumas egy inyenc-szakértő tekintetével vizsgálta, aztán megízlelte az ételt, majd néhány gourmand-nyelvcsettintés után, teljes határozottsággal kijelentette: — Kedves barátom, nehezebb feladat elé is állíthatott volna. Hisz ezt félre sem lehet ismerni! Tévedés kizárva!

— Ezek szerint? — kérdezte kíváncsian Rossini.

— Ez a valóban kitűnő ragout, — folytatta Dumas, — békamájból készült.

Rossini elkezdett kacagni és ujjongani szeretett volna, hogy kitűnő kollégáját sikerült felületnie. Aztán, mintha előadást tartana, így szólt:

— Látja, kedves barátom, mindig az volt a véleményem, hogy a dolgok lényege nem az, hogy „miből”, hanem „hogyan” készülnek...

— Mit akar ezzel mondani? — idegeskedett Dumas.

— Azt, hogy nem a tartalom a fontos, hanem a kompozíció! A művészetben épp úgy, mint a ragout készítésénél. Mert tessék tudomásul venni, hogy kicsentem az ön kabátja zsebéből a bőrkesztyűjét, szépen felszeleteltem és egészen parányokra felaprítottam, aztán abból készítettem, bizonyos szükséges mellékanyagok hozzáadásával, ezt az ételt, ami önnek, saját elismerő bevallása szerint, olyan kitűnően ízlett!

Dumas szóhoz se bírt jutni a meglepetéstől, de Rossini nem is engedte, hanem így fejezte be szabad előadását:

— Higyje el, kedves barátom, ez a zsenialitás lényege is! Mert csak az érdemli meg a zseni elnevezést, aki a legközségebb anyagból is delikateszt tud komponálni!...

A SVÁJCI NŐ

Most, hogy a svájci nőről akarok portrét festeni, először is azt említem meg, hogy erről a portréről hiányzik a festék. Szinte hihetetlen, hogy napjainkban, mikor a nők oly nagy buzgósággal művelik az arcképfestészetet, akadion ország, ahol az asszonyok nem törődnek a kozmetikával. Pedig Svájcban így van! Itt a nők megelegszenek a természet-adta arcbőrrel és eszük ágában sincs időt és pénzt pazarolni arra, hogy szemüknek, száijuknak más színt, más formát adjanak. Igaz, nincs is nagyon szükségük színtadó pótlékokra. Aki egész életét hegyek között tölti el, annak a fenyőillatos magaslati levegő, a ragyogóan tűző nap különb arcpírt ad, mint Houbigant és Coty urak összes csodaszerei együttléve. A svájci férfiaknak tetszenek kirajzolt szemöldök, cinóberszínű száij, rúzsozott arc, festett haj nélkül is, igazuk van tehát a svájci nőknek, amikor tudomást sem vesznek arról a divatos szóról: kozmetika!

De nemcsak a szépítőszereket, a kozmetikai búbajoskodást mellőzik, a divattal sem nagyon törődnek. A végtelen egyszerűség és puritánság, ami a svájci nép sajátosága, a hölgyek öltözködésében is megnyilvánul. A csipkés, fodros, sokszor fantasztikus párizsi divat idegen számukra. Nem gyönyörködnek benne, nem kívánják utánozni. Az egyszerű, cicomanélküli öltözködést kedvelik, különösen az angolos sportszerű dolgokat. A pullover és jumper kedvec ruhadarabjuk, ebből minden rendes svájci divathölgy szekrényében nagyobb kollekció van. Még pedig olyan kollekció, ami jórésztben a hölgy kezemunkája. A mondén divattal törődni nem divat, ellenben általános divat: a kötés és horgolás. Fiatalok, öregek szenvedélyesen gyártják a jumpereket, ujjai között oly gyorsan forognak a kötéők, mintha olimpiai díjat akarnának elnyerni. És ha elkészült a jumper, a pullover, abban éppoly magától értődően mennek el előkelő, drága uzsonnázóhelyekre, mint hegyi túrákra.

Hogy az öltözködésből mily kevés teketóriát csinálnak, arra jellemző példa az a st. moritzi kirakat, ahol a «svájci divat» néhány terméke volt közszemlére téve: néhány gyopárral díszített, egyszerű sapka, aztán egy szövetroha, amelynek gallériáján ugyancsak fehér és zöld posztóból kivágott gyopárok ékeskednek. Impriméblúz, miniatúra Svájc térképe. Selyemkendő: közepén apró svájci tájképek, jelenetek, a kendő szélén girlandszerűen barna tenenek egymás mellett. Olyan tőgyekkel, amelyekből napi huszontöt liter tej titelik. Lehet, hogy a finnyás párizsi hölgyek megrémülnének, ha ezeket a «divatkreációkat» meglátnák, — a svájci nők boldogan, elégedetten viselik. Nekik tetszenek ezek a holmik, hiszen a díszek, a motívumok hegyvölgyes hazájukra emlékeztetnek. És aki hazáját oly rajongással szereti, mint a svájciak, az meg is érti, hogy ezek a toalettek tetszetősek és kelendők lehetnek!

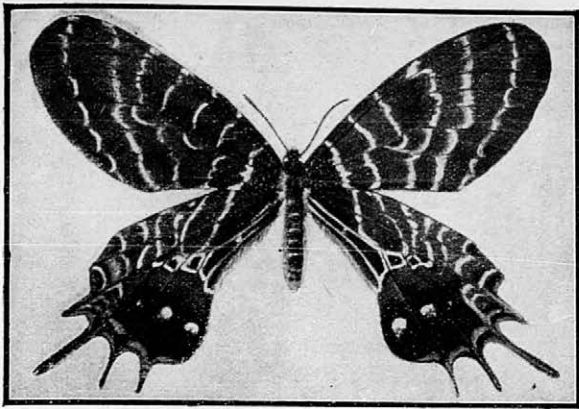
Zürichi fiatalasszonnyal beszélgetek. Pirosarcú, egészséges, rokonszenves teremtés, mentes minden raffineriától. Büszkén mondja, hogy a svájci nők igazi terrénuma ma is az otthon, a család körben érzik magukat legjobban. A svájci leánynak nem az az ambíciója, hogy mindenképpen «egy jó kis állás»-ra tegyen szert és ha kenyérkereső pályára megy, nem hangoztatja unos-untalan: önálló, dolgozó nő vagyok, nem akarok férjhezmenni, nem akarok családdal vesződni. A svájci leány, ha a körülmények kényszerítik, szívesen vállal alkalmazást, de szíve mélyén arra vágyik, hogy mielőbb feleség és anya lehessen. Imádják a gyermekeket és alig várják, hogy berendezhessék saját otthonukat. Ebben az otthonban az asszony a parancsnok, aki azonban emellett őszinte és hű munkatársa férjének. Viszont dicséretére válik a svájci férfinak, hogy kellően értékeli, megbecsüli az asszonyi munkát, gondoskodást. Alig van ország, ahol olyan tiszteltetéssel vennék körül a férfi a nőt, mint Svájcban.

A háború utáni gazdasági viszonyok mindenütt megnövelték a dolgozó nők számát, így Svájcban is eléggé tért hódítottak a kenyérkereső hölgyek. Különösen az iskolákban, irodákban, áruházakban jutnak alkalmazáshoz. Elég szép fizetéseket kapnak, az áruházi kisasszony havi 100—150 frankot keres, egy tisztviselőnő pár év után már havi 200—250 frankot is elér, ami pengőben 250—275 pengőnek felel meg. Ebből nemcsak rendszeren megél egy magányos nő, de féltre is tehet. De alig is van itt dolgozó ember, akinek ne volna takarékkönyve. A kereskedő, a vállalkozó, a tisztviselőnő, a hivatalnok egyformán arról ábrándozik, hogy valamikor saját házában lakják. Tíz-tizenöt év alatt a legtöbb család össze is gyűjti a házravalót.

Az egyszerűbb nők közül nagyon sokan a szállókban, mint kiszolgálóleányok keresik meg kenyérüket. A polgári hotelekben az éttermi kiszolgálást rendszeren nem pincérek, hanem fiatal leányok látják el. Fehérkötényes fekete ruhájukban mindig csinos, kifogástalan a külsejük, három-négy nyelven is beszélnek, előzékenyek, szolidak és háziasak, mint általában a svájci nők. Mert a svájciak dicsekedhetnek házias erényekkel. Vannak igen jó módú asszonyok, akik nem tartanak cselédet, maguk végzik el a takarítást, főzést, bevásárlást. S ezt nem takarékságból teszik, hanem mert szeretik a házimunkát. A ragyogóan tiszta lakás, a jól vezetett konyha nagyobb öröm számukra, mint a ruhákban és más múltó divatokban való tobzódás. És ezért boldogabbak és elégedettebbek is, mint a ruhájukat minden héten váltogató, üres szórakozásokat hajszoló divathölgyek.

Bartók Iréne

Sivatagi szenzációk

REPÜLŐ KÓRHÁZAK. A lybiai sivatag arabjai nagyon jól tudják már, hogy az ezüst gépmadarak, amelyek az ő végtelen homoktengerük fölött elrepülnek, nem egyszer mentették meg valamelyik közeli hozzátartozójukat a biztos haláltól. Az olasz kormány ugyanis a lybiai sivatag területén számos kórházat vagy legalábbis rendelőt állított fel. Ezek tulajdonképpen orvosi műszerekkel és orvosságokkal felszerelt sátrak, amelyek oázisról oázisra mennek épp úgy, mint az arabok. A betegek itt részesülnek első segélyben. Ha aztán komolyabb orvosi beavatkozásra van szükség, a gyarmati kormányosság repülőgépeket tart készenlétben. Az oázisok Tripolisz városával összeköttetésben állanak és ezek a repülőgépek néha többszáz kilométer távolból a főváros valamelyik klinikájára szállítják a beteget. Ezenkívül Rómában egy egészségügyi központ létesült, amely rádiotelegrafikus úton ad orvosi tanácsokat és utasításokat. Eredetileg a kisebb, orvos és patikaszer nélküli hajók számára készült ez a hatalmas egészségügyi apparátus, amelynek hatáskörét most és elsősorban kiterjesztették a lybiai sivatag arabjaira.

*

SZOBOR — AZ ESŐ TISZTELETÉRE. Pirados városában nemrég egy óriási gránittömböt esőcsepp formájára faragtak ki és emlékműnek állították fel. Ez a felirat ékeskedik rajta: „1936 december 25-én, 91 esztendő óta először volt ezen a helyen eső”. Pirados a földnek csapadékban legszegényebb részén fekszik. Tudományos megállapítást nyert, hogy még a Szaharában is gyakrabban van eső, mint ezen a vidéken. Így azután teljesen érthető, hogy a lakosság hatalmas, esőcsepp alakú gránitszobrot állított ennek a ritka természeti jelenségnek emlékeztetére.

*

DOHÁNYZÓ TEVÉK. A tevék önféjsége a karavánhajásárok legsúlyosabb problémája. Mit tegyenek, ha állataik a legforróbb és leghomokosabb sivatag közepén nem akarnak tovább menni? Botozzák őket? Semmit nem ér. Nőgassák? Nem segít. A tapasztalt karavánvezető ilyenkor szivart ad a tevének. A sivatag bennszülöttei, akik állataikkal sokszor végtelen hosszú utakat kényszerülnek megtenni, soha nem mulasztják el, hogy négy lábú utitársaik számára való füstölőnivalókkal is ellássák magukat. Sokszor naphosszat nincs rá szükség. De hirtelen önféjü és csökönység lesz a tevé. Ilyenkor azután háromoldali csövecskét dugnak a tevé szájába, amelynek nyílásában égő szivart és a tevé dohányozni kezd. Mintha szakértője volna a dohányzás nemes élvezetének, úgy fújja ki a füstöt orrlyukain és valami tökéletes melegegedettség, jóérzés jeleit árulja el. Érdekes látvány, amikor ezek a hatalmas állatok, a dohányzás élvezetében lehunyják szemüket és addig fújják a füstöt, amíg a szivar el nem ég. Természetesen, ez nem tart sokáig. Mert a tevének jó „cúg”-ja van és egy szivart félperc alatt elszív. De utána jókedvűen, mindenről elfeledkezve, folytatja az utat.

Dalolnak a kalászkok

abban a szenzációs új regényünkben, melynek közlését a Magyar Uriasszonyok Lapja következő, november 1-i számában kezdjük el. A regény szimbolikus címe azt a hangtalan, de soha el nem feledhető muzsikát jelenti, amit az életet adó és életet termő édes anyaföld dalol gyermekeinek. Ez a muzsika minden gyermekének egyformán szól. Azoknak is, akik hűtlenek lesznek hozzá, a nagyvárosi élet káprázó hazugságaiért. Hűtlenek lesznek, sokáig csavarognak a léha és bűnös szórakozások neonfényes csillogásában, de hosszú esztendő kóborlása után szívük visszahozza őket szülőföldjükre, ahol

Dalolnak a kalászkok

Új regényünk: egy magyar leány és egy francia fiatal-ember tiszta és szenvedélyes szerelmének története. Ez az érzés, a mai kor tempójához illően, szinte filmszerű pergéssel és egy repülőgép motorjának sebességével kergeti a szerelmeseket az izgalmas kalandok óceánja fölött, hogy végre felcsendüljön az áldott csöndben az esküvői harang csodálatos szava. Ez a szerelem magyar földön, a mátravári földesúr kastélyában gyúl lángra és végigszorítja áldozatait a világ sok országán, a mátravári búzaföldektől Montfleury dombjaitig, Párizs embererdőjéből Mexikó exotikus világáig, hogy a végén mégis egymáshoz szelidítse a szerelmeseiket az a varázsos muzsika, amit a Duna-Tisza közén éppúgy, mint a francia Rhone partján, ugyanazon lüktető ritmusra

Dalolnak a kalászkok

Büszkén jelentjük be mélyen tisztelt Előfizetőinknek és kedves Olvasóinknak, hogy azt az irodalmi nívt, magasrendű stílust és művészi kompozíciót, amit most véget ért regényünk: Kertész Béla: «1938» című monumentális alkotása képvisel: továbbra is meg akarjuk tartani és ha fokozni nem is bírjuk, de azzal kívánunk kedveskedni, hogy a mai életnek más oldalát: a mai szerelem romantikáját mutatjuk be új regényünkben. Hisszük, hogy tökéletesen megvalósította ezt a célt lapunk szerkesztője: ERDŐDY ELEK, aki idegenből dolgozta át, költői tollal, bravúrós írásművészettel és átította a magyar élet poétikus színeivel ezt a hatalmas regényt, amely a tiszta szerelem apotheózisa mellett az áldott anyaföld himnusza is. A szívek szenvedélyes dobogását színpompákba tördeli a mai élet dübörgő bizonytalansága és kalandos ritmusa, de aztán kiteljesül a harmónia egy nótában, ami nem is nóta, hanem ezerszer több ennél: az életet adó és életet termő anyaföld szimfóniája, amit

Dalolnak a kalászkok

Több mondanivalónk nincsen. A többit végezze el helyettünk a regény, amelynek közlését a Magyar Uriasszonyok Lapja legközelebbi számában kezdjük el. Hisszük, hogy mélyen tisztelt Előfizetőink igaz gyönyörűségére fog szolgálni minden folytatás, amely a regény első sorától a regény befejezéséig állandó izgalomban tartja az olvasót. És hiszük: a végén mindenki igazat fog adni nekünk abban, hogy valóban az élet legszebb dala, a szív és a lélek melódiája az a muzsika, amit

Dalolnak a kalászkok

Hímzett táská. Leírása kézimunkarovatunkban

Amikor a legnagyobb bölcsesség is csődöt mond **HINDU ANEKDÓTA**

A hold ezüst gömbje kiemelkedett a szent folyó hullámaiból, a lótuszvirágok illatoztak, a rizsföldek جهéren villantak a fényben, a békák pedig szünet nélkül brekegték szerelmes dalaikat.

Lassan ment egy asszony a folyóparton, amelynek homokja csillogva porzott a lábai alatt, mint a hó. Dereka ringott, mint szágó-bokor a szélben, szemében mély és mégis szelíd tűz lángolt, mint amilyen a hindu tehén szeme, amikor csöndesen és elfeledkezve az egész világról, ballag az éjszaka hűvösségében.

Igy ment ez az asszony is.

Fénybogarak röpködtek körülötte, árnyéka pedig kísértetiesen követte a folyó hullámain, mint fekete köpeny a víz színén.

Hirtelen megállt a szent ember kunyhója előtt, aki minden szent könyvek ismerője, mert minden nappalát és éjszakáját az évezredek alatt felhalmozott bölcsesség forrásai mellett tölti. Külsje nagyon megváltozott a múlt évek alatt, de ezzel együtt tudása és bölcsesége is nőtt és már fölért a csillagokig.

Az ember tiszteltetőn meghajolt előtte, de nem szólt egy szót sem. A szent ember nagyon elcsodálkozott, mert nem találkozott még soha szóltan asszonnyal, akinek száján ott ég a kérdés. Kis ideig várt tehát, aztán ő kérdezte meg:

— Miért jöttél hozzám?

— Bölcs és szent férj, — felelte az asszony, — a házasságom kopár fa, mert a kegyetlen valóság lefagyasztotta a szerelem emlékeit. Férjem már nem vágyódik utánam, más asszonyokhoz sodorják bűnös érzékei.

A szent ember magabamélyedt és hosszabb ideig gondolkodott, mint mindig, ha panaszal keresték föl és neki tanáccsal kellett szolgálnia.

— Ostobaság! — felelte később. — Ostobaság! A szanszkritnyelvű szent könyvekben írva vagyon: „Asszony, ha férjed más asszony után vágyakozik, te magad vedd el hozzá. Akkor nagyon gyorsan vissza fog térni hozzád...” Menj el tehát és cselekedjél így!

Az asszony, aki a hallott szavak és bölcs tanács igazi értelmét nem fogta fel, eltávozott és Isten nevében hazafelé vette útját...

Amikor a telihold újra kiemelkedett a szent folyó hullámaiból és az egész nép Krisna tiszteletére virágfűzérrel ékesítette haját, az asszony újra megjelent a szent ember előtt.

— Mester, — mondta, mert csodák nem történnek kétszer és most már nem tudott hallgatni, — házasságom borús árnyékai még sötétebbek lettek. Az én sorsom és életem most már nem egyéb, mint állandóan a mangófa alatt ülni és várakozni az uramra.

— Nem cselekedtetl úgy, ahogy a szent könyvek bölcsesége parancsolja? — kérdezte a szent ember. — Amint írva vagyon: „Ha férjed más asszony után vágyakozik, te magad vedd el hozzá!”

Az asszony igenlően bólintott.

— És? — kérdezte a szent ember éneklő hangon.

Az asszony felelete fáradt és szomorú volt:

— Megpróbáltam, de minden eredmény nélkül. A többi asszony mind ugyanazt mondotta: mi közül nekik egy ilyen pipogya fráterhez?

A szent ember egyetlen pillanatra meghökkenett és lehorgasztotta fejét. De aztán lapozgatni kezdte a bölcseség könyveit, hogy kiolvassa belőlük, mi a teendő ilyen esetben?

A szent ember még ma is lapozza a könyveket, de a feleletet még nem találta meg. Nem is fogja megtalálni.

A TUDOMÁNY ÚTJA az Ős-erő fölfedezése felé

A középkor alkímistái az Ős-anyagot keresték, az úgynevezett «prima materia»-t, amelyben minden anyag benne foglaltatik. A modern tudomány az Ős-erőt szeretné megtalálni, amelyből az élet minden jelensége és megnyilvánulása származik.

Az első lépés ebben az irányban már évekkel ezelőtt megtörtént, az atomok felfedezésével. A további lépést, amelynek eredményei még beláthatatlanok, Georges Lakhovsky, francia tudós tette meg, aki az egész életet a «radiáció» elvére vezeti vissza.

De hát mit jelent tulajdonképpen ez a rejtélyes fogalom? Aki a szó rokonhangzása révén a rádióra gondolt, alapjában véve nem is jár rossz úton. Természetes, hogy a lényeg valamivel mélyebb és komplikáltabb. Itt is elektromos folyamatokkal van dolgunk, amelyek oly végtelen finomságúak, hogy a rendelkezésünkre álló műszerekkel le sem mérhetők. Hosszú-hosszú esztendőket kutatásai és kísérletei azonban mégis fényt derítettek az elektromosság rejtélyes világára.

AZ EMBERI TEST ELEKTROMOSSÁGA

Az élet minden sejtje életét annak a mágynak köszönheti, amely kitermeli ezeket az elektromos erőket és szétsugározza az úgynevezett «radiáció»-t, — hangzik Lakhovsky megállapítása. A sejt-magnak megvan az a képessége, hogy hullámokat bocsásson ki magából és hullámokat fogjon fel. Elektromos áramkörhöz is hasonlíthatjuk, amely köztudomás szerint úgy keletkezik, hogy szigetelt drótokat kör alakban elrendezünk.

Mindenki tudja a rádióból, hogy az elektromos átvitel csak meghatározott hullámok esetében lehetséges, azaz: a leadónak és a vevőnek egymáshoz hangolva kell lennie. Ezenfelül az erőssége is számításhoz jön, azaz a másodpercenkénti rezgések száma. Ugyanígy van ez az emberi test sejtjeinél. Amíg megvan a rezgések szükséges harmóniája, addig él a sejt, feloszlik újabb sejtekre és felépíti az egész szervezetet.

Ha szomszédunk ügyetlenül bánik rádiójával, az a miénkre is zavarólag hat. Jelentkeznek olyan elektromos rezgések, amelyek az adóállomás zenét közvetítő rezgéseit egész egyszerűen megsemmisítik.

Ugyanígy van az ember szervezeténél is. Ha mikróbák kerülnek a testbe, amelyeknek rezgési ereje egészen más és ellentétes, megzavarják a sejt működését és lehetetlenné teszik tevékenységét.

A TANÁCS TALAN POSTAGALAMBOK

Mostanig megfejtethetlen rejtély volt, hogy a postagalambok a végtelen hosszú út dacára miért tudnak céljukhoz érni és a költözömaddarak hogyan képesek tájékozódni országokon és tengereken keresztül.

A véletlen azonban egy különös megfigyelést eredményezett. Ha a postagalambokat egy működésben levő rádióleadóállomás közelében engedjük föl, teljesen tanácstalannul és terv nélkül fognak röpködni és nem találják meg a helyes útirányt. A kibocsátott rádióhullámok megzavarják orientáló képességüket, — mert a rádióhullámok zavarólag hatnak a postagalambok testéből kisugárzó elektromos hullámokra.

Köztudomású, hogy a postagalambok és a költözömadarak, amikor útnak indulnak, mindenekelőtt néhány kört írnak le a levegőben. Így akarnak rátalálni a saját testükből kisugárzó elektromos hullámok irányára. De nagyon sok más állatfajánál is megtaláljuk a fül félkör alakú csatornáit, amelyek kioperálása megzavarja tájékozódó képességüket. Ugyanezt tapasztalhatjuk a rövidhullámú leadóknál, amelyekkel a legtávolabbi földrész-

ről is összeköttetést tudunk szerezni. A szervek testek elektromos kisugárzásai mikroszkópius rövidségű hullámhosszal rendelkeznek.

AZ ÉLET ÉS — A HALÁL

Az elektromos áramkör csak akkor jön működésbe, ha el van szigetelve, azaz: ha a drótok körül vannak burkolva. A sejteknek is szükségük van efféle «szigetelésre». Ez a szigetelés a test hőmérsékletének 41 fokra emelkedésénél «szétolvad», az áramkör felbomlik és a sejt meghal. Az emberi test halála tehát nem egyéb, mint — elektromos halál.

— Meg vagyok győződve, — mondja Lakhovskij, — hogy rövid időn belül az egyes sejtek villamos feszültségét és hullámhosszát fogjuk kutatni, mérni és szabályozni. Akkor pedig megtaláljuk a lehetőségét annak is, hogy az emberi életet olyan határokkal hosszabbítsuk meg, ami most elképzelhetetlennek látszik...

RADIÁCIÓ: — AZ ÉLET TITKA!

De hát honnan veszi a sejt ezt az erőt, ezt az elektromos szikrát, ami étellel ajándékozza meg? Onmagából nem termelheti ezt kil A «Kosmos» az a nagy rezervoár, amelyben minden megtalálható. Innen ered a «radiáció», az elektromos életerő, mert a világűr bolygói állandóan sugározzák magukból az elektromos áramokat.

És itt érkeztünk el az úgynevezett «kozmosz» hullámokhoz. Százszer és ezerszer átütőbb erejűek ezek, mint a Röntgen-sugarak, méter- vastag ólomfalakon is keresztül hatolnak és 37 méter mélységig befurakodnak a tenger vizébe. Most még nincsenek meg a szükséges műszereink, hogy a világűrbeli áramló rendkívül magas-frekvenciájú hullámokat mérni tudjuk. De az élő emberi szervezet felfogja ezeket, bár még képtelenek vagyunk jelenlétüket mechanikai eszközökkel érzékelni.

Egy rejtélyes kísérlet közelebb hozott minket a probléma megértéséhez. Néhány növényt rákbaktériumokkal inficiáltak. Az egyik ilyen növényt néhány elszigetelt dróttal vették körül, aminek következtében az elektromos áramkör megszakadt. A növény rákos daganata rövid idő múlva lehullott, míg a többi, elszigetelt dróttal körül nem vett növény elpusztult. Hogyan történhetett ez? Úgy, hogy a növény-sejtek a mesterséges áramkörben védelmet találtak a ráksejtek elektromos kisugárzásai ellen. Az a néhány méter egyszerű fém-drót elég volt ahhoz, hogy meggyógyítsa a növényt. Ez a drót azonban csak közvetítője volt a — kozmosz elektromos hullámainak.

ELEKTROMOSSÁG A SZERELEM ÉS A GYÜLÖLET IS!

Minden, ami él és lélegzik, körül van fonva az elektromágneses rezgések hálójával. Kisugároznak a padlóból, amelyen járunk és harmonizálnak velünk, vagy pedig betegséget okoznak. A mellettünk lévő minden élőlényen áthatolnak és szüntelenül zúdulnak felénk az úgynevezett világűrbeli. Mindenütt más a hullámhosszuk és az erejük (frekvenciájuk), mindenütt folyik a radiáció örök küzdelme, a kisugárzások harca az összehangolódásért, mindenütt és mindig kompromisszumok és összefüggések szövődnek, amíg mindennek vége van, a sejtek szigetelése kiég, az elektromos áram visszaömlik a világűrbe, hogy előlről kezdje örök körforgását.

És itt találjuk meg azoknak az érthetetlen folyamatoknak a magyarázatát, amelyek az embereket összekapcsolják és szétválasztják, mint a szimpátia, a szerelem és a gyűlölet. Valószínűnek látszik, hogy itt is elektromos «zavarokról», vagy elektromos «harmóniákról» van szó.

Hosszú idő kell még ahhoz, hogy a tudomány adjon milderre a problémára pontos és szabatos választ. Pedig az emberek már akkor sejtették, hitték és így képzelték ezt, amikor még csak álmodoztak a rádióról és semmit sem tudtak a — radiációról!

Különböző népek mondásai a SZERELEM RŐL

Nem biztos, hogy a Szerelem melyik hónapban született. A boldogok úgy vélik, hogy májusban, a csalódottak, hogy — áprilisban.

A szerelem meteorológiai jelentése: ritkán teljesen felhőtelen, forró, zivatarra hajló, csapadék és aztán — hűvösödés.

A szív túlságosan magas feszültségei legtöbbször az értelem — rövidzárlatát eredményezik.

A szerelem iskolai bizonyítványa: olvasás kitűnő, írás kitűnő, számolás — elégtelen.

Amikor a szerelem ébred, a szív beszél. Amikor pedig elalszik, a — száj.

A szerelmi boldogságban minden jelentéktelenség — fontossággá lesz. A féltékenységekben szintén.

Nagyon sokan, akik úgy képzelik, hogy Amor az ellenségük, Bacchus-szal kötnek barátságot.

Nem csupán a szerelem, hanem az önszeretet is — vakká teszi az embert.

Minden emberben lángol olyan szerelem, amely a sírig tart: az élet szerelme.

Az élet legszebb álmait a szerelmesek álmodják. De a — legbolondabbakat is.

Porba rajzolt szív: a szerelmeseknek ez is elég szimbólum. Jól tudják, hogy megmarad addig, amíg a szerelmük.

A szerelmes emberek azt hiszik, hogy nem ostobák. Így is van. De mégis rendkívül érzékenyen érintik őket a — szerelemből elkövetett ostobaságok.

A világ legfurcsább asszonya

Írta: Bácskai Magda

1912-ben, a távozó világbéke utolsó esztendőjében épült a Titanic nevű luxus-hajó. Szalóniáról, gyerekasztalokról, uszodájáról, könyvtáráról ámulva hallott a világ s bámulva hallott a hajó «ördögi» sebességéről is. A Titanic 10 nap alatt teszi meg az utat Európából Amerikába, írták a lapok.

— Tíz nap! De hisz ez valóságos Isten-kísértés! — kiáltottak a derék békebeliek, akik közül a legvakmerőbbek se merték álmodni, hogy 1937-ben három nap és huszonkét óra alatt teszi meg ugyanezt az utat a Normandie nevű hajó.

Egylőre a tíznapos rekord is megfélemlítette a világot. De csak a közönséges halandók világot. Az amerikai milliósok ekkor — 1912-ben is — imádták a szenzációt, s minthogy az év szenzációja a Titanic első útja volt, szétkapkodták a hajójegyeket, vagyis szétkapkodták volna, ha az angol szenzációvadászokat nem részesíti előnyben a sors. A Titanic az angliai Liverpoolból indult. De az amerikaiak nem hagyták magukat. Egy hónappal a «nagy indulás» előtt Európába siettek s háromszoros túlfizetéssel vásárolták meg a Titanic-jegyeket, azoktól a szerencsés angoloktól, akiknek sikerült idejében kabint foglalniuk, s akik úgy találták, háromszoros árszó mellett is jól jártak: résztvehettek az év legnagyobb eseményében. Unokáik büszkén mesélik majd valaha, hogy nagypapa és nagymama az első gyors-hajó utasai közt voltak.

MRS. BROWN, A TITANIC BOLONDOS UTASA

Alig indult el a hajó Liverpoolból, szemügyre vették egymást az utasok. Volt mit nézniük! A Titanic Amerika legérdekesebb karrierjeit, legcsillogóbb ékszereit, legszebb asszonyait vitte az Új-világ felé. Valamennyiük közül legfurcsább, legbolondosabb azonban a denveri Mrs. Brown volt. Jelmeze — mert öltözékét csak jelmeznek lehetett nevezni — egymagában is lekötötte az emberek figyelmét. Mrs. Brown este vagyontérő csinčila keppel és — monoklit viselt. Napal pedig zöld bricsesznadrágot, cowboy-kalapot s egy-két revolvert, melyek büszkén villogtak övében.

A bricsesznadrág lábba hozta a hajót. Az urak a fedélzetre siettek, a hipokrita angol ladyk felháborodva menekültek,

valahányszor Mrs. Brown megjelent a zöld bricseszenben. Ha megérték volna — mint ahogy nem érték meg szegények — unokáik 19-ik születésnapját, enyhülten emlékeztek volna a bolondos Brown-ra, aki nem követett el nagyobb bűnt, mint hogy divat tekintetében megelőzte korát. De megelőzte korát életmód tekintetében is. A «bolondos» Mrs. Brown reggeltől-estig sportolt. Uszott, teniszezett, tornázott, versenyt futott a gyerekekkel, akik rajongtak érte. Legjobban olyankor mulattak, mikor Molly — a gyerekek csak keresztnevében szólították a denveri hölgyet — narancsot dobott a tengerbe, de még mielőtt a narancs a vízbe esett volna, kirántotta a revolverét és belelőtt. Ha tízszer ismételte meg a mutatványt, tíz narancsot talált el. Molly Brown félelmetes céllövő volt. A Titanicon azonban senkinek sejtette, hány asszony és gyerek köszönheti majd életét Molly tudományának... A Titanic utasai nyugodtan táncoltak, mulattak. Hajójuik pedig feltartóztathatatlanul közeledett a felé a jéghegy felé, mely a háború-előtti idők legborzalmasabb katasztrófáját okozta.

A TITANIC ELMERÜL

A rémület első pillanataiban mindenki elvesztette a fejét. Csak egyvalaki volt teljesen nyugodt. Olyan nyugodt, mint-ha számított volna a jéghegyre, szerencsétlenségre: ez a valaki a denveri nő volt. Egymásután terelte fel a kabinokból a félig-ájtult anyákat s hozta utánuk a gyerekeket. Majd — mint őrtálló katonára — elhelyezkedett a hajónak azon az oldalán, ahol a mentőcsónakokat engedték a vízre. — Asszonyok, gyerekek előre! — kiáltott stentori hangon s ha egy magáról megfélemedező férfi is a mentőcsónakba akart tokolodni, Molly Brown revolverrel kergette vissza.

Ő maga kitartott a fedélzeten. Az utolsó mentőcsónakot bocsátották vízre, mikor az egyik tiszt rákiáltott, hogy szálljon be.

— Nem szállok én! — felelt Molly a tőle megszokott tősgyökeres nyelven. — Szálljon be maga, ha nem sül le arcáról a bőr! En itt maradok és meghalok.

De másként történt. A tiszt, aki Molly mellett állt, lefelé mutatott a csónakba. — Nem látja, hogy azok a szerencsétlenek elpusztulnak, ha nincs, aki parancsol nekik?

Molly lenézett. Húsz asszony és gyerek szorongott a csónakban, melyet három matróz igekezett a vizen tartani.

— Na, előre! — kiáltott a tiszt s Mollyt a levegőbe emelve átadta az egyik matróznak.

MESEK ÉS OPERAÁRIAK A VIHARZÓ TENGERTEN

Az utolsó mentőcsónak elindult. A súlylyedő Titanic fedélzetén pedig felcsendült egy szívettépő karének. A zsoldár, mellyel a hajón maradtak búcsúztak az élettől.

— Jobbra evezettetek! — kiáltott a csónak matrózaira Molly Brown s a matrózok engedelmeskedtek.

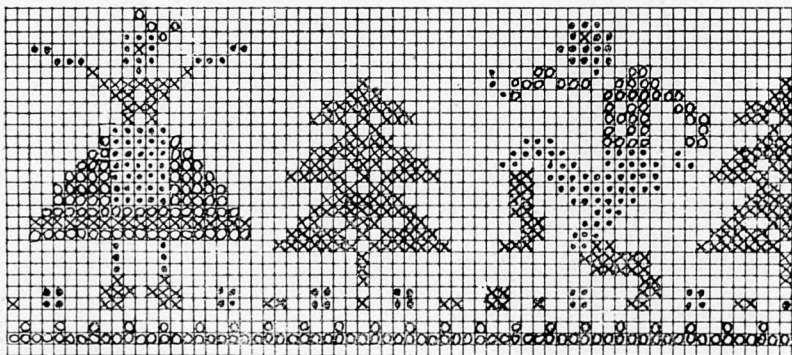
Két nap és két éjjel parancsolgattak a kis csónakban a Titanic bolondos Mollyja. Végül fehér selyem alsóruhánál nem viselt egyebet. Híres csinčila-keppéit, ruháit, mindenét levette, hogy betakarja a didergő gyerekeket.

Ha éhségükben sírvafakadtak, Molly tündérmesékké szórakoztatta őket. Az asszonyoknak pedig operaáriákat énekelt.

— Ugy-e, szép a hangom? — mondta büszkén. — Csakis az ostoba operaigazgatókon mult, hogy nem csináltam karriert. Egyik se akart szerződteni.

Molly csak olyankor nem ismert tréfát, mikor valamelyik matróz megtagadta az engedelmességét. Ilyenkor azonnal előkerült revolvere, s a lázadónak tovább kellett eveznie. Csak mikor az egyik matróz elájult, foglalta el a helyét. Vésresre evezte mindkét kezét s közben a gyerekeknek kedvenc történetüket mesélte. Ez a történet nem szólt másról, mint Molly tulajdon édes férjéről, Johnny Brown-ról, aki «mielőtt felcsapott milliósosnak» — így mondta Molly — cowboy volt, csavargó, aranybányász, vásári bűvész — s mindezek mellett anyni minden történet ve, hogy még a legéhezőbb gyerekek is el kellett mulatnia Johnnyyn.

Johnny Brown, aki két nap és két éjjel a mentőcsónak gyerekeinek kedvence volt, hamarosan egész Amerikának is kedvence lett. Alig vette fel ugyanis a

A 17. oldalról levő függöny, asztalterítő, párna, stb. falvédő mintájának leolvasható rajza. Leírása Kézimunkarovatunkban.

csónak utasait egy hajó, megrohanták az újságírók Mollyt s Mrs. Brown nem kértte magát.

Előadta, hogyan határozta el tizenöt éves korában, hogy gazdag lesz, dúsgazdag. Am ez szülei mellett reménytelennek látszott, — a derék Tobinéknek kis szatócsüzletük volt Colorado-állam legszegényebb falucskáiban. Molly elhagyta hát a házat. Gyalogszerrel indult el New-Yorkba, melyről — a maga egyszerűségében — azt hitte, macskaugrúsnyra fekszik. Itt van mindjárt a vadregényes Colorado mellett.

PIROSKA ÉS A FARKASOK

Molly Tobin ment, mendegélt, mint Piroška a mesében. A coloradói vidék ma sem kies és parkszerű. Hát még akkor, a 80-as években, mikor a nemrég feltárt aranybányákat mindenfelől megrohanták a szerencsevadászok! De Molly Tobin igazi amerikai leány létere nem tudta, mi a félelem. Nem ijedt meg akkor se, mikor két markos legény útját állta s anélkül, hogy sokat kérdezősködtek volna, vállukra kapták. Molly rögött, harapott. Javában tépázta a fickókat, mikor a sűrűből előugrott egy óriás.

— Teszitek le a hölgyet?! — kiáltott a «nőragadókra», revolvért fogva rájuk. — Csöbörből-vödörbe! — gondolta Molly. — Ez az óriás egymaga olyan erős, mint tíz nőragadó — s épp el akart szaladni, mikor megállította az óriás tekintete. Ilyen kedves kisleányokat nem látott még soha. De úgy látszik Johnny Brown — így hívták az idegent — hasonlóan érzett, mert így szólt Mollyhoz:

— Ne folytassa útját a sötétben, kisaszszony. Ha megelégszik szerény sátrammal itt a bányatelep végében, akár egész éjszaka őrt állok előtte, hogy ne essék bántódása. Holnap aztán, ha úgy tesz, összedhat bennünket a sheriff. Így is történt. Molly Tobin s az óriás Johnny másnap férfi és feleség lettek.

ARANY

Házasságuk már az első esztendőben meghazudtolta azt a babonát, mely szerint nem lehetnek boldogok azok a szerelmesek, akik első látásra határozta el, hogy «őt vagy senkit!» Óriás-Johnny és vöröshajú vadóc felesége mintaházastársak lettek, noha az áldomott millióktól egyelőre még igen távol voltak. De se baj! Mindketten rendíthetetlenül hittek a szerencsében s a szerencsének van egy furcsa tulajdonsága: nem hagyja el azokat, akik hisznek benne.

Johnny, aki a Colorado-folyó partján két éve mosta a köveket abban a reményben, hogy egy kevéske aranyra bukkan, egy szép napon több-kilós aranytömbre bukkant. A bányáért, melyben találta, kerek harmincötezer dollárt kapott a legközelebbi városban.

— Bankba tettem a pénzt, — mondta cimboráinak, mikor hazatért, de Mollynak, a feleségének megvallotta, hogy csizmája szárában biz ő magávalhozta mind a harmincötezer dollárt. Nem bizott a bankban. Nem tejszett neki, hogy a harmincöt ezres ellenében csak egy rongyos könyvecskét nyomnak a kezébe. — Rejtsd el a pénzt, Mollykám! Jobb helyen van az itt, mint a városban — mondotta és elment, hogy cimboráival megigya az áldomást. Molly körülnézett a házban, — ő és férje két hónapja «valóságos» házban, maguképitette fakunyhóban laktak — s elhatározta, hogy a kemencébe rejti a pénzt. Nyár van. Ilyenkor legjobb rejtekhely a kemence... Az ötletet tett követte s mint aki dolgát

jól végezte, negyedóra mulva lefeküdt aludni Molly. Mély álma volt. Nem hallotta, hogy rettenetes vihar támadt. Azt se hallotta, hogy reggel felé kőtyagosan, bőrigázva tért haza Johnny, kiről mint a lyukas eresztől, úgy ömlött a víz.

— Ha alaposan meg nem száradok, halálfia vagyok, — mondta Johnny. Gyufát keresett és begyújtott a kemencébe.

Mikor Molly másnap észrevette, hogy meleg a kemence, mikor meglátta benne a paraszat, egyenesen a folyónak akart menni. De Johnny nevetve ölelte át.

— Ugyan kis bolond, ahol ez az arany termelt, ott terem több is. — S mintha csak meg akarná mutatni a szerencse, hogy végérvényesen a gyerekarvú Johnnyhoz csatlakozott, két nap mulva még nagyobb aranytömböt találtak telkén az emberei.

KÉT KEDVES PARVENÜ

Egy év mulva Johnny Brown három nagy bánya tulajdonosa. Öt év mulva ő és Molly Denverbe költöznek.

— Megmutatjuk a nagyvárosiaknak, mi az igazi gazdagság. Úgy-e, darling? — mondta feleségének, Johnny... s meg is mutatták! Házuk fogadószobájának padlóját ezüstdollárokkal rakatta ki Johnny. De a hatás még volt, mint amit remélt. Denver — az előkelő Denver — az ezüstdolláros padlózat, az arany serlegek, a három — egyszerre zenélő-vilnyzongora láttán visszavonult s Mr. és Mrs Brown meghívásának «sajnálataira nem tehetett eleget» többé.

Johnny óriási öklével dühösen csapott az ébenfa asztalra. Micsoda szemtelenség ez? — kiáltotta. De Molly mosolyogva csitította:

— Bíz magad rám! — s néhány hét mulva bezárta az új házat. Johnny viszont aztért a bányatelepre, ő maga eltűnt. Három év mulva tért vissza Európából. Senkisémet ismert rá. Molly Brown, elegáns, remekmodorú dáma lett. Három nyelven beszélt. Szépen zongorázott, operaáriákat énekelt. A leghíresebb mestereitől tanult Európában. Háza az előkelő ház mintaképe volt. A denveri aranyifúság legelkényeztetettebb tagjai örültek, ha meghívta őket zenedélutánjaira, melyeken a legkitűnőbb művészek szerepeltek. Mindenki elnézően mosolygott, ha a ház rokonszenves ura halk horkolással kísérte a szónátákat. Mindenki mosolygott, mert Johnnyról tudták, hogy nemcsak aranybányája van, hanem arany szíve is. Nem távozik üres kézzel, aki rászorul.

A HÖSNŐ

Húsz évig volt nagyvilági nő Molly Brown. Am azon a napon, melyen Johnny elköltözött az élők sorából, furcsa változás ment rajta végbe. Nyugalatlan lett, ekszcentrikus, bolondos. Mintha kibújna belőle a régi csavargóvér, folyton utazott. Úgy jött-ment Európa és Amerika közt, mintha élete függene az utazástól. A Titanic-katasztrófa aztán hösnővé emelte, rávetődött a világ szemének reflektor-fénye. De Mollyt ez nem izgatta. Hűvösen, majdnem közönyösen beszélt a két napos mentőcsónak-útról. A katasztrófa azonban mégse múlt el felette olyan nyomtalanul, ahogy mondta és képzelte. Molly Brown nem találta helyét többé. Mind veszélyesebb dzsungelváadászaton, mind kalandosabb expedíciókon vett részt.

Öt év előtt érte jött a halál, miután oly sokszor nézett vele farkasszemet. «Molly Brown, a Titanic hösnője a világ legfurcsább asszonya volt» — írták az amerikai lapok — s ez egyszer nem túloztak.

Naplótöredékek

Egy túlfinomult «intellektuel» leány és egy «intellektuel» fiatal asszony, az életútjukban mindenekelőtt nagy írók mondásai szerint igazodnak. Összeolvasnak sok bölcsét, jót és mégtöbb szellemi bukfenecet. Szellemes írók szellemes mondásai a legfőbb bibliájuk. Büszkéek reá, hogy ők százával tudnak ilyen bölcseségeket idézni s ezek nyomán ők maguk is alkotnak bölcs életelveket. Ez a nőtípus különben nem új, megvolt már a rokokóban is. Mikor Ninon de Lenclosnak egy fiatal leányt mintegy mentegelve, azzal mutatnak be, hogy szégyényének rossz az emlékezőtehetsége, — örömmel fogadja: «Hála Istennek, legalább nem tud idézni». — Ma, bizonyos «intellektuel» női körökben járvány megint az ilyen tudáskodás. Ime néhány naplótöredék.

A LEÁNY: Ma este báró Eötvös József gondolatait olvasom; — egyikük nagyon megkap. Azt mondja: «a szív olyan, mint a mágnestű, csak akkor találja nyugalmát, ha oly helyzetbe jutott, mely természetes hajlamának megfelel.» Vajjon, mikor fog az én szívem ilyen helyzetbe jutni? A mágnestűre redőbízhatnak a tengeren egy nagy óceánjárót, négyezer emberrel a fedélzeten s mind és valamennyien biztos révbe jutnak. S ugyanez a mágnestű az én szívembe helyezve, még engem, az egyedül való, egyetlen leányt sem tud eligazítani. Oh, mily könnyű az asszonybarátnőimnek: ők már révparthoz értek. Majd modern írókat olvasok, ők talán majd jobban tanácsokat adnak.

AZ ASSZONY: Kedvenc írómat, Wilde Oszkárt olvasom, — azt mondja: «a házasság egyedüli varázsa az, hogy föltétlenül szükségessé teszi az ámtást mindkét fél számára.» — Nem értem. Zavarba hoz. Az uramat szeretem. Wildenek hiszek. Itt valaki ámt, vagy a szeretett író, vagy az uram. De néha mégis okom van azt hinni, hogy az uram ámt. Sokszor titkolózik előttem és — cseppet sem vigasztal, hogy, amint megint Wilde mondja: «a titkolódzás az egyetlen dolog, ami a modern életet sejtelmessé és csodálatossá tudja tenni számunkra.» Én szeretnék odahaza, mint egyszerű feleség élni, sejtelmék és csodák nélkül. Hiszen már csodát várok, amikor azt remélem, hogy a sejtelmeimtől megszabadulhatok. S az uram titkolózik. A bajokat, a bajainkat titkolja? Ez még rendben volna. De hátha valami mást? Könyörögjek neki, hogy vallja meg? Kolduljak érte? Avagy lopjam meg a titkait? S itt megint redő szól Wilde, az író: «előkelőbb lopni, mint koldulni.» — Mit tegyek? Oh, mennyire szeretnék már révparthoz jutni.

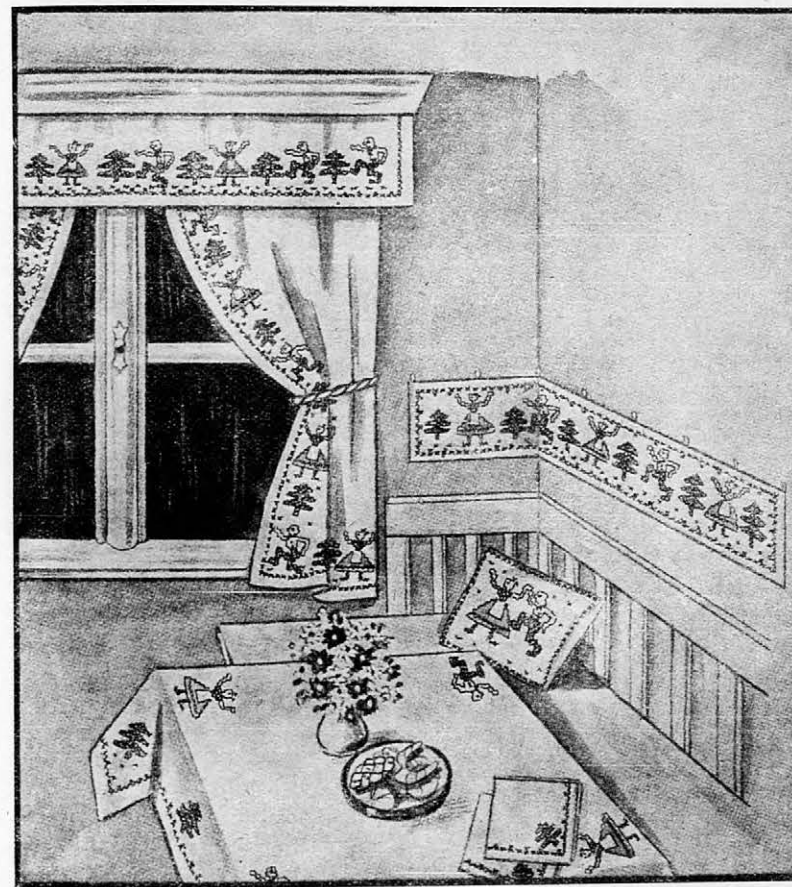
A LEÁNY: Olvasok tovább, sötét éjszakákon, néha addig, míg reám virrad Homeros rózsaujjú hajnala. Azt olvasom: a fiatal férfi legyen mindig és folyton szerelmes, mert ez a legbiztosabb ellenszere annak, hogy valaha — megházasodjék. S olvasom azt is, hogy a szerelmes ember azzal kezd, hogy önmagát s azzal végzi, hogy mást csal meg. Már pedig én szeretnék szerelmes lenni. Talán már az is vagyok. Sőt, — egész bizonyosan az vagyok. Honnan tudom, miért érzem? Mert valahol olvas-

tam: «csak amikor szeret, akkor elégszik meg szívünk önmagával.» Én pedig — meg vagyok elégedve a szívemmel, tehát — szeretek. S elmondtam ezt egy barátnőmnek s ő azt mondta reá (modern nő volt) — hányat szeretsz? Csak egyet, egy távollevőt, — feleltem — de még nem tudom, ki és melyik az. S ő könnyedén és szellemeskedve idézett — már megint egy író: «egy nő szívében sohasem lehet térszűke, sohasem lehet benne annyi imádó, hogy el ne férne még egy.»

AZ ASSZONY: Már mondtam, — az uram titkolózik. Mit csináljak? Bosszút álljak, legalább is azzal, hogy mással flörtölök? Meg fogom próbálni. Bár őszintén szólva, legjobban azt szeretném, ha vele flörtölhetnék. Erre gondoltam tegnap este, de szerencsétlenségemre megint könyvet vettem a kezembe, s benne azt olvastam, hogy ha az asszony a saját férjével flörtöl, az olyasvalami, mintha az ember nyilvánosan mosná a tiszta fehérneműjét. Borzasztó, hogy mennyire megzavarják az embert a könyvek. Rémes aforizmák vannak bennük: «a legnagyobb gyengeség, ha a szerelmünket csak azért nem valljuk be, nehogy mások ezért — gyengének tartsanak.» S ha bevalljuk, az talán bátorság? Semmiesetre sem, mert hiszen minden szerelmi vallomás előtt reszketés,

Grenadinszór, színes szőnyeggel és drapériával. Leírása a kézimunkarovatban.

Vászonfüggöny, terítő, stb. Keresztöltéses mintával díszítve. Leírása a kézimunkarovatban.

nagy idegizgalom, sőt, ideggyengeség fogja el az embert s vajjon ki látott már reszkető, ideggyenge — bátorságot? Elvégre, olvastam azt is, hogy a nő ne akkor legyen határozott és bátor, amikor megkérjük, hanem akkor, ha válni akar.

A LEÁNY: Az unokafivérem, a Pista, tegnap, mint mondá: «hősies elhatározással» megkérte a kezemet, közben minden tagjában reszketett s az arca halványsárga lett. Én, — bevallom, — elpirultam. S ez így van jól és helyesen, mert igaz az a régi bölcs mondás, hogy a férfi, amikor nőitől nagyot kér, elsápad, míg a nő, akár teljesíti a kérést, akár nem, egyformán belepirul. Egyébként egyáltalán nem éreztem valami nagy emóciót ennél a megkérésnél, nem volt elég ünnepies, hangulatos, sőt — romantikus. — Ugyanis engem a régi biedermeier-képeken látott «az első kérő» című ábrázolat mindenkor meghatott s jó magam is úgy képzeltem, hogy a mamával és a tántikkal együtt fogok ülni egy szép kertben s kézimunkázni fogok (ez alkalommal először), miközben betoppan a kérő és virágcsokrát kebléhez szorítva s a mama előtt mélyen meghajolva fog aranyos kis kezemért esdekelní. De nem így történt s nem

a Pista miatt, kit nem szeretek, de már a romantika kedvéért sem esett jól ez a primitív megkérés, mintha az ember boltba menne egy selyempántlikáért. Hiába, a mai élet túlmodern és rideg, «frigid»...

AZ ASSZONY: Az uram ma bejelentette, hogy válni akar s megvallom, ez nekem új és érdekes helyzet. Mindenesetre elolvasom az idevágó mulhethi újságcikkeket és megbeszélem a barátnőimmel. Elvégre, van köztük, aki már két urától elvált. Mindenesetre nagyon fontosnak tartom, hogy válásunknak társasági egész beállítása jól sikerüljön. Elvégre, nagyon fontos az izlés és az artisztikum. Nem utolsó probléma, hogyan lehet izléssel és artisztikusan elválni. Amikor annyi mindenféle művészet van, miért ne legyen az elválásnak is művészete. Hogy nem készültem reá, már serdülő leánykoromban, nem baj, elvégre Munkácsy is asztalos-legény volt s mégis világhírű festő lett. De asztalos korában már jól tudott füttyülni s ezzel a tehetségével produkálta magát még nagy művész korában is. Én is tudok füttyülni: füttyülök az egész világra. Az uramra is. Jó, — elválok. Neki nem baj. Elvégre szép férfi s csak egyet füttyent, máris kap új asszonyt. De nehogy valami csapdába kerüljön. Majd én vigyázok. Fényes gondolat. A legjobb, ha magam szerzek neki

23 nő uralkodik AMERIKA FÖLÖTT

Ha Amerika milliomasairól, vagy pláne milliárdosairól beszélünk, önkéntelenül is ezeknek a férfiaknak nevei jutnak eszünkbe: Rockefeller, Ford, Morgan, Vanderbilt, Mellon és Astor. Ez azonban nem fedi a valóságot, mert pénzügyi tekintetben nem férfiak, hanem nők vezetnek az Egyesült Államokban. Az 1937-es vagyonstatisztika szerint az Egyesült Államok magánvagyonának 70 százaléka női kezekben van és pedig pontosan 23 nő kezében. Ezek a nők azonban úgy a társadalmi, mint a politikai életben kis szerepet játszanak. Néhány kivételtől eltekintve, legfőbb vágyuk és hiúságuk, hogy életük kölcsönöségeivel és túlhajtott fényűzésükkel tünjenek ki. Természetesen mindenről rendelkeznek, amire szívük vágyik: kastélyokkal és földbirtokokkal, yachtokkal és lovakkal, ékszerekkel és vagyont érő gyűjteményekkel. De mégis igyekeznek a háttérben maradni, ami sokszor oly mértékben sikerül, hogy még tulajdon földijeik sem ismerik őket. Sőt nem egy olyan is akadt köztük, aki a gengszterektől való félelmében Európába tette át állandó lakóhelyét.

A 23 nő között leggazdagabb Mrs. Wilks, akinek 4–5 milliárd dollár magánvagyonra van és akinek az amerikai gabonátözsdeken való hatalmas tranzakciói állandó szóbeszéd tárgyát képezik. Carnegie «acélkirály» ma már 78 éves özvegye közismert személyiség, bár gyűlöli minden társaságot és sehol nem látható. Kedvencei a szép és ritka papagájok, amikből már nagyértékű gyűjteménye van. Ő maga tanítja beszélni madarait és örül minden szónak, amit megtanulnak. Az özvegy 25 éves volt, amikor Carnegie megismerte és feleségül vette. Csak a harmadik helyen következik Barbara Hutton, a Woolworth-milliárdok örököse, az ezidőszerűtli Haugwitz-Reventlow gófné, akiről az utóbbi időkben már megint sokat írnak a lapok. Mrs. Wilks, Carnegie és Hutton: erről a háromról még lehet hallani és olvasni. A többi 20-ról azonban már semmit. Elszórtan élnek a különböző államokban, vagy Európába hurcolkodtak át, eljárnak a templomba, vannak apróbb szeszélyeik is, egyébként azonban nem igen törődnek a világ dolgaival. Azt a keveset, amit tudniuk kell és amit tudni akarnak, elolvassák újságaikban, amelyek leginkább kis vidéki hírlapok. Sinclair Lewis, a Nobel-díjas regényíró, aki az amerikai kontinens nyugati részén élő egy ilyen milliárdosnőt meglátogatott, benyomásairól a következő sorokban számolt be: — Ez az idős hölgy csinos és érdekes asszony, mintha a jó Isten is regényfigurának teremtette volna. Alapjában véve azonban, annak ellenére, hogy még él, már rég halott...

Érdekes, hogy ezek a dúsgazdag amerikai nők legnagyobbbészét skót származásúak, amin nem lehet csodálkozni. Vérükben van az igénytelenség és takarékoság. Rendesen egész egyszerű születésűek, csak házasságuk révén ismerték meg a nagy életet. De még ez se vonatkozik valamennyiükre, mert legtöbbjük férje a munka, a környörtelen harc és a pénzimádattal rabslolgája, aki hatcimas vagyona mellett is csak kis szórakozásokat engedett meg magának. Csak a férjek halála után hullott a mérhetetlen vagyon az özvegyek ölébe. Valóban «mérhetetlen» vagyon, mert ez a 23 nő Amerika magánvagyonának 70 százalékát birtokolja. Természetesen, Amerika pénzdiktatorai és trösztvezérei, boldogan vennék feleségül ezeket a nőket, hogy a házasságkötés révén megsokszorozzák saját vagyonukat. Csak-hogy ezek a dúsgazdag nők nem akarnak kötélnek állani.

új feleséget. Hiszen ma ez is divat. De előbb még megpróbálom őt visszahódítani. Nézzük hát, mit mond erre kedvenc író. Borzasztó, — ime ezt írja: «a férjeink soha semmit nem méltányolnak bennünk. Hogy méltánylást találjunk, kénytelenek vagyunk mindig más férjekhez fordulni.» — Hát mit tegyek: ha a férjemet imádom s minden szeszélyét el-tűröm: szent vagyok; — ha másra gondolok, egy deli másik lovagra: bűnös. S most megint olvasom: «szent és bűnös közt az egyetlen különbség az, hogy minden szentnek van multja és minden bűnösnek jövője.» — Hát nekem, ilyen fiatalon már csak multam legyen? Kétségbeesítő! Mit tegyek?

Hölgyeim, — felelek mindkettőjüknek. Önök korántsem érdekes, intellektuel jelenségek, hanem betegek, kiknek a lelki és szellemi egészsége megromlott. S emellett nagyon is köznapi, sablonos lények, kiknek az a legfőbb hibájuk, hogy nem tudnak a saját szívük, erkölcsük, érzés- és jellemviláguk anyanyelvén beszélni, hanem sok ideget összeolvasva, össze-vissza gagyognak és mindig csak dadognak. Ez, mint minden maj-molás, — alacsonyrendűség és csak zavart okoz.

ÁLLATMESE EMBEREKNEK

Elment az Anyám!...

*Borongós éj volt... Szélfiúk fűtyültek.
Didergő jákról pergett a levél.
Fehér fátylak lebegtek minden ágon,
Felsíró lelke nem susog, mesél...
Felhő vonút az ég magas falán,
S csendesen, halkán elment az Anyám...*

*Csak lelke szállt a csillagok honába,
Kihülő teste köztünk — itt maradt,
Nem várta már az élet csalogányát:
A percet, ezt a kóbor madarat.
A gond elsímult márvány homlokán,
S csendesen, halkán elment az Anyám...*

*A csillagokról, biztos, visszanezett,
Mint fáradt vándor, mikor bandukol,
Arca kisimult, puha, tiszta-lágyan,
Ajkán megértő, édes, szép mosoly,
Fény csillogott hó — s — színezüst haján,
S csendesen, halkán elment az Anyám...*

*Ijesztő, vak süketség lett körültem,
Nem csuklott fel egy hang se torkomon,
Kiszált a vérem lüktető szivemből,
Távol vizek zúgását hallgatom
És keserű lett végtelen a szám;
Csendesen, halkán elment az Anyám...*

*... Tudom, hogy úgy volt mindöröktől fogva,
S nem szállok perbe Alkotóm, Veled,
Bár ég a könny, s még felsíkoit a lelke,
Éldom Te drága, szentséges Neved,
S hogy védjük, övtük élte alkotmány,
Te is szeresd úgy édes, jó Anyám...!*

Thomé József

— Szép ez a világ! — vinyogtak a tengerimacsák.
— Szép ez a világ! — rikácsolták a papagájok.
— Szép ez a világ! — kiáltották össze-vissza a többi állatok.
Az elefánt azonban ott állt a folyóparton és csóválta a fejét. Az óriási teknősbéka megkérdezte, hogy mi ellen van kifogása? Az elefánt azt válaszolta: ennek a világnak szépségét sokkal szebben lehetne méltatni csöndes szemlélődéssel, mint ilyen éktelen lármával, amely sok állatot megakadályoz abban, hogy valami árnyékos helyesken délutáni szundikálását élvezhesse.
— A szívem szerint beszélsz! — helyeselt az elefántnak egy mély hang.
Az orangutang hangja volt, aki a lombok közt pompás nyugóhelyet készített magának, de a nagy láрма miatt nem bírt elaludni.
— Én sem... én sem bírok elaludni, — vegyült a beszélgetésbe néhány állat. És pedig egy pelikán, egy sündiszó és egy egér.
— Kedveseim, — szólalt meg az óriási teknősbéka, — én már ezer éves vagyok és rendelkezem kellő türelemmel az ilyen rövid lejáratú lármázások iránt. Nektek azonban adhatok egy tanácsot. Ha ennek a kis pataknak a mentében, amely ide folyik ebbe a folyóba, fölfelé haladtok, elértek a hegytető egy árnyékos barlangjába. Ez a hegy ellensége minden lármának, ezért kúszik olyan magasba, a felhők közé, ahol örök nyugalom és csend uralkodik. Óvakodjatok azonban ott lármát ütni, mert felébred a hegy és megbünteti titeket.
— Miért is lármáznánk? — mondták a csendre szomjazó állatok és útnak indultak.

Megtalálták a barlangot, bementek és nemsokára el is aludtak. Az egér pláne még horkolni is kezdett. Szóra sem érdemes, ha egy egér horkol, de a sündiszó, aki még nem aludt, irigy lett az alvó egérré, megragadta a farkánál és addig forgatta a levegőben, amíg felébresztette. Aztán így szólt hozzá: — Egér, te szabálytalanul aludtál el és horkoltál. Neked is tudnod kell azonban, hogy itt nem szabad lármáznani. Vigyázz tehát, hogy újra ne kezdj el horkolni, mert legközelebb nem leszek ilyen tapintatos és érezni fogod tuskéimet. Az egér egyetlen szót sem felelt, újra visszafeküdt és foga közé vette a saját farkát, hogy ne horkoljon. Ekkor azonban azt álmodta, hogy valaki megharapta a farkát és félelmében cincogni kezdett. A sündiszó beleszúrt az egérbe, aki most még kétségbeesettebben cincogott.

— Ki cincog? — kérdezte a pelikán.
— Az egér, — árulkodott a sündiszó.
— Miért?
— Mert megsúrt, — panaszkodott az egér.
— Miért?
— Mert horkolt, — mondta a sündiszó.
— Engem nem zavart, — jelentette ki a pelikán.
— De engem igen! — szólt a sündiszó.
— Csend! — dörögött az orangutang.

Az állatok megnyugodtak. Csakhogy az egér újra horkolni kezdett. A sündiszó megdöfte az egeret, hogy az cincogott. A pelikán megkérdezte:

— Te döfted meg az egeret?
— Igen, — sipította a sündiszó.
A pelikán ekkor csőrével a sündiszó orrába vágott, amire az sipítani kezdett.
— Ki sipít? — kérdezte az orangutang.
— A sündiszó, — árulkodott a pelikán.
— Miért?
— Mert bántott, — panaszkodott a sündiszó.
— Miért bántottad?
— Mert megsúrt az egeret, aki horkolt, — jelentette a pelikán.
— Ez engem nem zavart! — bömbölt az orangutang.
— De engem igen, — vágott vissza a pelikán.
— Pszt! — szólt rájuk az elefánt.

Újra elcsöndesedtek az állatok, de az egér újra horkolni kezdett. A sündiszó megsúrt, az egér cincogott. A pelikán csőrével megcsapta a sündiszót, aki sipított. Az orangutang rácsapott mancsával a pelikánra, aki rikácsolni kezdett.

— Ki rikácsol? — kérdezte az elefánt.
— A pelikán, — árulkodott az orangutang.
— Miért?

— Mert megcsípte a sündiszót, aki sipított.
— Ez engem nem zavart, — mondta az elefánt.
— De engem igen! — bömbölte az orangutang.

Az elefánt nem szólt semmit, hanem teleszívta vízzel az ormányát. Az egér újra elaludt és megint horkolt. Előlről kezdődött az egész.

— Bántottad a pelikánt? — kérdezte az elefánt.
— Igen! — bömbölte az orangutang.

Az elefánt ráfújta ormányából a vizet, az orangutang pedig elpanaszolta a sündiszónak, ami történt, de olyan hangosan, hogy valósággal trombitált. A hegy már megelégette a dolgot. Nem kérdezte: miként és hogyan, hanem rengeten és dörögni kezdett. Az állatok mind legurultak róla és újra ott találták magukat a folyóparton, ahol a teknősbéka üldögélt és megkérdezte tőlük:
— Miért nem viselkedtetek csendesen?

— Az állatok pedig egyhangúan válaszolták:
— Mert az egér horkolt...

A teknősbéka elkezdett nevetni:

És ha még életben van, — ami könnyen lehetséges, mert az óriási teknősbékák rendkívül hosszú életűek — még ma is megvan az oka a nevetésre.

Mert a világon mindig vannak élőlények, akik képesek arra, hogy jelentéktelen zöreij miatt lármát csapjanak. Tessék végiglapozni a világtörténelmet!

A NŐK OTTHONA

Járjátok be a magasságokat és a mélységeket, a büszke hegyek tetején ragyogó királyi várakat és a dohos pincelakásokat, ahová még nyár derekán sem hatol be napsugár; vándoroljatok északtól délig és kelettől a legtávolabb nyugatig és kérdezzétek meg a gazdagságot és a szegénységet, mi is a földi boldogság ősforrása: a legkülönbözőbb válaszokat fogjátok kapni. A földi boldogság forrása? A hatalom, — mondja a király. — A korona tekintélye és fénye. A befolyás, — mondja a gazdag; — a társadalmi pozíció és az érvényesülés. A kenyér, — mondja a szűkölködő; — a hajlék és az étel... Én meg azt mondom nektek, hogy nem így van. Hozzátartozik a király boldogságához a hatalom, a gazdag ember boldogságához a pozíció és a szegény ember boldogságához a jóllakás, de a boldogság ősforrása, az az általános ősforrás, amiből mindenki egyformán merít, mégsem az, amit a király vagy a koldus mond, hanem a nők. Az anyák, a hitvesek, a nőtestvérek, az igazi leányok.

Amióta az isteni akarat emberekkel népesítette be a földgömböt, azóta a boldogság forrása mindig és mindenhol a nő volt. Ő tette érdekessé: a királynak a hatalmat és tekintélyt, a gazdagnak a vagyont, a kincseket, a szükséglet látónak az ételt. Önmagában véve csak élettelen boldogság a jogar, a pénzszekevény és a megrakott tál; lelki tartalmát, meleg életét csak a nők adják a boldogságnak: az anyák, a hitvesek, a lányok. Ők adják nekünk a napsugárhoz az aranyos ragyogást, a virághoz a balsamos illatot, a madárdalhoz az ujjongó csengést, a munkához az acélos törekvést.

Mi, férfiak pedig, — mindezekért cserébe — mit adunk, mit nyújtunk a nőknek? Nem akarom tagadni; legközelebbi mieinknek csak adunk hol kevesebbet, hol többet s hol lelki nagy örömmel adunk, hol csupán csak kötelességtudásból vagy kényszerből... de mit nyújtunk vajjon a nőknek, akik nem a mi legközelebbi mieink, nem a mi rokonaink, véreink, mégis istenadta joguk van ahhoz, hogy követelhessek tőlünk a jólétüket. Nem másért, csak azért, mert nők; mert ösmeretlen cseppjei annak az áldásos forrásnak, amely nélkül ez a föld de kiellen pusztasággá válna.

A Szentírás szerint forrás fakadt a bibliai Édenben: négy ágra szakadt, négy folyóvá lett és ketté lett a vidék, amerre tovafolyt; a mi boldogságunk forrásának száz meg száz milliónyi cseppje van és minden cseppje az a csodaharmatja az égnek, mely virágot varázsol a sziklagöröngyös talajba is.

Mit nyújtunk hát mi, férfiak a nőknek, akik nem a mi legközelebbi mieink, mégis istenadta joguk van ahhoz, hogy követelhessek tőlünk a jólétüket? A kérdésben a felelet: jólétet nyújtunk mindazoknak, akiknek nincsenek legközelebbi övéik. Jólétet vagy legalább is sorsukkal való békecséges megelégedést; némi napsugarat az életük árnyába.

Hány nő van az országban, — mert hát beszéljünk csak magunkról, mi magyarok — aki teljesítette kötelességét mint hitves, teljesítette kötelességét mint anya. Azután eljártak fölötté az évek; elhalt mellette a férj, el a gyerekei, a testvérei, nincs senkije. Magára maradt a világban, mint a lombjavesztett kóró az avarban s az otthona olyan, mint a kripta. Minden szöglete és sarka halottakra emlékezteti bánatos lelküket.

Otthonot ezeknek a nőknek! Barátságos és békes-

séges otthonot, tele melegséggel és fehérséggel és — ha nem is parfümmel, de otthonos illattal. Ahol testük is, lelkük is megtalálja a kellemességet, a jó érzést.

Nem aggok házára gondolunk, nem kaszárnyaszerű menhelyre, ahol éppen csak meghúzza magát, akinek senkije sincs. Ahol megtűrnek érzi magát, ahol fegyelem alatt van s ahol száz korlát is akadályozza szabad mozgását. Igazi otthonot óhajtunk mi ezeknek a nőknek, ahol — aki eddig is úrinő volt, továbbra is mint úrinő élhessen. S ahol mindabban, amit a társadalom nyújt neki, nem megalázó alalmazást kelljen látnia, hanem olyasmit, aminek velejárója a szeretet. És a szeretet mellett a hála is. Boldogság forrása voltatok, — mondaná a hála — hát legyetek most magatok is boldogok.

Égészséges, jó levegőjű vidéken, park közepén nagy úriházat képzelünk, sok kisebb-nagyobb barátságos szobával, amikbe utat talál a napfény, amikbe behallatszik a madárdal, amikben kedves, noha egyszerű bútorzat van. Az ablakokban virágok, miket maga a szoba lakója ápolna, a falakon saját családi képei és az ágyon, az asztalon saját kézimunkái, mint emlékei a tegnapiak. Közös társalgót is képzelünk a nagy házba, közös olvasósobát válogatott kis könyvtárral, esetleg egy fehérfalú kis kápolnát is, hiszen vasárnapok és ünnepnapok is vannak. És semmi parancsnokot, semmi kommandánsot, aki, ha szigorúra ráncolja homlokát, rossz perceket okozna a lakóknak. Maguk az illető úrinők gondoskodnának otthonuk jó rendjéről, legfeljebb néhány apáca vagy diakonissza kellene melléjük, akikben a bennlakók inkább a barátnőiket látnák, mint a fegyelem és rendtartó parancsnokot.

De meg lehet-e ezt csinálni? Lehet. Csak egy társadalmi megmozdulás és némi jóakarattal kell hozzá és meglesz. Minden esztendő egy-egy napján aszszonyok napját, gyűjtést kellene rendezni. Budapesttől le az utolsó eldugott faluig. A fővárosban tizezrei a pengőknél gyűlnének a felállított urnákba, faluhelyen esetleg csak fillérek, de ezernyi falu fillérje is könnyen nagy summává nőhet. És pár esztendő múlva minden vármegyében lehetne otthonuk a nőknek; retirójuk azoknak, akiknek volt otthonuk, de kiárvultak belőle.

Ki indítsa meg ezt a társadalmi megmozdulást, ki vegye a kezébe ezt a jó ügyet? Az anyák és a hitvesek, akiknek van otthonuk! A magyar anyák és hitvesek, akik mindegyikének otthona mellett — jó szíve is van. Ha a jó akarattal a jó szív párosul, akkor nincs az a nehézség, amit le nem küzdhetne az ember, ha kitarító.

Es minek nevezzük el ezeket a retirókat? Az elnevezés igazán nem mellékes, mert ebben is gyöngédnek kell lennünk, hogy senkinek az érzékenységet ne bántsuk. Hangsúlyozzuk; nem aggokháza, nem menhely. Aggokháza nem azért, mert elgondolásunk szerint nem kizárólag öreg nőknek a befogadására szolgálna az otthon, hanem olyanoknak, még aránylag ifjaknak is, akiknek maguknak már nincs meg az otthonuk; menhely pedig azért nem, mert ennek megelőzője — így képzelet a világ — a hajléktalanság és a legnyomasztóbb inség. Hivatásuk és kötelességük hű teljesítése után felémelt fővel vonulhassanak be a retiróba az illető nők, legyen hát a neve egyszerűen: Nők Otthona.

Pillanatkép az úri nyomorúságról

Egy délután, amikor a pesti nagykörútról a szerkesztőségbe siettem, egy viseltes ruháú, tiszteletreméltó külsejű nő állított meg, előlengő kezével, szívbemarkolóan kérlelő szóval.

— Uram, — mondta — könyörüljön meg rajtam...

Döbbenet néztem rá.

— Uram, — ismételte — könyörüljön rajtam... napok óta éheznek a családom... Nincs, aki segítsen rajtam...

Nem vagyok gazdag ember, aki úgy tud adni, hogy nem érzi meg, de mikor ezeket a rémült, nedvesen üveges szemeket láttam, mikor egy értelmes, szabályos vonalú nő arcon a szenvedés, a megalázottság szarkalábait láttam felrajzolódva, mikor egy aránylag fiatal — alig negyven éves — szomorú, hajlott asszony állt előttem, nem törődtem a magam szükségleteivel, a szív legmélyebb forrásából zakatolva, háborogva tört fel — nem is tudom hirtelen elemezni — részvét és fájdalom, rémület és szánalom és ami csak nálam volt, odagyömöszöltem a szerencsétlen asszony remegő kezébe. A hálálkodás elől a heves érdeklődés hadállásába sáncoltam el magamat, ez az egyetlen elhárító mozdulat, amellyel önérzetes férfi egy asszony, egy szegény asszony kínos meghunyászkodásának útját vághatja. Érdeklődni kezdtem a magánéletei felől s egy összeomlott élet romjai meredtek felém. Fájdalom, nem szokatlan tragédia, még részleteiben is a manapság oly gyakori existenciatorésekre, élethelyzetekre emlékeztető. De mikor szemtől-szembe kapjuk a nyomort, a kétségbeesést, a riadt tanácstalanságot és tehetetlenséget, mint valami egészen új, lenyűgözően és torkotszorítóan lidérces élmény hasít lelkünkbe a sorstragédia.

A boldogtalan asszony szívéhez szorította a kezét és könnyesen rebegte:

— Köszönöm, köszönöm... Az én jó Istenem áldja meg!

És én szegyenkezve surrantam el mellőle. Szégyeltem magam, amiért egy véletlenül múlik a jótétemény, amiért olyan közömbössé fásult és szívtelemé keményedett a mi társadalmunk, hogy a középosztály hajótöröttjeit az utcára löki és koldulni hagyja. Szégyeltem magam, mert emberi voltomban mélységesen megrendített és egyben földig alázott ennek a szegény úriasszonynak alamizsnás nyomorúsága. Mert ez az én esetem a kolduló úriasszonnyal nem szórványos jelenség, te is tudod, ő is tudja, mindnyájan tudjuk, hogy az immár tizenhét esztendeje húzódozó társadalmi katalizma ezrével és ezrével termelte ki a tönkrement, éhező és kolduló úrinőket. De egy kis körültekintéssel, utána járással s ami mindennél fontosabb: egy kis

szívvel mégis csak apasztani lehetne ezt az irtózatot számot, a pusztulásnak martalékkul vetett nyomorhadcsereget.

A magyar társadalom megerősödött már annyira, hogy az ehezökön igenis tud segíteni. Csak akarat kell hozzá. Ha én, a nagybirtokosokhoz és gyárosokhoz, nagykereskedőkhöz és bankárokhöz képest, oda tudom adni minden készpénzemet egy szerencsétlen asszonynak, bízva a munkaerőben, amely holnap új kenyeret szerez nekem, akkor azoknak a jómódúknak, akik fölösleggel is rendelkeznek, illik legalább annyit adniuk, mint amennyit én adtam. Addig is, amíg az újjáépülő társadalom és a napról-napra gyarapodó gazdasági élet elegendő munkaalkalmat képes nyújtani a munkakeresőknek, nem nélkülözhető a tevékeny, tettekész jótékonyosság. Teljes erkölcsi elzüllesztés és anarchiához vezet, ha tisztas múltú családanyák az utcára kényszerülnek vinni nyomorúságukat. Gondoljuk el: milyen lelki benyomások alá kerülnek azok a gyermekek, akik látják, hogy szerencsétlen anyjuk a társadalomtól magára hagyatva, kéregetéssel kell, hogy összekaparja azt a pár pengőt, amiből kenyeret és tejet vásárolhat tengődő családjának. És micsoda generáció születik itt és milyen félelmetes indulatok kész prédája az ily generáció! Saját kezünkkel fűtjük a poklot önmagunk alatt, ha idejekorán erős kézzel nem ragadjuk ki a nyomort és a nyomorral iker bűn karmaiból ezeket a veszendő lelkeket.

Az emberi érzés parancsolatján kívül az okos önzés is azt követeli tőlünk, hogy a társadalom páriáit szabadítsuk ki posztad levegőjű börtönükből és vigyük őket a napfényre, oda, ahol először is az önbizalmuk tér vissza, ami édes szülőanyja az önérzetnek és az emberekben való hitnek. Ezt a lélekmentést nem lehet az utcán elvégezni úgy, hogy én adok pár garast ennek és te adsz pár garast annak, hanem rendszeresen kidolgozott program alapján lássunk hozzá végre a munkához. A program egy szóval fejezhető ki: segítség! Jó szívetek pedig, akik ezt a programot valóra váltjátok, azoknál az egyesületeknél keresünk, amelyek e célból és e célra létesültek. Nagyon jól tudjuk, hogy vannak jótékony egyesületek, amelyek becsülettel teljesítik magasztos kötelességeiket. De mi azt akarjuk, hogy a dolgozó testületek még dolgozabbak legyenek, a tételeket, a cifra zászlók alatt üresen parádézó egyesületeket pedig fel akarjuk róni aláltságukból. Periculum in mora, mondták a rómaiak és ha valamikor találó volt ez a monddás, akkor ma végzetesen és fájdalmasan az, mert ahány pillanatot késünk a nyomorgó középosztály megmentésével, annyi esztendődt áldozunk fel a szívtelemé pogány oltárán a tulajdon életünkből.

Kertész Béla

Kötött télikesztyű. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerehető a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában. VI., Teréz-körút 6. szám.

Miért?

Ha nem teremtettél erős tölgynek, mért kényszerítesz, Uram,

Hogy tomboló vad viharral törhetetlen szálljak szembe?

Mért kívánod, hogy olyankor, ha zokogni lenne kedvem,

Mindent leplező mosolygás legyen az ajkamra festve?

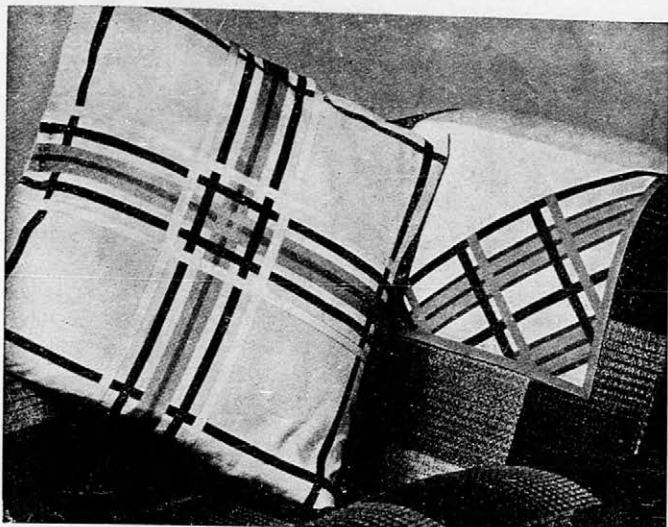
Miért akarod, hogy szűrő tövisektől megszabdaltan,

Kiábrándult lélekkel, sok, fájó sebből vért könnyezzem

S hogy szenvedve azt kelljen mutatnom — ahogy nincs... s nem igaz...

Hogy a Boldogság kertjéből, víg rózsaszüretől jöttem?...

Irta: vitéz Turcsányiné Lendvay Margit

Színes selyemből készült modern párnák. Leírásuk kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában (VI, Teréz-kr. 6)

SZÜLŐK ISKOLÁJA

Tanulásról és tanításról

— Az a jó tanító, aki nem csak beszél, hanem a gyermekeket is hagyja beszélni, kérdezősködni.

Claparède, svájci egyetemi tanár, a modern nevelés egyik úttörő kitűnősége szegezte le ezt az aranyigazságot, melynek értelme a következő:

A gyermek valódi intelligenciája, benső lelki világa kérdéseiben nyilvánul meg. Ezek a kíváncsiságok tárják a szülők és nevelők elé, hogy a gyermek gondolatát mi foglalkoztatja, milyen irányú a tudnivalósága?

Fernand Dubois, belga tanfelügyelő, a következőket írja visszaemlékezésében:

— Ha iskolákat látogattam, sohasem kérdeztem a tanulóktól olyan dolgokat, melyeket én jobban tudtam, mint ők, mert a kérdéseket ezt a módját komédiának tartom. Ellenkezőleg azt akartam, hogy a növendéket tájékozatosan engem olyan dolgok felől, melyeket ők tudtak jobban. Aziránt érdeklődtem például, hogy milyenek a községben az élelmiszerárak, hogyan élnek a családok, micsoda történelmi vonatkozású emlékek láthatók? Iparkardum minél természetesebb lenni és így hamarosan kitapasztaltam, hogy van-e a gyermekekben természetes intelligencia, igazi érdeklődés, megfigyelnek, gondolkoznak-e, szóval, hogy az iskola az élet számára nevelte-e őket? Legnagyobb boldogságom mindig az volt, ha láttam, hogy a gyermekek felbátorodva, egyre sürűbb kört formáltak körülöttem és most már ők intéztek hozzám kérdéseket, tudakolva, hogy miket tapasztaltam más iskolákban. Még jobban örvendeztem, ha távozás közben az ajtónál még megállított egy gyermek, hogy szeretné megmutatni a rajzait, fűzetjeit, vagy az osztály kért, hogy szeretné nekem egy dalt énekelni. Az ilyen osztályról mindig a legjobb jelentést küldtem a minisztériumba.

A gyermek lelkéhez csak jószággal és szeretettel lehet hozzáférközni, nem pedig rideg szigorral. Ragyogó példáját mondja el ennek Kempelen Attila magyar professzor: „Egy fiúnevelő otthonban szerzett tapasztalatok” című cikkében.

— „Nagy volt a panasz, hogy mennyi lopást követnek el a gyermekek főleg egymással szemben. Borzasztóan megfélemlítették őket, aminek persze az lett az eredménye, hogy a tettesek semmi áron nem mertek jelentkezni, viszont a lopásokat nagyobb óvatossággal, a veszélyes kalandok ingerével, éppen úgy folytatták.

Az első polgáriban, melynek osztályfőnöke voltam, a következőket mondtam a gyermekeknek:

— Gyerekek, olyasmit hallottam, amit alig tudok elhinni: hogy ti köztetek tolvajok volnának! Ugy-e, ez nem lehet, hiszen én jó gyermekeknek ismerlek benneteket.

Erre egyszerre többen is kiabáltak:

— De igen, tanár úr, nekem is elloptak egy radirgumit!

— Nekem meg az új ceruzámat!

Vége-hossza nem volt a panaszoknak. Én folytattam:

— Én mégsem akarom elhinni, hogy valaki ilyen gonosz legyen, hogy a társától, aki ugyanolyan szegény, mint ő, valamit ellopjon. Inkább

azt hiszem, hogy véletlenül egyik padból a másikba eszszott a ceruza. Hiszen az könnyen gurul, az egyik megtalálta s nem mert szólani, nehogy úgy tűnjék fel, mintha tolvaj lenne. Sokszor meg csak tréfából viszi el egyik gyermek a másiktól holmiját, hogy aztán keresse. Most persze már egyik sem meri visszaadni, mert fél, hogy megbüntetik. Legyetek nyugodtak, ha valaki jelenti nekem, hogy a padjában talált valamit, az csak javít ezzel magaviseleti osztályzatán. Most felszólítalak benneteket, hogy akár véletlenül akár tréfából vittetek el valamit, hozzátok ide a katedrára, hogy visszaadjam a tulajdonosának!

Két perc múlva 20—30 tárgy hevert a katedra asztalán. Efféle megjegyzések kíséretében tették le a tárgyakat: — igenis, tanár úr, azt goncoiták, hogy én loptam, pedig csak véletlenül került hozzám!

— Én csak meg akartam ijesztani Janit.

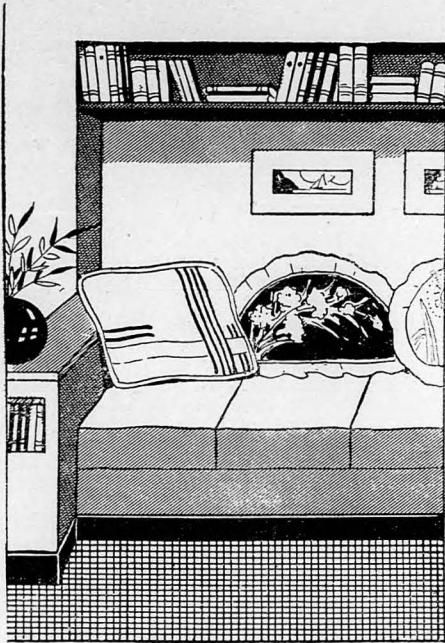
Persze, mind kérte, hogy írjak be nekik magaviseletből egy pluszt, amit meg is tettem.

Mivel a legzüllöttebbekhez különösen barátságos igyekeztem lenni, ezek lettek leghűségesebb híveim. A legjobb vigyázók ők lettek s így ők lettek a legrendesebbek. A baj csak az volt, hogy sok gyermeknek nem tetszett az, hogy a rosszabbak lettek osztályomban a vigyázók. Ezért magyaráztam nekik titokban, hogy az olyan jó gyerekekkel, mint ők, nem kell különösen jól bánni, hogy jók legyenek, de a rosszakkal jól kell bánni, nehogy elvadjuk őket. Ezt mindjárt megértették és büszkéek voltak, hogy mégis csak méltányolom derekasságukat!

A jó nevelőnek tehát ne az legyen a legfőbb gondja, hogyan bünteti a rossz gyermeket, hanem sokkal inkább az, hogyan adja vissza neki a lelki egyensúlyát. Micsoda szörnyű tudatlanság és kegyetlenség volt például még a közelmúltban is szégyenpadot állítani fel a tanteremben és oda ültetni azokat a gyermekeket, akiket a tanár szerint el kellett különíteni a többi rendes gyermektől, akiket az osztály metélynének minősítettek. Az így megálázott, a gyermektársadalomból kidobott gyermek egész életében magában hordta ezt a szégyenbélyeget és csak természetesen, hogy javulás helyett egyre mélyebbre süllyedt. A bűnösnek mindig módot kell adni arra, hogy megjavuljon, nem szabad egyszer és mindenkorra lefokozni a gyermeket azért, mert egyszer-mászor nem teljesítette kötelességét. Milyen végzetes és súlyos bűn, ha a rossz tanulónál nem vesszük észre, hogy megjavult, már tanul, szeretne emelkedni. És mégis naponta látjuk a hajlamot a diákok elskatulyázására. Akit jelesnek minősítettek, meghagyják jeles osztályzatát, ha gyengébben felel is. Aki négyest kapott, hiába erőlködik, még örülnie kell, ha legalább elégséget tud kiverekedni. Az ilyen esetek a gyermekből kiölik a megjavulásra irányuló becsvágyat, megrendül az igazságba vetett hitük. A jó pedagógus éppen a gyengéknek fogja pártját, azokat buzdítja, serkenti. A tanár egy jó szava csodákat művelhet.

Nagy óvatossággal kell kezelnie a tanárnak az úgynevezett „kivülről való megtanulást”, amikor a diáknak be kell valamit tanulnia és emlékezetből elmondania a betanult szöveget. Zlinsky Aladár egyetemi tanárral, a Tudományos Akadémia tagjával történt meg középiskolai tanár korában, hogy egy diákja Shakespeare „Coriolánus” című drámájának kivülről elmondott monológjában körülbelül negyven hibát ejtett. Noha Zlinsky sohasem szokott osztályozni, a diáknak négyest írt be. Hamarosan kiderült azonban, hogy ez a diák a legkiválóbban képzett tanulók közé tartozott, aki mindenkinél jobban ismerte az irodalmat és pompásan tudta az elméleti részeket. Viszont képtelen volt bármit szószertint kivülről megtanulni. Zlinsky a diáknak végül is jeles osztályzatot adott. Ne felejtjük el, hogy ma, amikor — mint egy angol tudós szellemesen mondja — már fel van találva a könyvnyomatás, főlőleges emlékezőtehetségünket úgy megterhelni, mint a régmúlt időkben, amikor könyvek híján az agyban kellett mindent felraktározni. Ma teljesen elegendő, ha a diák alaposan tájékozódott a lényegről, azt megérti, megemészt, arról értelmesen és összefüggően tud beszélni. Hogy szószertint idézzon, másodrendű fontossággal bír, hiszen a könyv mindig rendelkezésére áll, ha a betűszertinti szöveg a fontos.

Nagyon ajánlatos, hogy mielőtt a diák egy új tantárgy tanulásához fog, könnyen érthetően megmagyarázzák neki, hogy miről is fog tanulni, be kell neki összefüggően mutatni az egész anyagot, meg kell érteni vele annak hasznát, fel kell ébreszteni érdeklődését, el kell hitetni vele annak hasznosságát. Csak ezután kezdjük meg a tárgy tanítását. És mindig, mindenben visszatérő főszabály: a tanulás élvezet legyen és ne robot!

Könyvpoleccal kombinált ágydivány

Beszélgessünk

Mindjárt az elején döntünk el azt a kérdést: ki a komikusabb, a mulatságosabb figura? Az ál-művelt a mindenlében kanál típusa, — a fél-művelt a mindenhez konyítói, akit még féken tart a megszerzett, bár nagyon fogyatékos ismerettömeg, aki nem handabandáz az ál-művelt tudátlós szuverén gesztusaival, de emberek és dolgok megítélésében, életjelenségek és tények lemérésében szereti hangoztatni a maga értelmi és kritikai fensőbbiségét. Az ál-művelt nemcsak komikusabb, de veszedelmesebb is, mert a műveltség fitogtatásával a műveletleneket könnyen megtéveszti, maga mögé sorakoztatja és tobzódó kritikátlanságával a felfogásokat és hangulatokat károsan befolyásolja, esetleg irányítja is.

Hogy könnyebben igazodjunk el, vegyünk néhány példát.

Képiállítás. Megjelenik az ál-művelt és a fél-művelt. Azt mondja az ál-művelt — tegyük fel — egy őszi tájkép előtt:

— Micsoda színfoltok, milyen valőrök, milyen perspektíva!

Megáll egy akt előtt és ezt mondja:

— Micsoda színfoltok, milyen valőrök, milyen perspektíva!

És szajkómódrá ismétli ezt a néhány szót minden festményénél, interieurjánál, csendéletnél, sőt csataképénél is. Hadd higgyék, hogy ő milyen műértő és képedjen el a világra!

A fél-művelt megáll a tájkép előtt, aztán jobbra tesz két-három lépést, aztán balra tesz két-három lépést, végül látszóval formát a kezéből és úgy kukucskál a festményre. Mindezek után nagyképen így nyilatkozik:

— A Louvreban láttam egy ehhez hasonló képet, ha jól emlékszem, Manettól. Fogadok, hogy róla másolta ez a piktor.

Megáll egy csoportkép előtt és az előző táncművelet után így szól:

— Az Accademia dei belle Artiban láttam

egy Tizianót... szakasztott olyan ennek a női aktnak a beállítása... a haja pedig mint Rembrandt egy nőalakijé a firenzei Uffiziben... És így tovább. A fél-művelt, mint látható, adatokkal, helységnevekkel, tulajdonnevekkel dobálódzik, de úgy, hogy csak az igazán művelt, a valódi szakértő tudná ellenőrizni. A raffinált fél-művelt azonban előbb óvatosan szemlét tartott, hogy vajon nem tartózkodik-e körülötte olyan ember, aki kontrollálni képes és csak azután mer előhozakodni az ő «meglepő tájékozottságával». Tovább vihetők a témát és végigkialauzolatlanok a tudátlósság két prototípusát a művészetek, az irodalom és a tudomány egész területén. A műveltségnek ezek a parvenüi nemcsak vakmerőségükről, de hangosságükről is nevezetesek. Figyeljék csak meg őket színhabban, főpróbá vagy premiér közben. A főlényt szinlelő hozzá-nem-értésnek, a durva tájékozatlanságnak, a zavaró fogalmaknak micsoda pokoli színjátéka tárul elő! Egy-egy ellesett kritikai frázis, egy-egy bemagolt, persze lehetőleg újszerű kifejezés keveredik össze halandzsászó beszédükben bosszantó laposságokkal, hogy az utóbbiakkal az egészen szürke emberekre, a különcködésükkel pedig azokra hassanak, akiket egy-egy meg nem értett, meg nem emésztett szó paradicsomi gyönyörökbe szédít.

De hogy egészen alul fogjam meg a témát, hadd mutassam be azt az ártalmatlan, egészen primitív fajtát, amely egy-két idegen szóval cífrázza ki a társalgási beszéd síma szövetét, hogy ilyen módon valamelyes respektust erősököljön ki hallgatóságából. És itt eszembe jut egy nagyon kedves, jólelkű néni, aki valamikor a legízesebb töpörtyűs pogácsákat sütötte a Bácskában és ezenfelül még arról is nevezetes volt, hogy az ő kovászos uborkát még januárban is ropogósok voltak. Soha ez a drága lélek egy könyvet nem vett a kezébe, de ahogy másoktól hallotta, bizony elég sűrűn kevert a szavai közé idegen szavakat. Ha alaposabban szemügyre vette az ember, megállapíthatta, hogy mindössze három idegen szóval operál. Egoista, illúzió és konzekvens. Azután — kellő nyelvtani — matematikai művelet útján — így variálta a mondásait:

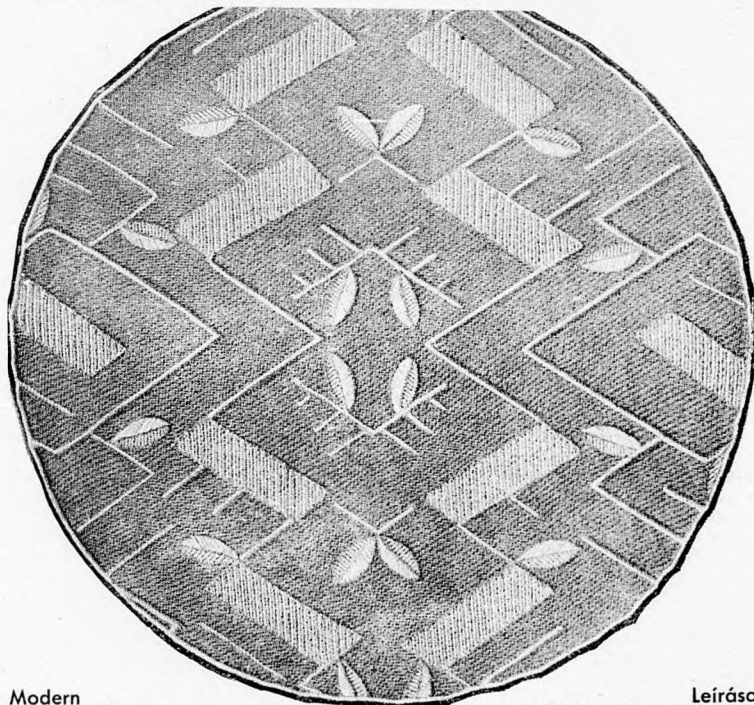
— Tudod édesem, én mindig abban az illúzióban élek, hogy nem is olyan egoisták az emberek, mint ahogy egyesek olyan konzekvensen mondják.

Vagy egy másik változat:

— Nézzétek, lelkeim, nem mindenki olyan konzekvens, mint ti vagytok. Sok embert megcsal az illúzió és azért olyan egoista.

Voltam én tízszer-húszszor a néninél uzsonnán, vacsorán, de egyetlen-egyszer sem maradt ki a szótárából ez a három latin szó. Idegenek persze roppant műveltnék tartották, a szegényebb rokoni meg valósággal híztak, ha a titkos szavak elröppentek a néni ajkáról.

Tudátlós volt ez az én néni? Félművelt, álművelt? Nem. Csak hiú. Vigyázzunk hát az osztályozással és ne sűjtsen le a sajnálkozó vagy a szigor bárdia azokra a naiv lelkekre, akik merő tetszeniakarásból, a nagyon is közepes értelmi színvonaluk kritikátlanságával olyan fogalmakkal és kifejezésekkel tartítkák beszédjüket, amelyeknek szinte babonás hatást tulajdonítanak. A tudás és a műveltség lepleiben hivalkodó féltudás: az álműveltség egészen más. Ez nemcsak a maga rokkant hitelét igyekszik patinálni, hanem befolyásra, tekintélyre, gyakran uralomra tör. A tudatlanok és a műveletlenek tömegét akarja megnyerni pódium gyanánt, bízva a jóval kisebbszámú tanultak és műveltek közönyében, akik futni hagyják az értelem és a szellem kalózait. Pedig, hej, milyen élvezet fülöncsípni őket!

Modern
hímzett tüllterítőLeírása
kézimunkarovatunkban

Hóry László levele

Általában nem tartják ijedős embereknek a végrehajtókat. A föld alól is kikaparják, ha van valami lefoglalnivaló. Legutóbb egy szigorúságról ismert végrehajtó tanyára ment foglalni. A gazdának azonban nem volt már semmije. A végrehajtó azonban nem akart üres kézzel távozni. Keresett, kutatót, szimatolt, mit lehetne lefoglalni. A tanya melletti kis tapon megpillantott egy sereg kacsát. Azonnal lefoglalta mind a negyven és egynéhány darabot. Telt, múlt az idő, a paraszt nem fizetett. Kitzűzték az árverést a kacsákra. A végrehajtó őszinte meglepetésére, hült helye volt a kacsáknak, amikor árverésre került a sor. A végrehajtó dühösen ráförmedt a gazdára: — „Hol vannak a lefoglalt kacsák?” — „Kit lelőttek a vadász urak, ki meg békébb vidékre költözött” — felelte a gazda rendíthetetlen nyugalommal. — „Biztosan eladta őket” — pattogott a végrehajtó. — „Ugyan már, tekintetes uram! Kinek kell itt élő vadkacsa” — védekezett a paraszt szelíden. Azóta a végrehajtót barátai folyton azzal ugratják, hogy mikor lesz a legközelebbi szárcsaárverés?

*
Feltűnést kellett egy bugaci kiránduláson Herman Wiesner német egyetemi tanár 17 éves leánya, aki a pusztán lóra pattant és lóháton kísérte a pusztán keresztül a kirándulók hosszú kocsisorát a kiránduló színyig.

*
Mindenki őszinte örömmel értesült arról, hogy Baghy András nagybirtokos királyi albán főkonzul lett. A rendkívül rokonszenves fiatal földesúr a sógora I. Zog királynak és gyakran megfordul a tiranai udvarban. Talán nem fog neheztelni érte az ifjú főkonzul, ha felelevenítünk dédnagyapjával kapcsolatosan egy kedves anekdotát. Az öreg Baghy bácsi volt a megalapozója a tekintélyes Baghy-vagyonnak. Egyszerűen élt, csizmát s olyan gunyát hordott, mint a jómódú gazdák. Egy alkalommal Budapesten akadt dolga. Délben elment egy belvárosi kávéházba. Akkoriban még a kényeskedő városi urak igen rártariak voltak kiszáradt hárszilvafájukra és a világgért sem ültek volna le egy csizmás gazdával egy helyiségben. A kávéház főpincére ezt jól tudta és tapintatos formában figyelmeztette az öreg urat, hogy húzzon más gunyát. Baghy uram éktelen dühös lett, de nem mutatta. Kiment és egy drága férfiszabónál vásárolt egy elegáns öltönyt. Tetőtől-talpig átöltözött és visszament a kávéházba. — „Kérek egy dzsza feketét!” — mondta az ámuló főúrnak. — „Igen, jól hallotta. Ne bámuljon, hanem hozza, amit rendeltem!” A főpincér kényszeredett mosollyal távozott és rövidesen hozták a szokatlan méretű feketét. Erre a földbirtokos felállt és a vendégek őszinte rémületére levetette a kabátját, majd a mellényét, nyakendőjét, gallérját és mindet belegyömösölte a feketébe. — „Igyatok, kedveseim, — kiáltotta — mert itt csak nektek szabad fogasztani.”

*
Szegény megboldogult Hubay Jenőnek volt egy szép megbízása, aminek azonban már nem tudott megfelelni. Az országos Szent Gellért Egyesület felkérte „Szent István tör-

ténelmi legendájának” megzenésítésére. Most e nagyszabású feladat megvalósítására Vigh Endre neves csellóművészt kérték fel.

*
Egy jóleső eljegyzési hír: Piatsek Babát eljegyezte Szóts József hadnagy.

*
Vannak még optimisták, akik szívvel-lélekkel végzik hivatásukat, nem törődve világéggel. Mesélik, hogy amikor a magyar seregek a világháború egyik legvéresebb csatájában betörték egy szerb faluba, egyik házban az ágyudörgés, puskaropogás közben a háziasszony egyedüli mosta a padlót. A katonák nem állták meg szó nélkül az asszony nyugalma, mire az így felelt: — „A katonák harcolnak, mert az a kötelességük, én pedig takarítok, mert egy háziasszonynak az a kötelessége.”

Önkéntelenül is ez a kis történet jutott eszembe, amikor meghallottam, hogy Schmiedt Frigyes nyug. huszárezredes, aki Kaposvárott a tavaszi concour előkészítésén járadozik, kijelentette, hogy legközelebbi útja Pozsonyba viszi, ahol szintén egy concour-t kell előkészítenie.

*
Az ország első asszonyai régen nem élnek elefántcsont-toronyban. Mindenben elől járnak a jó példával. Imrédy Béláné, miniszterelnökné, Darányi Kálmánné, ny. miniszterelnökné, Rátz Jenőné, honvédelmi miniszterné, Bornemisza Gézáné, iparügyi miniszterné. Légvédelmi parancsnok-képző tanfolyamot végeztek.

*
Hír szerint keleti néprokonsági világkongresszust fognak rendezni Tokióban. A magyar rész megszervezésével Kovách László, a Magyar-Nippon Társaság egyik agilis vezetője járadozik.

*
Furcsa, érthetetlen dolgokat produkál néha az élet. Egy 66 esztendő, Heriu György nevű úr megjelent egyik rendőrkapitányságon. — „Kijelentőlapot kérek, — mondotta — magamat szeretném kijelenteni, mert mostokára örökre távozni fogok.” A kijelentőlapot gondosan kitöltötte, leírtatta, felállt, összeesett és szívbénulásban meghalt.

*
L. Ottilia vidéki hölgy idézést kapott, hogy elővezetés terhe mellett jelentkezék és haladéktalanul tegyen eleget elmulasztott leventekötelezettségének. A hölgy azonnal jelentkezett. Az illetékes hatóság előtt azonnal kiderült, hogy L. Ottilia helyett Attilának kell leventének jelentkeznie.

*
Váratlan vendégek érkeztek egy családhoz vacsorára. Nem volt a háznál egy deka kenyér sem. A háziasszony mentegetőzve fordult vendégeihez: „Ne haragudjatok, drágáim, de nem számítottam rátok. A kis fiamat átszalasztottam kenyérért a legközelebbi boltba.” A vendégek türelmesen várakoztak. Eltelt egy félóra, egy óra, másfél óra, amíg a kislány visszajött. Egyik benfentes vendég meg is jegyezte: „Na, kis öreg, hol van itt a legközelebbi üzlet, hogy ennyi ideig jártál?” — „Nekünk a város másik végén, 4 km-nyi távolságra van a legközelebbi üzlet, ahol nem tartozunk” — felelte a kislány őszintén.

Gyermekek bőrének ápolása és megóvása a bőrbetegségektől*

A gyermekek bőrbetegségei, ha sokban hasonlítanak is a felnőttekéhez, azonban a koruknak és a bőrüknek megfelelő speciális elváltozása miatt, sok tekintetben különböznek; mert mindegyiküket jellemzi a jóindulatúság és mivel a gyermekek legtöbb bőrbetegsége a bőr rossz ápolása és gondozatlansága következtében lép fel, ezért ilyen betegségek megelőzése céljából főkötelességünk a kellő, megdöntött és szakszerű bőrápolás.

A bőrápolás hiányának, mindjárt a csecsemőkorban, első látható jele a kipállás (intertrigo), amely a bőr normális faggyú- és izzadási mirigyek által termelt, továbbá a bélsár és vizelet izgalma (macerálása) következtében a végbél, a genitáliák körül, hónalj vagy nyakredőnél fellépő bőrvörösség, nedvezés; ezért ennek elkerülése szorgos bőrápolás útján kerülhető el.

A kosz (eccema, seborrhoea) oka szintén a faggyúmirigyek túltermelésének var alakban való felrakódása a hajas fejbőrre, vagy arcra; vagy szopás után a száj körül el nem távolított tejmaradék, mert mindezen anyagok bomlása az érzékeny bőrt izgatja.

A furunkulózis (tályogkór), ha egyszer megtámadja a gyermekbőrt, feltartóztathatatlanul terjed tovább és csak kellő szakszerű gondos és hosszas ápolással és gyógykezeléssel mulasztható el.

A belső eredetű bőrbetegségek csoportjához tartoznak azok az elváltozások, amelyek főleg a táplálkozási rendszer és diétahibákkal függnek össze, mert a gyermek bőrének ápolása nemcsak annak fürösztéséből, mosásából és tisztántartásából áll, hanem a kellő, szakszerű diétából is. Hogy melyek azon ételcsoportok, amelyek a gyermekek túlérzékenysége folytán bőrreakciót váltanak ki, azt általánosságban megmondani nem lehet, mert ez a gyermekek egyéni természeti tulajdonságaitól függ. Minden csecsemőnek egyaránt alkalmas tápszerünk nincs. Legalkalmasabbak az anyatejen kívül az állati tejek. Később figyelembe kell azonban venni, hogy az ember mindenevő s így minden egyoldalú táplálás előbb-utóbb kárt okoz.

Születéskor a csecsemő bőre élénkörös és finom, szintelen szőrszálakkal van fedve. A csecsemőt a kis gyermekkoron át, de legalább az első év végéig, mindig táplálkozás előtt, naponta egyszer langyos vízben (28° R—35° C-ig) neutrális (indifferens), úgynevezett kővér gyermek Baby-szappannal, puha flanelronggyal, jutacsomócskákkal — szivaccsal ne! — gyengéden beszappanozva dörzsöljük le. Hogy a haj között fellépő kosz (varrosodás, impetigo) ne képződjön, fürösztés alkalmával jól szappanozzuk be a fejet.

Kellő és pontos, alapos leszárítás után a hajlatokat (hónalj, genitáliák, anus környékét, sőt a nyakredőt) Baby-hintőporral jól behintve, puha, száraz fehér vásznat beléhelyezve, bepólyázzuk.

Csak árthatunk, ha naponta többször, vagy az erős lúgos szappanokkal, kemény rongyokkal, vagy frottírkesztyűvel erősen dörzsöljük a bőrt, mivel ezzel a finom, laza védőréteget ledörzsöljük és ezáltal bőrsérülést idézünk elő, a bőrartalmaknak nyitunk kaput.

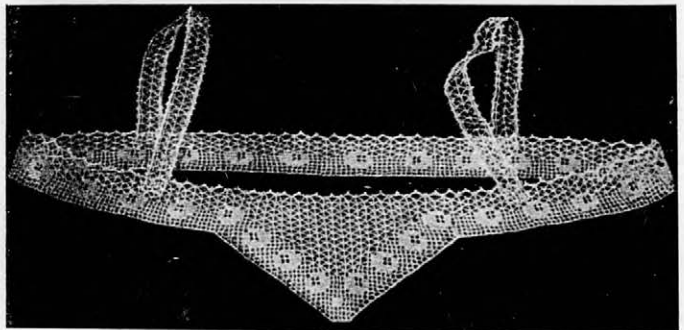
A legjobb fürdővíz az úgynevezett puhavíz (eső és egyes vidékek kút-vize); míg a keményvizet azáltal tesszük puhává, hogy előbb jól felforraljuk és 2—3 marék boraxot teszünk bele.

A szappanok közül a zsíros, vagy a lanolin-szappanokat ajánlom.

A hintőporok közül mindazok jók, amelyek nem tartalmaznak izgató anyagokat és amylumokat.

Irtta: **Brezovszky Emil dr.**

* Az Egészségvédelem c. lapból.

Horgolt csipkebetét, kombiné díszítésére. Leírása kézimunkarovatunkban

Isten ajándékai

Irtta: **Angiolo Silvio Novaro**

Vigan, táncolva jön a kikelet.
Mindenhova benézeget.
Tudod-e, hogy mit hoz Neked?
Színes pillangók seregét.
Nyíló virágok ezerét.
Némelyik sárga, mások kék.
Sok piros rózsát, csodaszépet.

S már itt a nyár. Dalolva lépeget.
Szép kékre festi az eget.
Tudod-e, hogy mit hoz Neked?
Frissen fogott fehér halat.
Mindent, ami csak jó falat.
Aranyszínű narancsokat.
Piros cseresznyét jó sokat.

Ballag az őszi. Ellopja kedvedet.
Erdőn, mezőn mindent leszed.
Tudod-e, hogy mit hoz Neked?
Kődbevesző, sötét estéket.
Kopár mezőket. Üres fészket.
A zöld füre ezüst deret.
Sok hulló, sárga levelet.

Megjön a tél. Fehér bundában törtet.
Ablakokon, kapukon zörget.
Tudod-e, hogy mit hoz Neked?
A tűzre száraz ágakat.
Zuzmarát. Jégvirágokat.
Aztán havat, havat sokat
És hosszú téli álmokat.

Anyád is jön. Ki Téged úgy szeret.
Megsimogatja a kezét.
Tudod-e, mit hozott Neked?
Erte aggódó, búsz szívét
És odatárja azt Eléd,
Mint egy égő, piros virágot.
Te másra gondolsz és nem látod!

Olaszból: **Dr. Szász Gerő**

A TÁRSASÁGBÓL

ELSŐ FELADAT!

Kedves Hölgyeim, —

a napokban érkezett haza Londonból egy népszerű színészünk, aki hosszabb időt töltött az angol fővárosban és elismerten szép sikereket aratott. Természetes, hogy nem győz eleget beszélni sikereiről, nemkülönben a tapasztalatairól. Ugyanolyan természetes az is, hogy néhány kollégáját a sárga irigységgel és ha már el nem vithatják sikereit, legalább belekötönek elbeszéléseibe és állításait igyekeznek túllícitálni.

Az egyik este a Fészek-klubban is hosszabb 'előadást' tartott az Angliából hazaérkezett színművész.

— Londonban — mesélte a körje sereglett kíváncsiaknak — sokszor olyan kód van, hogy nem látni két lépésre.

— Az semmi! — szól közbe a legírғыbb kolléga. — Voltam én már olyan városban is, ahol nagyobb kód van, mint Londonban.

— Melyik az a város? — kérdezi kíváncsian a másik.

— Nem tudom, — hangzik a túllícitáló kolléga felelete. — Hiszen olyan kód volt, hogy nem is láthattam, hol vagyok.

A Kormányzó Úr

Öfőméltósága Dörner Aurél min. osztályfőnököt és dr. Csizik Béla min. tanácsost államtitkárrá nevezte ki. — A Kormányzó dr. Holub Józsefet, a pécsi tud. egyetem bölcsészettud. ny. r. tanárát ugyanez egyetem jogtudom. karának jogtörténeti tanszékére egyet. ny. r. tanárrá nevezte ki. — A szófiai magyar követ a követ-ség termeiben estebédet adott az Interparlamentáris Unió elnökeinek és magyar csoportja ott tartózkodó elnökének tiszteletére, amelyen a bolgár fővárosi társadalmi és közéleti kitűnőségei teljes számban vettek részt. — Rejtő Gábor, a kitűnő magyar gondokanművész európai körútja során Manchesterben tartott kitűnően sikerült gondokanestet, amelyet az angol rádió is közvetített. A művész Londonban, Amsterdamban, Zürichben, Párizsban és Varsóban fog hangversenyezni, majd hosszabb olasz turnéra indul. — A Tiszántúli Református Egyházkerület a debreceni kollégium tiszteletbeli tanárává választott harminchat külföldi tudóst.

Kártyások enyelgése

A körüti kávéházban két férfi römizik. Az egyik mértéktelenül nyer, a másik pedig mértéktelenül veszít. Természetes, hogy a veszítő egyre idegesebb és gomrombább lesz. Végre ráordít a nyerőre: — Te... te... te vizeshetes!

A másik ránéz:

— Mi az, hogy vizeshetes?

— Mert egy vizesnyolcas hozzád képest egy valóságos angol lord!

Hímen-hírek

Walter Erzsébet kedves előfizetőnket eljegyezte Theo Verhoef, Utrecht (Hollandia). — Forgách Rózsikát, sashalmi kedves előfizetőnket feleségül vette Demeter Emil, Budapest. — Rozsday Anna okl. tanítónő, sárospataki kegyes előfizetőnket eljegyezte Kiss Károly református tanító, Nádudvar. — Tömörkényi Éva és Hunyadváry József m. kir. százasos örök hűséget esküdött Szarvason. — Lomnici Kisserich Horváth Edinát a soproni bencések templomában oltrához ve-

zette László Károly, okl. gazda, Esterházy Pál gr. uradalmának kezelőbiztosítóját, Bakonyzentlászót. — Oláh Ferike Gabriella gyógyászati és Juharos Tibor m. kir. főhadnagy örök hűséget esküdött a szegedi fogadalmi templomban. — Dr. vitéz Horváth Béla székesfővárosi főjegyző és Telek Vilma leányát, Évát, eljegyezte dr. Szegő Béla MFTR-igazgató és Rybár Marietta fia, dr. Szegő Lóránt orvos. — Szinnay Ernő m. kir. határőr-főhadnagy és szilasi és laki Pázmány Krisztina házasságát kötött Miskolcon. — Usetty Cecilia és Iványi György oklev. mezőgazda örök hűséget esküdött a közép-ső ferencvárosi rk. plébániatemplomban. — Néh. vajdahunyadi Dunna Béla, postatakarékpénztári ügyv. igazgató, kormányfőtanácsos és Kemény Margit Anna leányát, Liviát, eljegyezte Böhm Alajos Tibor, Böhm Alajos műszaki tanácsos és Tarr Karolin fia. — Fodor László, néh. dr. Fodor Oszkár egészségügyi főtanácsos leánya és Szedő László okl. gépészmérnök házasságát kötött. — Nagyváthy József okl. református lelkes és Márton Erzsébet, kedves előfizetőnk örök hűséget esküdött a nyíregyházi ref. templomban. — A jegyes- és házaspároknak szívóbóljövő jókívánásainkat küldjük.

Angyalok érkezése

Tolcsvai Nagy Géza és neje, Csörgey Éva, nagykőrösi kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy házasságukat az Ég fiúgyermekkel áldotta meg, aki a keresztelésben a Levente nevet kapta. — Kiss Elemér és neje, Triff Anna, kispesti kedves előfizetőink boldogan közlik, hogy kisfiúk született, aki a szentkeresztelésben a Sándor Elemér Zoltán nevet kapta. Keresztelő: Kiss Zoltán festőművész és neje, Ruska Erzsébet Ibolya. — Mayer István és neje, Sandrovics Anna, pápai kedves előfizetőink örömmel értesítenek, hogy kis Pityukájuk és Karcsijuk mellé a jó lsten még egy fiúgyermekkel ajándékozta meg őket, aki a szentkeresztelésben a János Frigyes nevet kapta. — Regős István építész és neje, Lovas Mária, kedves előfizetőink boldogan közlik, hogy kislányuk született, aki a szentkeresztelésben az Erica Mária Erzsébet nevet kapta. — Bangó Gyula fogtechnikus és felesége, Róka Ágatha, zalaegerszegi kedves előfizetőink örömmel tudatják, hogy boldog házasságukat az Ég kisfiúval áldotta meg, aki a szentkeresztelésben a Gyula nevet kapta. — Csergő Szilveszter rk. tanító és neje, Kiss Erzsébet okl. óvónő, novai kedves előfizetőink boldogan közlik, hogy kislányuk született, aki a szentkeresztelésben az Erzsébet Vilma nevet kapta. Keresztelő: Kiss János MÁV-segédgáti és neje, Varga Erzsébet, Szeged. — Az újszülöttekre és kedves szüleikre az Ég áldását kérjük.

Szenzáció és filológia

Hiába, minden emberből kiütközik a saját mestersége, vagy foglalkozása, akár-hogy szeretné is eltitkolni. Másként és másként reagál az eseményekre mondjuk egy fogorvos, másként a kereskedő és ismét másként, mondjuk a cipész. Az első pillanatban talán ugyanaz az érzésük és gondolatuk támad, de aztán meg-szólal a sajátos egyéniségük, amit foglalkozásuk és mesterségük determinál.

Igy járt az a kitűnő nyelvész-tanár is, aki törzskönyvházában buzgón olvasta az újsághíreket és folyton azt mondogatta: — Rettenetes!... Rémes!...

— Mi az a rémes? — kérdezi tőle egyik barátja.

— Azt olvasom itt, hogy Sanghai tűz alatt áll... hogy Sanghaiban sok európai is megölték... hogy Sanghaiban az utcán ásnak lövészárkokat...

— Hát bizony, ez szörnyűség! — sópánkodik a barát.

— És képzeld, — folytatja a nyelvész-tanár, — ez a lap egyszer «i»-vel, más-kor meg «j»-vel írja Sanghait. Hát nem szörnyűség?...

IN MEMORIAM

Az őszinte részvétet hangján jelentjük, hogy

özv. nemes Várady Gyuláné szül. nemesvárbóki Plachy Ludovica, életének 73. évében, Budapesten, édesanyjai részről lelkét visszaadta az Úrnak.

Nemes Zsedényi József

a volt cs. és kir. 34. gyalogezred alezredese, a kassai evangélikus egyház presbitere, 70 éves korában Kassán meghalt.

Lovász Károly,

pilisborosjenői ny. plébános, életének 69. évében Pilisborosjenőn visszaadta nemes lelkét Teremtőjének. Az elhunytban Lovász Gyula, a budapesti Festőipar-tűt elnöke testvérbátyját, Simon Zoltán dr. hírlapíró nagybátyját gyászolja.

Stomfai István,

MÁV-főintéző, régi hűséges előfizetőnk, Rákoscabán elhunyt. Őszinte részvétünk hervadhatatlan virá-gait küldjük a frissen hantolt sírokra.

VITAJECOL

a gyermeki szervezet erősítésére kiválóan bevált A és D vitaminban gazdag csaknem íztelen és szagtalan

CSUKAMÁJOLA J

amelyet a legkényesebb ízű gyermek is szívesen fogyaszt, ezért szedessünk gyermekeinkkel a téli hónapokban VITAJECOL csukamájolajat, mely egyenesen fejlődésüket biztosítja, csontrétegüket erősíti és betegségekkel szemben ellenállóképes-ségüket fokozza. Mindezt gyógyszerárban kapható.

Krompecher Tápszer és Gyógyszeripari kft.

H Á Z T A R T Á S

Rovatvezető: ifj. székasi Sacelláry Györgyné

Céklaleves. A puhára főzött céklát apró kockára vágva vajás rántásba tesszük, csontlével, ennek hiányában vízzel feleresztjük, 2–3 kockacukrot, kis borecetet vagy citromot, sót, kevés köményt bele-téve felforraljuk. Tálaláskor tejfelt és zsi-ron piritott zsemlyekockát adunk hozzá.

Különböző vadhúsokból készített leves. A vadhúsdarabokat puhára pároljuk zöld-séges lében. Ha a hús puha, kétszer át-daráljuk, a zöldséges levet szítán áttörjük, azután az egészet jól összekeverjük. Jó barna rántást készítünk, a vadkeveréket beletesszük és annyi vizet öntünk rá, amennyi levesre szükségünk van. Az egé-szet jól felfőzzük. Tálalás előtt citromlé-vel ízesítjük és 2 deci tejfelt keverünk hozzá.

Francia parajos metéltésztás hal. Hat to-jás sárgájával léstát gyúrunk. Széles me-téltre vágjuk, sósvízben kifőzzük, jól le-cepegetjük a vizet. Tűzálló tálát kiva-jazunk, a metéltet belerakjuk, 1 kg pa-rajt sósvízben kifőzzük, jól kinyomkod-juk, deszkán apróra megvágjuk, vagy da-rálón átdaráljuk és rákenjük a tálban levő metéltre. 1 kg szálkamentes halat sósvízben átfőzzük, de nem szabad szé-jelfőnie. A halat a parajos metéltre he-lyezzük és az egészet leöntjük a követ-kező mártással: 10 dkg vaját megmelegí-tünk, 10 dkg lisztet elkeverünk benne míg forrai kezd, 4 deci tejfelt feleresztjük és 5 percig főzzük. Levéve a tűzhelyről, gyo-rsan 3 tojás sárgáját keverünk bele, hogy darabos ne legyen. Ezt a mártást ráönt-jük a parajos halra és 20 percere a forró sütőben sütjük és a tűzálló tálban mind-járt aszatra adjuk.

Gesztenyefőzelék. Egy és félkiló gesztenyét a külső héjától meghámozzunk, azután ke-vés vízben addig főzzük, míg a belső héja könnyen leszedhető lesz. A megtisztított gesztenyét csontlében nagyon puhára meg-főzzük, azután szítán áttörjük, 2 és féldeci tejfel (mai nyers tej legyen) kevés lisztet behabarunk, elkeverjük az áttört gesz-tenyével, feleresztjük csontlével és sűrűre főzzük, ízlés szerint sózzuk. Így készítjük a gesztenyemártást is, csak azt hígabbra hagyjuk.

Borjúszelet mártással. A borjúszeletet jól kiverve, megtörölve (nem mosva), mind-két oldalán forró zsírban gyorsan kisüt-jük. A zsírból kivéve, tálra tesszük. Kevés finomra vágott petrezselyemzöldjét, apróra vágott gombát párolunk a megmaradt zsírban, törött borsot szórunk rá, tejfellel elkeverünk egy-két tojás sárgáját. Vissza-tesszük a lébe a kisütött hússzeleteket, ráöntjük a tojásos tejfelt és tálalásig pá-rooljuk. Burgonyapürét adunk mellé.

Borjűhúspástétom. 30 dkg borjűhúsból apró kockára vágva, fél hámozott citrom-mal, babérlevéllel, kevés reszelt hagymá-val zsírban puhára párolunk. Ha a hús puha, kivesszük a levéből és 2 keményre főtt tojással, 1 szardellával, 7 dkg vajjal és a hús levével, amiben sült 4–5-ször húsdarálón átdaráljuk. Az átdarált húst ízlés szerint mustárral, sóval és késhegy-nyi pástétom-fűszerrel ízesítjük és telen aszokban fagyaszthatjuk. Üvegátlárlé-leszen felrakva adhatjuk tartarmártással előételnek vagy tea mellé.

Sült vaddisznó diója. Egy kg vaddisznó diójához a következő pácot készít-jük: 22 dkg zöldség karikára vágva, 5 dkg karikára vágott vereshagyma, 4 deci vörösbors, kevés majoránna, só, töröttbors, 1 szem szegfűszeg, 3–4 szál kakukkfű, 9 deci víz, kávéskanál cukor, ¼ citrom héja. A pácot felfőzzük és beletesszük a vaddisznó húsát, 6–7 napig állni hagyjuk benne és kivéve a páclé-ből, forró zsírral leforrázzuk és kevés páclé hozzáadásával gyakori szarkálás és öntözés közben puhára sütjük, csipke-bogyózzal tálaljuk.

Özgerinc narancsmártással. Az özgerinc húsát lefejítjük a csontjáról és meg-spékeljük jól szalonnal. Vörösborsban és kevés vajban megpároljuk egy nagy fej hagymával. Narancsmártást készí-tünk a következőképpen: kevés vajban megpirítunk egy evőkanál narancshéján ledörzsölt porcukrot, ehhez hozzákeve-rünk egy evőkanál mustárt, két evőkanál ribizlilevárt és feleresztjük peccsnye levével elkevert, egy nagy narancs és

„EPOKA”

Bőjti ételknél, könnyű diétáknál, fogyó-kúráknál EPOKA-t használunk. EPOKA a legegészségesebb növényzsír, úgy gyermekeknél, mint felnőtteknél kitűnően bevált, egészséges, könnyen emészthető növényi zsíradék. Gyermekeknél kenyérré kenve is bátran adhatjuk. Min-den «Meinl»-üzletben kapható.

egy mandarinnarancs levével. A húst felszeleteljük, kevés mártást töltünk rá, a többi külön adjuk fel. Makaróit vagy kisütött burgonyafánkocskákat adunk hozzá köritésnek.

Majonéz fogolyemell. A foglyokat sza-lonnaszeletekkel szép pirosra sütjük. A fogly sült mellehúsát lefejítjük a csont-ról, felszeleteljük és sűrű majonézba be-lerakva, jégre állítjuk. A megmaradt foglyhúst szintén lefejítjük a csontról, kevés libamájat vagy sertéshúst adunk hozzá és pástétomot készítenk belőle, asz-pikba fagyasztlva tálaljuk.

Egyensült darálthús tojással. Fél kg da-rálthúst egy tejből áztatott zsemlyével, fűszerrel, tojással, jól kidolgozott darál-thúst készítenk. Két drb keményre főtt tojást meghámozzunk. A darálthúst morz-szával meghintett deszkára tesszük és kezűnkkel szétnyomkodjuk, beletesszük a keményre főtt tojást és összecsa-varjuk. Így egy nagy hengert kapunk, amit kissé szétlapítunk és úgy tesszük a sütő-lapra. Forró zsírral megöntözve sütjük, közben mindig egy-egy kanál tejfelt ön-tünk rá. Tálalás előtt a levébe kevés pirospariprikát keverhetünk és a tálon lévő felszeletelt húsrá töltjük és tálaljuk. Tejfales burgonyafőzeléket adhatunk mellé.

«DÉVA» kozmetikai különlegességek: szőrtelenítő krém — hatása végleges —, szeplő elleni fiatalító krém, szappan, arcreszesz, pirosító stb. XIV. Hungária-körút 116. (Thököly-út mellett)

Ecetes tojás. Néhány keményre főtt, megtisztított tojást uborkásüvege-be tesszük, pár szem feketeborsot, sót, tár-konyt és apró mogyoróhagymát teszünk rá. Annyi ecetet forralunk, hogy a tojást ellepje s jó forrón rátöltjük a tojásra. Három nap múlva ecetes uborka helyett használhatjuk.

Hideg zöldmártás. Jó marék spenótlevelet jó csomó petrezselyemzöldjével 10 percig kevés forró vízben főzzük. Le-véve a tűzhelyről, leszűrjük, szitára tesz-zük. Ha a víz jól lecsurgott róla, kés-hegynyi snidlinget összevágva teszünk bele és húsdarálón átdaráljuk, azután szítán áttörjük. Majonéz mártást készí-tünk, belekeverjük az áttört spenótot és jó tejfellel tetszés szerint hígítjuk. Ez a mártás keményre főtt tojáshoz, hideg húsokhoz mindég nagyon jó.

Mustáros burgonya. Hat dkg finom mustárt 1 deci olajjal, 1 deci ecettel, ½ pohár fehérborral, sóval, kevés kukorral, töröttbors-sal sűrűre keverjük. Ha nem eléggé savany-kás, úgy citromot is adunk bele. 1½ kg megfőtt, hámozott és karikára felszelt burgonyát keverünk el a mustáros, ola-jos mártással.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

ÉTREND

1938 október hó 21-től október hó 31-ig

PÉNTEK	
21	EBÉD: zöldbaleves, rántott ponty burgonyával, paradicsomléval, tűrósgombóc. VACSORA: rakottburgonya, szőlő.
Rk. Orsolya vt. Prot. Orsolya	
SZOMBAT	
22	EBÉD: kaporleves, nyúlgerine vadasan, zsemlyegombóc, palacsinta. VACSORA: keményre főtt tojás, paradicsommártás, dió, alma.
Rk. Kord. sz. Pr. Előd	
VASÁRNAP	
23	EBÉD: karioleves, tűzelt birkancomb, vagy tejeles borjúszel, burgonyapüré, zöldbalsalata, almakrém, rumos piskótaszlet. VACSORA: nyúlpestétom, sajt, gyümölcs.
Rk. Ignác pátr. Prot. Gyöngyi	
HÉTFŐ	
24	EBÉD: kalarábéleves, Eszterházy-rostélyos, esőszta, alma. VACSORA: gomba tojással, paprikasalata, körte.
Rk. Ráfael fős. Prot. Salamon	
KEDD	
25	EBÉD: sóskaleves, sertésborda sütve, parajfőzelék, máglyarakás. VACSORA: déli főzelék, bundászsemlye-szeletek, sajt, szőlő.
Rk. Mór p. k. Prot. Blanka	
SZERDA	
26	EBÉD: csontleves sültborsóval, pirított borjómáj, törtburgonya, paprikasalata, szilv lepény. VACSORA: leesó tojással, gyümölcs.
Rk. Dömötör Pr. Dömötör	
CSÜTÖRTÖK	
27	EBÉD: burgonyaleves, rakott káposzta, bukta izzel főltve. VACSORA: meleg füstölt oldalas tormával, sajt vagy gyümölcs.
Rk. Szabina vt. Pr. Szabina	
PÉNTEK	
28	EBÉD: halikraleves, sóskamártás túkrortojással, sajtosmetél. VACSORA: tejeleves túró, keménytojás, alma, dió.
Rk. Simon és J. Pr. Simon	
SZOMBAT	
29	EBÉD: rizsleves, paradicsomos káposzta, daráltlúthsgombóc, alma pongyolában. VACSORA: túttölt tök, vagy déli káposzta, kirántott párizsi, szőlő.
Rk. Nárcisz pk. Pr. Zénó	
VASÁRNAP	
30	EBÉD: libaaprólékból leves zsemlyegombóccal, a levesben főtt aprólká rizzsel, libasült pároltkáposztával, burgonya, vegyesalata, oroszkrémleves. VACSORA: darált libamelle hidegen, saláta, gyümölcs.
Rk. Krisztus k. Pr. Kolos	
HÉTFŐ	
31	EBÉD: burgonyaleves, birkapörkölt galuskával, mákosrétes. VACSORA: libamáj, tepertő, törtburgonya, sajt.
Rk. Farkas pk. Pr. Ref. emi.	

Vadmártás. Egy szál petrezselyemgyökert, 1 szál sárgarépat, kis darab cellert apróra megvágunk és 2 evőkanál vajban puhára párolunk. Párolás közben 1—1 evőkanál fehérbort öntünk rá, hogy oda ne égjen. Ha egészen puha, bele-

adunk 5 szem törött szegfűszeget, ugyanannyi szegfűborst, feketeborst és ½ citrom reszelt héját, 1 kis borospohár vörösbort és 1½ pohár húslevet. Ha jól felforrt, szitán áttörjük és mártáscsészében találjuk. Özgerinc mellé adva a húsról öntve találjuk.

TÉSZTARECEPTEK

Dióselepény. 6 tojás sárgáját 6 evőkanál cukorral jól kikeverünk, ¼ kiló darált diót adunk hozzá, azután a tojások habját, 1 lapított kanál lisztet. Vajjal kikent és liszttel meghintett tepésiben sütjük. Ha megsült és teljesen kihűlt, hosszában ketté vágjuk és tetszés szerinti ízzel megtöltjük. Csokoládéval vonjuk be.

Rumos piskótatészta. Kész piskótalapokat veszünk, vagy otthon sütünk 3 darab hosszúkás piskótalapot. Az első piskótalapot ráhelyezük egy hosszúkás táltra, rumbaáztatott mazsolával öntözük meg és jól bekenjük cukrozott tejszínhabbal, most ráhelyezük a második lapot és szintén megkenjük úgy, mint az elsőt, végül a harmadik lapot, aminek a tetejét jó vastagon bevontuk tejszínhabbal, beszórkjuk tisztított darált mandulával. Úgy készítjük, hogy pár órát jégen állhasson. 5 dkg mazsola, 3 evőkanál jó rum és 4 deci tejszín elegendő hozzá.

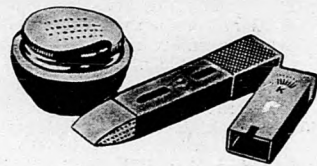
Gesztenyetekeres. Tizenhárom dkg cukrot 6 tojás sárgájával jól elkeverünk. 13 dkg kikevert vaját adunk hozzá és 4 szelet reszelt csokoládét. Ha mindezt jól elkeverjük, 13 dkg darált diót vagy mandulát keverünk bele és a 6 tojás habját. Kikent és lisztetett tepésiben sütjük. Fontos, hogy míg a tészta sül, a töltelék is elkészüljön, mert ha a tészta kész, mindjárt töltjük és összesodorjuk. Töltelék: ½ kg megfőtt és szitán áttört gesztenyét kevés vaniliásstejjel, 1 tojás sárgájával és izlés szerint cukorral jó simára keverünk. Megtöltjük vele a tésztát, végül csokoládémázzal vonjuk be.

Kókuszesók. Harminckét dkg porcukrot, 2 tojás fehérjét, 32 dkg üzletben kapható kókuszreszeléket, 1 evőkanál ecetet és ½ felőráig keverünk, liszttel meghintett tepésiben kis halmocskákat rakunk belőle, nem túl közel egymáshoz és meleg sütőben inkább szárítjuk, mint sütjük. A felőlől is elég mennyiség lesz, de mivel sokáig eláll és nagyon jóízű, gazdaságosabb egyszerre nagyobb mennyiséget készíteni.

Pörköltogyorószelet. Három tojás sárgáját 10 dkg cukorral jól kikeverünk, hozzáadunk 10 dkg tisztított, pirított, daráltogyorót, a tojások habját. Kikent és lisztetett tepésiben sütjük, de nem szabad kiszárlatni. Ha megsült, kettévágjuk és az egyik felét megkenjük a következő krémmel: 1 deci erős feketekávé, 7 dkg cukorral, egy tojás sárgájával tűzőn vízen felfőzünk, ha jó sűrű, levezük a tűzről, 7 dkg kikevert vaját adunk a kihűtött krémbe. A másik tésztalapot ráhelyezük és az egészét bevonjuk csokoládémázzal. Tálaláskor tetszés szerinti darabokra felvágjuk és úgy tesszük táltra. Minden tésztadarabra egy pirítottogyorót tethetünk dísznek.

Csokoládés gesztenyepüré. Egy és fél kg gesztenyét előbb félíg megfőzünk és azután tisztítjuk meg. ½ liter tejben 1 vízspohár vízzel és 1 rúd vaniliával péppé főzzük. Levéve a tűzről, szitán áttörjük és kihűtjük. 1 tojás sárgáját, 2 dkg vaját,

Nem látni az évek számát ha KHASANA

ajak- és arcuzst használunk

NEM KOPIK, TARTÓS, KIADÓS

ÁRAK : P 1.20, 1.80, 2.90, 3.50

MINDENÜTT KAPHATÓ

2 szelet reszeltcsokoládét, 1 evőkanál jó rumot keverünk el benne és izlés szerint cukorral ízesítjük. Húsdarálón, vagy burgonya kinyomón áttörve, tálatesszük és 3 deci tejszínhabbal díszítve adjuk fel. A tejszínhabot vaniliával ízesíthetjük.

Gesztenyekifli. Tizennyolc dkg vaját, 24 dkg lisztet, 1 tojás sárgáját, 1 kávéskanál cukrot, csipetnyi sót, tejjellett tésztává gyúrunk. Ha a tésztát összegyúrtuk, 3 óráig pihentetjük. 1 kg gesztenyét héjastól megfőzünk, megtisztítjuk és szitán áttörjük. ½ kg cukorból szirupot főzünk és összekeverjük az áttört gesztenyével és péppé főzzük. A tésztából vékony négyszögeket sodorunk, megtöltjük a gesztenyepéppel és kifliket formálunk belőle. A kifliket megkenjük tojás sárgájával és lassú tűznel megsütjük. Még melegen vaniliás cukorral meghintjük.

SZÉKREKEDÉS ELLEN

Sósrudácskák. Tizenöt dkg lisztet, 10 dkg vaját 1 tojással késsel jól eldolgozunk, 1 deci tejfelt, sót adunk bele és deszkán jól összegyúrjuk. Ujjnyi vastagságra kinyújtjuk, kis rudácskákat formálunk belőle. Tojás sárgájával megkenjük és köménnyel megszórjuk, jó forró sütőben sütjük.

Gesztenyerúd. Egy kg passzírozott gesztenyéhez izlés szerint veszünk vaniliás-cukrot, 10 dkg vaját, 10 dkg diót vagy mandulát, összegyúrva vizes szalvétában formázzuk és csokoládéval bevonjuk. Kis rumot is tethetünk bele.

Dr. Kommen Elekné

Diós lepény. Hat tojás sárgáját, 6 evőkanál cukorral jól kiverünk, negyed kg darált diót adunk hozzá, azután a tojások habját, 1 lapított kanál lisztet. Vajjal kikent és liszttel meghintett tepésiben sütjük. Ha megsült és teljesen kihűlt, hosszában kettévágjuk és tetszés szerinti ízzel megtöltjük. Csokoládéval vonjuk be.

Mézescsók. Huszonnyolc dkg liszt, 14 dkg porcukor, 1 kávéskanál szódapor, 7 dkg darált dió, fahéj, szegfűszeg, citrom, narancshéj, 2 evőkanál méz, 2 egész tojással összegyúrva apróra szaggatva, vízzel megkenve, tetéjére diót teszünk és zsírozott tepsin sütjük. *Dr. Kommen Elekné*

Égetett diócsók. Huszonnyolc dkg cukrot tűzőn megtartkítunk, 28 dkg diót keverünk hozzá, egy vajjal kikent tálon hűlni hagyjuk, azután finomra törjük. 1—2 tojással, 3 kanál rummal összekeverjük, gömböket formálva, csokoládében hempergetjük és mignon-papírra rakjuk. Közepébe egy-egy rumos meggyet is teszünk. *Dr. Kommen Elekné*

Kávéparfait. Öt tojás sárgáját, 5 kanál cukrot, 3 kanál erős kávé, 2 deci tejfelt sürtüre főzünk és kihülve 2 deci mennyirevert tejszínhez, amelybe még 5 kanál cukrot teszünk, hozzákeverjük, apró sós jég között fagyaszttjuk. *Dr. Kommen Elekné*

TANÁCSOZÁSOK

TISZTELETTEL kérjük mélyen tisztelt Előfizetőinket, hogy az előfizetési díj, vagy bármely célra szolgáló összeg küldése alkalmával a postai csekk- vagy utalványelvnyre kegyeskedjenek a nevüket és lakcímeiket olvashatóan írni, mert az olvashatatlanság nagyon megehezítik a pontos könyvelést és nagyon sok reklamációnak és tévedésnek az okozói. Fennakadás elkerülése végett arra is kérjük mélyen tisztelt Előfizetőinket, hogy feladóként mindig azt a nevet és címet írják a szelvényre, akinek a lap jár. A lakcím-, vagy név-változást bejelentő előfizetőinket is kérjük, hogy régi lakcímeiket vagy nevüket is szíveskedjenek feltüntetni, mert sok esetben addig nem intézhetőnk, míg a régi címet utólagosan nem közlik. **Teljes tisztelettel.**

A KIADÓHIVATAL.

Kedves olvasótársnőim közül ki volna szíves tanácsot adni, hogy fehér aroszról milyen módon lehetne eltávolítani vörösborpecsétet. Nagyon hálás volnék, ha valaki segítségemre volna tanácsával. Igaz köszönettel *Pécsi előfizető.*

Kedves olvasótársnőim, hosszú töprengés után arra határozotam el magam, hogy megkérdezem azokat a mamákat, akiknek esetleg ugyanolyan rakoncátlan, szófogadatlanság van, mint nekem, hogy milyen módon tudják fegyelmezni, mert az én kisfiammal szemben minden szigorú figyelemzetés hatástalan marad. Igaz, hogy csak négyéves és nem is lehet rá komolyan haragudni, ha nem fogad sőt és azt teszi, amit akar, de mégis van határa a gyerek akaratának is és szükséges, hogy a nevelés korlátaihoz szokjon és már most a szabad és nem szabad fogalmával megismerkedjen. De hogyan, amikor nem fogad szót, mert sem a szigorú hangra, sem a szelíd figyelemzetésre nem reagál, mintha nem értené, tovább is az ő akarata érvényesül. Egy kis zarnok, akinél nincs nagyobb úr a háznál, mert olyan dacos és akaratos, hogy nekünk kell engedni. E miatt nagyon sokszor szemrehányást is teszek magamnak, hogy miért nem tudok erélyesebb lenni vele, mert így nincs jól és félek, hogy kihatás-

sal lesz egész életére. Nagyon kérem, kedves olvasótársnőim közül azokat, akiknek hasonló problémájuk volt és megoldották, adjanak tanácsot, mit tegyek, hogy a gyereket szófogadásra neveljem. Hálás köszönettel várom tanácsukat.

«Egy aggódó mama.»

ÜZENETEK

Felhívjuk kedves előfizetőink figyelmét ezen számunkhoz csatolt szűrőablakon mellékletünkre, melynek mintáit az alább felsorolt kézimunkák készítésére használhatjuk fel: az 1. számmal jelölt sárközi mintával díszíthetünk asztalterítőt, milőt, zsúrterítőt stb. tetszés szerinti méretheben. Kidolgozásához fehér és fekete fényes gyöngyfonal használható. A 2. számmal jelölt buzsáki minta használható terítők, tálcakendők, zsúrgarnitúra díszítésére. A kidolgozásához piros, kék, kevés sárga és zöld gyöngyfonal használható. A 3. számmal jelölt írásos kalotaszegi mintával díszíthetünk diványpárnát, asztalterítőt, falvédőt stb. Kidolgozásához piros vagy kék gyapjúfonalat vagy gyöngyfonalat használunk. Az OZ, MS, SA és ME monogramokkal asztalterítőt, zsúrterítőt, törülközőt jelzünk, az SA, ME és CF monogramokkal pedig női- és férfifehéreneműt, férfi zsebkendőt jelezhetünk. A szűrőablakon mintái alábbiak szerint nyomtatandók elő: síma asztalra ráterítjük a vasalóhoz használt vastagabb terítőt, erre helyezzük el az előnyomatandó mintát, úgy, hogy síma felülete érintkezzen az anyaggal és az érdekes rész legyen fölül. Ekkor az egyik oldalra nehezéket teszünk, pl. hideg vasalót, hogy a minta dörzsölésorok mozduljon meg. A szűrőablakon előnyomatandó használandó úgynevezett «kékpörba» belemártunk egy posztó- vagy filedarabot és ezzel négy-öttször átdörzsöljük az előnyomatandó mintát. A kékpörba lyukakon keresztül átszűrődik az anyagra. A mintát fölemelve, megnézzük, hogy tökéletesen látható-e az előnyomatandó minta s ha kifogástalan, a szűrőablakon eltávolítjuk és az előnyomott részt spiritalussal (danaturált szesz) befújjuk, hogy a kékpörba az anyaghoz tapadjon. Pár perc alatt az anyag megszárad és már kézimunkázható is. A szeszrel való befújáshoz parfümszóró is alkalmas. Kézimunkaboltunkban az előnyomáshoz szükséges kékpörba beszerezhető.

Melyiket? ... A szomorúság borongós felhőjén keresztül rálhull az őszinteség fénye a gondokkal viaskodó lélekre és megpillantjuk azt a másik esodálatos világot, melyet csak akkor közelíthetünk meg, ha az ember epedve kívánja, hogy lelke elől széthúzza a szomorúság sötét függönyét és feltárja, megmutassa a bizonytalanság viharai között hánykódó szívét. Belekiáltja a nagy mindenségbe a lelket tépő kérdést: «melyiket válasszam?» «Az egyikhez, — írja, — aki kenyeret sem tud még adni, a szerelem mágnese vonz; a másik, bár közömbös, hisz nem is ismerem, a jólet, a gondtalanság kelyhét kínálja. Melyiket válasszam? Szüleim, kik gyermekük

boldogságát a jóléten, a gondtalan életen keresztül mérlegetik, meggondolásra intenek és a szívem vágya ellenére a másikat állítják előtérbe. Akit szeretek, szintén azt mondja, hogy gondoljam meg, mert, igaz, hogy nem hiába várnék rá, ő szeret és mindig szeretni fog, de, hogy mikor nőszülhet, nem tudja. Ha tudok, várjak rá. Éjjel-nappal töprengök. Vajjon híhetek-e neki. Vajjon akkor is szeretni fog, ha az évek elmúlnak és nem mondja-e majd azt, hogy csak azért vagyok a felesége, mert ő megígérte, hogy elvesz? Ha hozzámennék a másikhoz, érzem, hogy akit szeretek legalább néha látnom kellene, hogy sorssalomat megalkudjam, megbékéljek. De szabad-e majd nekem őt látni? Nem akarom én becsapni a férjemet, csak a szívemnek nem tudok parancsolni, hogy elhallgasson, hogy elfelejtse, mintha soha sem ismertem volna.» A széthúzott függöny mögött látom szomorú kis arcát, könnyes szemét, csüggedten, szótlanul lehullt két kis kezét és tétovázva, ingatag alakját. Merre menjen, olvasson a sorok közül is. Jobbra, ahova a szíve vinné, vagy balra, ahova csak kényszer vezetne? Nincs ember, aki megmondhatná, hogy melyik a helyes út. Szegény kisleány! Az élet nógatja, válasszon. De csak az egyik úton indulhat el, a másik be fog zárulni előtte. A szíve szerint boldog szeretne tenni, de nem indulhat el jobbra, mert ott nem várja kenyerét. Várna, de ki mondja meg, hogy meddig. Ha tudná, hogy őt, tiz, vagy hány év múlva juthat szerelmese álláshoz, várna. Szívesen várna, ha a fiatalág is vele maradna, ha nem hervadna el a szíve, ha az a másik szív a mostani szeretettel jönne majd elébe. Akkor gondolkodás, habozás nélkül tudna várni rá. De ki biztosítja, hogy így lesz? Elinduljon a másik úton, melyről csak annyit tud, hogy dúsán terem rajta a búzakalász és a nélkülözés nem jár a határán sem. És fiatal szíve úgy vágyik, epedve kívánczik a boldogság után, ami most recsegve, ropogva hánykodik a kezei között. Összezárt az élete kicsi köre és nehezen vonszolja magát, mert két út áll előtte s nem tudja melyiken volna jobb elindulni. A dolgok rendjeként elérkezett az ideje, hogy férjhezmenjen, hogy betöltse fenséges hivatását. De a sors nem ajándékozta meg megalkuvó lélekkel, nem tud a szíve ellenére határozni. Nem látja feje fölött a csillagot, mely útbaigazítaná, elvezérelné, megnyugtatóná. Valahogy őszintén érzi, hogy az anyaság misztériuma hívja és egy okos életfelfogás búvkörében hinni tudna a jövőjében és talán életcélra lemondás magasztán, mely nem a könnyek tenge-

Lohr Mária (Kronfuszt)

Vegytisztító-kelmefestő
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

réből emelkedne ki. Szereti jelenjét, szerelemtől mámoros fiatalságát és kegyetlennek, siralmasnak tartja, hogy meg kell válnon tőle, hiszen jószágos szülei értefele irányítják, errefelé egyengetik útját. Ők az egyetlenek, akik a szívüket tennék elébe, hogy boldog lehessen. Most még nehezen fogja fel e szavak értelmét. Áll némán. Sötétség veszi körül. Remeg a keze és didereg a szíve. Passzív, energiátlanul töpreng. Jó volna — gondolja, — ha valaki előbbre segítené, aztán majd automatikusan menne tovább. Csak megindulni nehéz, ehhez hiányzik az ereje. Aztán majd jöhet az elzsongított puhaság, talán gyermeknevetés is belecsendül a csendbe s akkor elsüllyed a mult, elcsendesül a fiatalság megfelfejtethetetlen vágyódása egy valaki után, aki nem tudja erőszakkal a szívére szorítani, nem tudja magának követelni, hanem reá, a gyöngye leányra bizza, hogy határozzon, melyik utat választja, pedig ő tudná, nagyon jól tudná, hogy melyiken szeretné a végén ott találni őt, a nagy «Ő»-t. Nem nekiiramodni, hogy a végéig meg se álljon. Egy lélegzetvételt rohanna át rajta, kérdezné, hogy hány év telne el, míg hozzáérne, csak hűsleges szív, ölelő kar várna rá. Így csak azt érzi, hogy «meg kell gondolja, jól meg kell gondolja» melyiket válassza. Fogadja el, kedves kisleány a tanácsot és «gondolja meg jól» mielőtt bármelyik mellett döntene, de előbb adjon alkalmat a másik kérőnek is, hogy megismerje s ha úgy találja, hogy reá bízhatja magát, magam is úgy gondolom, hogy a szülei mellé kell állnom és velük együtt átszűrtem az elhatározás nehézségét, kinos, tusázó reménytelenségben.

Szív. üdv. Szerk.

Tanárnő. Nagyon örülünk, hogy olyan nagyon szereti lapunkat és semmi körülmények között nem tudna lemondani róla. Mi is hisszük, hogy nem lesz erre szükség, annál inkább sem, mert mint több érdeklődő előfizetőinknek üzentük, a legminimálisabb részletfizetési kedvezményt vezettük be, hogy olvasóinknak az előfizetés ne okozzon gondot. Reméljük, hogy szigorú takarékosági korlátok közé ékelte életünk csak néhány hónapig tart és új-ból megindul a lüktető gazdasági élet és elfelejtjük, hogy nagy gondoknak voltunk hordozói. Hálás köszönettel küldjük szív. üdvözlötünket. Szerk.

Kedvesek nekünk a lapunkat dédelgető, pártoló és támogató levelek és azért örizzük meg, hogy mindig emlékezzünk olvasóközönségünkre, akik nemcsak tanúi voltak a M. U. L. felfelé ívelésének, hanem ebben az ívelésben velünk érző barátok is. Az alábbi sorokat is ezzel az érzéssel örizzük meg emlékeink között. *«Kedves Szerkesztő Ur! Igaz örömmel üdvözlöm minden megjelenése alkalmával a M. U. L.-t, mint barátunkat, tanácsadókat, lakásom díszét. Mindent megtalálunk benne, ami a mai asszonyoknak szellemi szórakozást, hasznos tudnivalókat, divatot, kézimunkát, gyermekrovatot ad és ezt mind egyetlen folyóiratban. Nem külön szépirodalom, külön divat, külön kézimunka, hanem minden egyben. Páratlan teljesítmény! Nem is mondhatom milyen nagy az örömmem, hogy megismerhettem és hiszem, ezután már soha nem fog otthonomból hiányozni. Mindez önkéntelenül kíváncsított ki tollamból és nem hizálegni akartam, hisz erre nincs is szükség a M. U. L.-nak. Szívvelyes üdvözléssel vagyok igaz hívők S. Sándorné.*

Jolán. A fehér vízben nem mosható bőrkésztyűt tessék tisztított benzinen mosni. Ha a benzint az első mosás után nagyon piszkos lesz, úgy ismét tiszta benzinen átmosandó a késztyű mindaddig, míg teljesen tiszta lesz. Ekkor tiszta ruhában jól kinyomkodás és átdörzsölendő. Levegős helyen szárítandó. Szív. üdv. Szerk.

Dán Testvérek IV. Váci-utca 6 (s a r o k) bundák

Tisztelettel kérjük mélyen tisztelt Előfizetőinket, kegyeskedjenek megújítani lejárt előfizetéseiket, mert a pontos előfizetéssel lehetővé tesszük, hogy lapunkat még nívósabb kiállítással jelenthessük meg. Nagyon hálásak vagyunk kedves előfizetőink nb. pártfogásáért s amikor kérésünkhöz külön-külön felkeressük, nemcsak lapunk, hanem kedves olvasóink érdekében is tesszük, mert a mi munkánk és anyagi áldozatunk akkor hozhatja meg a teljes, értékes eredményt, ha ebben az áldozatban kedves előfizetőink is támogatnak az előfizetés pontos beklüldésével és lapunknak ismerőseik körében való szíves ajánlásával. Teljes bizalommal és hittel reméljük, hogy ezt a kérésünket is azzal az igazi megértéssel és szeretettel méltóztatnak fogadni és a teljesítmény segítségünkre lenni, mint a lapunk fejlődésével kapcsolatos eddigi kéréseinket. Teljes tisztelettel

a Szerkesztőség és Kiadóhivatal. **Mária.** Hálásan köszönjük nagyon kedves levelét és szíves ígértét, hogy lapunkat annyira szereti, hogy annak érdekében lelkes propagandát indít ismerősei körében. Mindkét receptet leközlöttük. Valószínűleg elkerülte figyelmét. További receptek küldését szívesen és köszönettel vesszük.

Szív. üdv. Szerk.

Dr. J. E.-né. Nagyon sajnáljuk, hogy Nagyságos Asszony kívánságának az idő rövidsége miatt nem áll módunkban eleget tenni. Fényképeket a beklüldéstől számítva kb. 3 hét után közölhetünk csak, mivel állandóan előjegyzéseink vannak és előbb tett ígértünket nem változtathatjuk meg. Ha Nagyságos Asszony nem ragaszkodik dátumhoz, úgy a legnagyobb örömmel állunk rendelkezésére és a fényképet készséggel közöljük lapunkban.

Szív. üdv. Szerk.

Özv. örnagyné. Végtelenül hálásan köszönöm szívből jövő meleg sorait. A sors minden körülményei között érezzük a megnyugtató harmóniát, ha a lelkünkkel felérünk Istenünkhöz és nem lázadunk akarata ellen. Egyedül Ő az, aki sorsunkat irányítja még születésünk előtől. Ha a szomorúság és betegség napjaiban nem felejtjük el, hogy örömben, egészségben is volt részünk: könnyebben viseljük el a kemény megpróbáltatásokat és gondolatban átéljük százszor is azokat a szép napokat, melyek derűvel aranyozták be életünk szakaszait. Nagyságos Asszonyom leveléből is a megnyugvás harmónikus derűje árad ki és felsőbbrendű megelégedettsége, amit a test szenvedése nem törhet le, irigylésreméltóvá teszi azokkal szemben, akik ragyogó egészségben, de elégedetle-

Ízléses, olcsó, jó, garantált

butorokat

átalakításokat (modernizálást) kedvező fizetési feltételekkel

RADNAITÓL

iparművész, asztalosmester, Rákospalota, Bocskai-utca 53. Tel.: 295-089.

nül meghasonulva vonszolja életüket. A békességnek e drága kincsét még sok-sok éven át őrize meg lelkében, hogy példaként álljon mindnyájuk előtt, kik tisztelttel, szeretettel köszöntjük.

Szív. üdv. Szerk.

Elkeseredett szöke kisleány. A földi értelemben vett szerelem nagyon is árulója lett földi voltának. Közönségesen és elítélendő durva módon nyilatkozott meg a revolveres fenyegetésű zsarolás, mellyel férfiatlanul, embertelenül kényszerítette ki félelemtől vacogó ajkáról a beleegyezést, lelkétől, szívtől távolállót igent. Ereznie kellene, hogy egy akaratától megfosztott testet tartana karjában, melyből a lélek ijedten elmenekül, ha továbbra is ragaszkodik rögeszméjéhez és fegyverrel kényszeríti házasságra. Ez a vad vagyakozás lehet az emberbe szorult állat féktelen önzése, de nem azonos az ember lelkét felgyújtó tüzzel, melynek lángja nem égeti meg, nem hamvasztja el, akihez rajongással vonzódnak. Miért ne szeretethetne valaki valakit anélkül, hogy viszonzásra találna érzése? A földi értelemben vett szerelem át kell hasna a lélek önfeláldozásá magasztosult szerelme, amely nem követe, hanem kér. Boldogságot ad és nem fájdalmat okoz. Bizonyos, hogy van érzés, amit nem lehet a szívből kitépni, nem lehet legyőzni, de igenis, lehet uralkodni rajta, lehet elfojtani annyira, hogy annak, akit szeretünk, ne ártsunk vele, ne sebezük meg, ne legyünk egy élet megrontója, ha az nem reagál érzésünkre. Lehet önmagunk fölül emelkedni és szívünk zakatolását letompítani, hogy senki ne tudjon a bennünk dúló viharról, még az sem, akinek végzetes, talán az utolsó sóhajunkig hatása van reánk. Mondja meg neki, hogy csak fenyegetésével érte el, hogy «igen» mondott s még csak nem is szánalomból döntött. Azonban, amint ma nek a napok és közeledek az idő, mikor ígértet be is kell váltania, tudja, hogy nem válthatja be. Ezt ne is kívánja és nem is kívánhatja, mert csak fenyegetéssel erőszakolta ki az «igen»-t, amely «igen»-t azonban nem lett volna szabad elfogadnia. Mint férfinak kötelessége felmenteni ezen ígértet alól s csak esetleg akkor fogadhatja el, ha önként, minden pressziótól menten nyújthatja kezét. Nem lehetetlen, hogy tisztultabb érzéssel, nemesebb rajongással felkeltheti a lélek és a szív nemese

HAJFESTÉS!

KOMOL hajfestékek festett haj szőke és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjlatlan prospektust küld:

Vezérképvel: Mussolini-tér 3, I. em.

vonzalmát és amit ma még lehetetlennek, elviselhetetlennek gondolt, holnap hasonló érzéssel találkozhatik a megrémített leány lelkében. Szív. üdv. Szerk.

Szerelmes kisleányok. Dacosan ragaszkodnak a szívükben fellobbant érzéshez, ahelyett, hogy komoly elhatározással igyekeznének e viszonzatlan érzést leküzdeni és a felsőbbrendű ember akaratával úrrá lenni rajta. A szív, e nyughatatlan, vakmerő kis jószág sokszor furcsán összekuszálja és nagy galibát okoz az ember életében, ha hiányzik a fék, mely megrendszabályozza. Sokszor valóságos viaskodást kell folytatni vele, különben, mint sajátmagukon is megállapíthatják, teljes létörtséghez és életuntáshoz vezet a korlátlan szabadjárángedés. Minden ember kezében tartja a saját sorsát és arasznyi életünket a szabad akaratunk mérhetetlen kincsével boldoggá, vagy boldogtalanná tehetjük, aszerint, miként tudunk bánni és miként tudjuk felhasználni e csodálatos ajándékot, mellyel az ember pazarul lett megajándékozva. Semmiféle titok, vagy misztérium nem vehet hatalmat rajtunk és elkerülhetjük, hogy drámai érzések veszedelme fenyegetsen, ha gyenge testünk idegszálaival átvezetjük az akarat acélozó áramát. A rettegő, halálos ölélésre sandító szörnyeteg meghunyászkodva lapul meg az energiátlanlag legyőződés és az elkábított lélek feléled, tiszta levegőhöz jut, hogy diadalmaskodjék a szegény szív fullasztó, zakatoló vergődésén és megállítsa rohanásában. Hozzá kell segítenie elhalkadt akaratuk felvillanyozásával a lélek győzelmét érzésük fölött olyképpen, hogy «minden percüket» nem a viszonzatlan szerelem miatti kesergésben töltik el, hanem keresnek és találnak maguknak más, életüknek tartalmat adó célt, mely nem kevesebb, nem értéktelenebb, mint olyan valaki után vágyakozni, aki tudni sem akar rólok. A nő lényét a büszkeségnek olyan magasfeszültségű árama kell átállozza, hogy büntetlenül közelébe se érjen a megalázás gondolata. Míg a berendezésben nincs hiba és akaratuk dirigálja érzésüket, a tökéletes lelkiyensúly a testet is egyensúlyban tartja.

Szív. üdv. Szerk.

A gyomorégés megszüntetése ma már gyerekjáték egy új szer segítségével, mely SAVOLY néven minden gyógytárban fillérekért beszerezhető.

Izisz. Engedje meg, hogy tanácsotkérő levelének pár sorát idézzem. Örömet szerez nekem, ha a szerénység, szelídség, lelki-nemesség példáját a M. U. L. keretében megmutathatom. «Tizenhatéves voltam — írja — mikor édesapámat elvesztettem. Mint gimnáziumi tanár, nevelésemre különösen nagy súlyt helyezett és nemcsak a tudományok magasabb ismereteibe avatott be sokkal előbb, mint más gyermekeket, de megtanított arra is, hogy az élet értékét ne külsőségekben keressem. Nem a gyermek elfogultsága, rajongása mondja velem, de az én édesapám rendkívüli intelligenciájának hatása alatt lelki és szellemi értékek megbecsülésében hozza hasonlóan komollyá értem. Az ő elvezé-

tése után megszakadt e csodálatos hatás és kizökkentem abból a világból, hova ő vezetett el. De nemcsak szellemiekben, hanem anyagiakban is redukálásra ítélt a sors. Dehát az ismert küzdelmes elhelyezkedési lehetőségeknek, minden protekció nélkül sikerült egy szerényebb állásba jutnom. Minden időmet a munkámnak szenteltem s azt a pár órát, amit kizárólag a magamnak mondhatok, anyuskámmal töltjük beszélgetve, olvasgatva, kézimunkázva. Őt éve mult, hogy magunkra maradtunk és az én drága anyuskám fejébe vette, hogy ideje már gyakrabban megjelenünk társaságban, különben azt mondja, egészen elfelejtene, ha nem vesszük fel ismét a megszakadt összeköttetést. Meglepődtem e tervén, hiszen bánatunk közben megfeledeztem róla, hogy valamikor a fiatal leány szívrávnos reményeivel gondoltam arra az időre, mikor én is, mint nagylány, részt veszek a nagyok társasági szórakozásában. Bevallom, nagyon is éreztem, hogy éppen akkor ütött el tőle a sors, mikor a fiatal leány szövögetni kezdi ábrándjait. Ma már egészen más szemmel nézem a dolgokat. Semmi vágyat nem érzek, hogy társasági kötelezettségeinket felújítsuk. Nagyon tisztán és világosan látok, s ha végignézek szerény, szinte jelentéktelennek mondható külsőmnön, komoly, egyéniségemhez alkalmazkodó ruhámon, szépnek nem mondható, sápadt, kissé beesselt arcomon, amelyre máris két mély vonalat véssett valami láthatatlan mester vésője, e csalhatatlan önbírálat után, tudatában a mai kor követelményeinek, semmi reménység sem kecségett, hogy az édesapám szelleméből a lelkeembe átömlesztett intelligenciámmal előtérbe juthatok. Arra pedig, hogy a feltűnőek, a hangosak, a sex-appealesek között a megtört szerepe várjon réam — ugy-e, megért? — nincs kedvem. Kedves Főszerkesztő Úr ilyen aggodalmakkal kérem, üzenje meg, szükséges-e nekünk okvetlenül visszatérni oda, honnan kimaradtunk. Ne gondolja, hogy talán embergyűlölő vagyok. Nálamnál senki jobban nem szeretheti az embereket. Boldog vagyok, ha velük komoly dolgokról kieserülhetem gondolataimat, de — bár táncolni is úgy tudok, mint a mai hasonló társadalmi osztályú leányok — mégis idegenkedem a hangosabb, zajosabb mulatozás gondolattól. Nagyon tudom értékelni egy intelligens ember társaságát, legyen az nő, vagy férfi, egyaránt. Mit gondol, kedves Főszerkesztő Úr, az én visszavonulást diktáló gondolkodásmódommal lehet-e olyan helyem a társaságban, ahol jól is érzem magam? Milyen mélyre sülydedtetett a mai társadalmi élet, ha egy szellemi értékének tudatában levő fiatal leány azt a kérdést szegezi nekem, hogy vajjon lehet-e neki helye a társaságban? Mintha azt kérdezte volna, vajjon az írás- és olvasáson felül tud-e velők valami közös témát találni, amiről beszélgethetnek. Vagy úgy érzi, mintha analfabéták közé került volna, akiknek nem beszélhet a betűkbe öntött gondolatokról, mert sejtelmük sincs rólok. De talán még sem ilyen sötét a kép. Igaz, hogy a nagy lendülettel művészi fejlődésnek indult társadalmi élet tekintélyét szörnyen megtépzás az utóbbi húsz esztendő. Isméri hallomásból a mai társasági élet hangját, frivolitását merész gaderobáját, a festékek, műszemlékkel lárvaszerűvé preparált arcokat és nem tagadhadjuk, hogy súlyos ítéletet mond, mikor azt kérdezi, mikor önmagához is kérdést intéz: vajjon ez a társaság nyújthat-e értékes szórakozást, érdemes-e szükre mért szabadidejének néhány óráját feláldoznia. Ha nem hinnék az erkölcsi és szellemi értékek győzelmében, tiltó-

lag emelném fel szavam és minden befolyásom latbavetésével megakadályoznám, hogy e légkörrel érintkezésbe kerüljön. Meggyőződésem, hogy a mai szellemetlen atmoszférából eltűnnek a lekasztott szemöldökű és helyette szénnel meghúzott vékony sarlójú démonsereg karakter nélküli figurái, akik vámpír kegyetlenséggel nemcsak családjukat teszik tönkre és viszik romlásba, de tönkre teszik a nemzetet is. Ha hallhatnák a férfiakat, mikor a martaléku odadobott női meztelen bájakról elmondják egymás között legőszintűbb véleményüket s ha hallhatnák, hogy mint tagadják meg tőlük a legminimálisabb tisztelet és megbecsülés jogát: talán megdöglőlnék, vajjon volt-e és van-e értelme a jellemtelenség süllyedt komédiának, ha azok ignorálják tetzenivágyásukat, akikért a legképtelenebb szemérmelenségre vetemedtek. Csodálatos ez a válság, mely megbénította erkölcsi érzéküket és még mindig nem látják, hogy a férfit nem köti és nem is kötheti le az agyonkozmetikázott testiszipesség. A férfi a legszebb nő mellől is elmenekül amellé a kevésbé szép nő mellé, ahol szelleme talált szórakozást, mert szellem nélkül nincs tartós kapcsolat még nő és férfi között sem. A test kultusza csak addig jogosult, míg az egészséget szolgálja, azontúl a szellem veszi át a hatalmat. Szánalmasan szegény taktikára volt olyan fegyverrel küzdeni, melynek forrtyája már előre ismeretes az ellenfél előtt, mert a legpotosabban irányzott gondolat is lepatant róla, anélkül, hogy sebezze. Az a nő, aki festett arccal, lekasztott szemöldökkel és kitoldott «scjetlem» szempillákkal akar a mai férfi szívében győzelmet aratni: számításában keserűen csalódik, mert a férfit ott fogja találni órákon át a szerény, kulturált, szolid, öltözöklésben finoman diszkrét leány mellett, kibeh biztosítottát látja jövőjének, megbecsülésének, munkája értékelésének és nem tartja vissza a gondolat, hogy a nő szánalmas páriájává, rabsozójává süllyed, ha feleségül veszi. Jó, hogy szembeállíthatom e megtérbolyult kor százezeivel és hitet tehetek mellettük, akiké a jövő boldogsága, akik a szívükben, az eszükben hordják a boldogság csíráját. hogy a boldogság után vágyódó férfi oltárt állíthasson szívében s arra odahelyezhes megálmodott asszonyát. Ne legyenek semmilyen kételyei, hogy bármely társaságban a «szépekkel, a divat rabjaival, a kiöltözöttekkel, a levelezettekkel» szemben elvész, háttérbe szorul a maga sugárzó szelleme, mert ez az egyetlen tartós érték, ami elhomályosítja a selymek fényét, unalmassá teszi azoknak suhogását és látatlanná az üres, kongó, szépen adusztajt fejcsékket. Szerezze meg nekem és társaságának azt a felségs örömet, hogy minden kultúrember biznyságára az emberi értékek legmagasztosabbikával diadallarat. Szív. üdv. Szerk.

B. jegyzőné. Az utóbbi lapokban méltóztatik találni kötött pullover-modell. Tévedés elkerülése végett külön jeleztek is, hogy «kötött pullover-modell». Válaszúni, elkerülte figyelmét. Szív. üdv. Szerk.

Igazság. Komikus hatást ér el, aki éveiből elsikkaszt, vagy letagad néhányat, csak azért, hogy önmagát félrevezesse, mert higgye el, ismerősei és barátai pontosan vannak informálva az őket érdeklő dolgok koráról, azokat tehát nem vezethetik félre. Aki pedig nem törődik mások éveinek számával, az előtt közömbös és kis ravaszkodó játék s csak mosolyt kelt a valóság meghamisításával. Célraveztőbbnek találnám, ha nem veszi tudomásul mesterkedéseit és mosolyogva fogadja az «idősebbet» megillető udvariaskodá-

sokat, a jobboldalra való átengedést, az előrebocsátást, stb. Ne sértsék ez állású udvariassági elsőbbségi megítéletek, amelyek annál neveltségesebbeké válnak, minél kirívóbbak. Struce-politika ez, ami elmaradhatatlanul megbosszulja magát. Ne bántsa figyelemzetésével, elég kellemtelen lesz neki, ha önmagától rájön mesterkedései hibáivalóságára. Akármennyire tapintatosan szeretné figyelemzetni, nem talál olyan "tapintatos" szavakat, amelyekkel barátója önmagára nézve sértőnek ne találja. Ez pedig nem célja, hiszen távol áll tőltől, hogy kellemtelen érzéssel megzavarja barátságukat.

Szív. üdv. Szerk.

Igazi barátság. Kívánságát a megfelelő rovatban teljesítettük. Ha eredményel fog járni, értesítjük. Szív. üdv. Szerk.

Érettségi után. Külön élvezetet jelentett nekem mély gondolkozásról tanuskodó okos, kedves levele. Egyetlen szavát sem találtam banálisnak s bár a problémája nem új, nem egyedülálló, mégsem laposodott el, hogy ki ne éreztem volna belőle az egyént mindenkor érintő katasztrófát. Minden probléma újja, egyedülálló, megoldhatatlanná válik az egyén részére azonnal, amint orvul szívenüti, bár ugyanez a probléma számtalan esetben hasonlóan támadott már meg másokat is, de mindenkor úgy érezzük, hogy a magunk problémája megoldására más eszközökre van szükség. Mintha megbénítaná gondolatunkat és nem ismerjük fel a hasonlóságot, nem találjuk meg a hasonlóság logikáját, amit felhasználhatnánk. Annyszer láttuk, hogy általában a nő ahhoz a férfhoz vonzódik leginkább, aki gyöngédséggel, szeretettel, hittel, hódolattal közelít hozzá.

A szép szavak varázsa alól kevesen tudnak szabadulni, mintha elháríthatatlan mágneses erő vonzana ahhoz, aki ismeri a leányzúvek eme sajátos, gyöngéd titkát. A probléma Magánál is megismétlődött, kedves kisleány, aki nem hitt a figyelemzetéseknél és nem hitte, hogy a szép Don Juan szerelem nélkül szerelmes szavakkal közelített magához, akinek minden szavát, minden becét, simogató nézését igaznak vélte. És a szerelemnek hitt szerelem problémává vált, mert kiderült, hogy most már másnak sutlogja el a bódító szavakat, mert nem volt kedvére való leányos, tartózkodó szerelme és másfelé orientálódott: egyik virágról a másira, mint a lepke. Tördököl ő azzal, hogy az elhagyott virágnak meghalványul a szirma? És a családás keserű ízével a szíjában hallgatásra kell parancsolja a szívét. Még annyira friss, annyira mély a seb, ami bemélyed a lelkébe, hogy nem tudja észrevenni új barátját, aki mindenben ellentéte a másinak. Tiltakozik a gondolat ellen, hogy összehasonlíthatja és a másik, akit még nem tudott követni szívéből, nagyon mélyre süllyed a felállított mérlegen. És mégis kénytelen megállapítani, hogy mennyivel becsületesebb, komolyabb, megbízhatóbb, hűségesebb új barátja, aki nem "Adonis", de szolid, dolgos, korrekt és szüleinek teljesen megnyerte bizalmát, boldogok volnának, ha őt választaná és hozzámenne feleségül. Akit annyira tudunk becsülni, hogy szívesen vagyunk társaságában, minden bizonyonnyal feltehető, hogy a másik által gyakorolt hatás szétfoszlik és mind világosabban tűnnek el azok az emberi értékek, melyekre nyugodtan rábíthatja magát. Ha valakit lelki tulajdonságaiért szeretünk, becsülünk, marandóbb érzéssel ajándékozunk meg, mint azt, aki csak szépségével, alakjának kifogástalanságával fogta meg érzékünket. Ez az érzés

akkor is elszáll a szívből, ha zavaró momentumok nem kezdik ki. Belső érték nélkül összeomlik és a leggyönyörűbb érzést is maga alá temeti. Hígyje el, a házasságban döntőbb súllyal bír az egymás iránti tisztelet, becsülés, mint az olyan szerelem, amely azonnal szétfoszlik, amint akadálytalán áll szemben. Legyőzhetetlen akadály volt a Maga korrekt, úrileányhoz méltó magatartása, amelytől elmenekült a leányálmokat összetörő Don Juan. Örüljön, hogy kikapcsolódott életéből és egy szép családi élet kapujában várja már az igazi férfi komoly, mély szerelem. Ha néha-néha mégis visszatérnének összeomlott álmai, mondja meg becsületesen, hogy adjon Magának időt, félétvet vagy

Szépségápolásra Földes Margit-crème

egy évet, míg teljesen felszabadul érzése és még eltitkoltan sem zavarhatja meg senki nyugalmukat, egymáshoz való szeretetüket. Aki önmaga erejéből biroka kelt a saját érzésével és ennyire impoálóan föléje került, annak sikerülni fog letört álmán keresztül is elérni boldogságát. Szív. üdv. Szerk.

APROHIRDETESEK

Ezen rovatban közzétett hirdetések szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 pengő 50 fill. Jelég hirdetésekre érkező levelek további írásra hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beklendő.

Rövid, fekete gyakorlózongora kettősszáz, külföldi négysszáz, valódi Bösendorfer ötszáz pengő. Garantáltak, jó karban. Zongorák, pianók felújító olcsón, tisztviselőknél elegendő külső legcsekélyebb részletre. Rákóczi-út ötvén. Zongoraterem, Erzsébet-körút sarak.

Női szabóság, plissé, mestervizsga. Kalocsay, Corvin-ter 1. Tanuló lány felvétetik. Telefon.

Vennék készpénzért zongorát, esetleg pianót. Telefon: 140—206. Fenyőné, Erzsébet-körút 26.

Pedigrés, világhírű házrésző him kuvaszkölyök eladó. Feketéné, Felsőgöd, Szegfő-utca.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. 10.

Gimnáziumi érettségit tett okleveles tanítónő, hároméves privát gyakorlattal, felolcsósággal vállalja kimondottan úri család magántanulóját, elemistát vagy középiskolások gyermekét vizsgára való előkészítést. Leveleket „Biztos eredmény” jellegre kiadható kérek.

Némétül beszélő játékos leányt keresek 6 éves fiam mellé, kiare nyugodtan rábíthatnám őt. Nem kisasszonyt, hanem szerénygényű leányt keresek, aki háztartásban is segítene. Azok válaszát kérem igények megjelölésével, akik huzamosabb ideig maradnának. Rádczy Gyuláné, Keczel, gyógy-szertár.

Csillárúdió egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó panzió. Prospektus. Csillárúdió, Mátraszőlős.

Legmodernebb szabás-, varrástanítás. Mestervizsga. Vidékieknek bentlakás. „Elite”-szalón. Erzsébet-körút 58.

Plakátgyűjteknek háborús évekből plakátok eladók. Cím: Attila-körút 24. I. 6.

Nagyon szorgalmas gyors- és gépiró, intelligens fiatal leány tisztviselőnek ajánlkozok. Leveleket „Kispest” jellegre kiadható kérek.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon” nyujtok. Hajdúné, ny. MÁV főintéző neje. Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. Telefon: 132—900.

Leányintézet. III. Római fürdő. Keve-utca 50. szám alatt. Felvétetek elemi- és középiskolai tanulók. Előkészítések gimnázium I—VIII. osztályig, külföldi, magánvizsgára és érettségire. Továbbképző tanfolyam négy-nyolc középiskolát végzett leányok számára, melynek keretén belül háztartás, főzés, szabás-varrás, kézimunka, idegen nyelvek géntárs. gyorsírás és zenetanítás. Kívánatra prospektus küld Bély Mária intézet-tulajdonos, középiskolai tanár.

Tipold Péter zongoratermei. Rákóczi-út 61., valódi Bösendorfer négysszáz-ötvenért. Zongorák, pianók harmóniumok legolcsóbban, előleg nélküli legcsekélyebb részletfizetésre, készpénzben, garanciával.

Nőruha-iparrendély megszerzéséhez előkészítem. Szabást, varrást iparilag kikepeztem. Kerekes Ferencné, Vámház-körút 5.

Sok pénz fizetek ékszerért, zálogjegyért, fogaranyért, szőnyegért és régiségért. Baross-ékszerház, Baross-utca 83. Telefonáljon 134—770.

Bundáját most alakíttassa — lényegesen olcsóbb! Bundákban vagy választék. KÓKAY ENDRE szűcsmester, Vilmos császár-út 10. Tel.: 386—784.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 139—503. Zogoraterem.

Intelligens, félárva, középiskolát végzett, 18 éves lány gyermekekhez ajánlkozok, vidékre. Két és fél éves bizonyítvánnyal rendelkezik. Molnár Klára, Nagy-Rábé, Fürt posta. Bihar m.

Némétül is tudó, intelligens fiatal leány ajánlkozok úri családhoz, gyermekek mellé nevelőnőnek, vagy irodába tisztviselőnek. Leveleket „Budapest” jellegre kiadható kérek.

Zongoratanítás gyermekeknek, akadémiai felolcsótlaknak gyors módszerral, díjmentes gyakorlással. I., Greguss-ut. 5., I. f. 3.

Végelátást nyujtok idősebb úriúrnoknál védett és klimatikus helyen fekvő falusi kastélyomban. Úri, kényelmes elütásban részesítem. Pénzét teljes összegében első helyen biztosítom értékes városi házamon. Cím a kiadóban.

Perfekt szabónő angol-francia szabás ruhák készítését méltányos árárt vállalja. Eszleg elmenne ruhaszalona is. Cím: Budapest, VII., Kazincz-utca 5, I. 20.

Mindenesleány mellé keresek egy jobb szobalányt, aki ért a varráshoz is. Cím: Dr. Faragó, V., Falk Miksa-ut. 7. III.

Intelligens úrileány, kereskedelmi végzettséggel és német nyelvtudással titkárnőnek, társalkodónőnek ajánlkozok Budapestre, kimondottan úri családhoz, ahol családtagként kezelik. Leveleket „Jó megjelenés” jellegre kiadható kérek.

Német-magyar képeztetés tanítónő ajánlkozok gyermekek mellé. Cím: Csenár Katalin, Wien, XI., Kaiser-Ebersd. 324.

Kötay Margit Budapest, IX., Gróf Haller-ut. 56. ajtó 115., hához menne fehérnemű- és felsőruha-varrárra, napi 3 pengőért. Komoly munkaért, kiadott munkát is vállal, hívásra jelentkezik.

Szerénygényű asszony hároméves gyermekével magános úriúrnó vagy úr háztartása vezetésére ajánlkozok. Perfekt főzőnő. Cím: B. Józsefné, Felsz. Szabó Juliska címén.

Készpénzre jobb nő házvezetőnő-k ajánlkozok idősebb úrhoz vagy plébániára. Cím: Fehér Jánosné. Feleszt. József főherceg-út.

Házivarrónő, prima ízléssel és fűzőkészítőnő, hosszú gyakorlattal, meghívásokat kér a kiadó-hivatalba „Tökéletes és olcsó” jellegre.

Zongorák, pianók előleg nélküli legcsekélyebb részletre. Tisztviselőkedvezmény. Fenyőné zongoraterme, Erzsébet-körút huszonhat.

KÉZIMUNKARAJZAINK ISMERTETÉSE

CÍMLAP 1-SŐ BELSŐ OLDAL: Tüllfüggöny és ágyterítő. Nagylyukú, ekrű színű tüllből készítjük. Himzéséhez színes berlinerfonalat használunk, szép élénk színekben. Szélére díszítéssel fodor-tesztünk. A függöny mérete 1 szárny 150 cm. széles, 300 cm. hosszú. Előrajzolva a 2 drb szárny és hozzá a fodoranyag P 40.—. Az ágyterítő mérete 220×170 cm. Előrajzolva a fodorhoz szükséges anyagot együtt P 22.—. A rolnípárna előrajzolva P 6.50. A toiletteasztalterítőre árajánlatot a méret megadása után adunk. Kis motringos berlinerfonal szép színekben, motringja 12 fillér. Megrendelhető más méretben is.

2. OLDALON: Szőszék drapéria, vagy Urasztalterítő himzése. Fehér moiret-selyemből, esetleg sötét bordó bársonyból készítjük színes himzésrel, aranybortníval és aranyrojtal díszítve. Szélessége 40 centiméter. Előrajzolva fehér műselyem moiretra, méterenként P 6.50. Himzéshez minélit használunk, motringja 14 fillér. Szűrőablónja P 1.50. Bársonyból készítve külön árajánlatot adunk.

7. OLDALON: Madeira milió. Fehér aranyocokor pamutvászonra előrajzolva, 60×80 cm. méretben P 1.80. Himzőpamut nagy motring 36 fillér. Szűrőablónja P 1.—. Hozott anyagra előrajzolása 80 fillér.

8. OLDALON: Riselő minta függönyök, terítők díszítésére. Akár kézi, akár géphimzéssel készíthet, nagyon szép. Szűrőablónja 60 fillér.

12. OLDALON: Himzett táska. Nyerszínű kendervászonból készítjük 25×35 cm. méretben. Előrajzolva facsattal együtt P 2.20. Himzéshez 5-ös számú gyöngyfonal, szép virágos színekben, dekája 30 fillér. Szűrőablónja 50 fillér.

14. OLDALON: Keresztöltéses minta, gyermekszoba garnitúra díszítésére. (L. 17. oldalon). Színezése: alól a sámasor homokszín, a következő hézagos sor barna, a fölötte levő különböző virágos színek zölddel vegyesen. A lúny cipője fekete, lába testszín, a szoknya középkék, a kötény fehér, kebel piros, kéz és kar testszín, arc világosabb testszín, haj barna. A fa fenyszöld. A férfi csizmája fekete, nadrág középbarna, kabát sötétkék, kéz testszín, arc sötétebb testszín.

16. OLDALON: Gitter tüllfüggöny színes szárnyakkal. A középfüggönnyt nagy kockás síma gittertüllből készítjük. Aljárja 15 cm. széles sodrott rojtot teszünk. 150 cm. széles ablakra 300 cm. széles anyagot veszünk, hogy szép sűrűn lehessen berakni. Gittertüll 300 cm. széles, métere P 16.50. 450 cm. széles, métere P 20.20. A szárnyakat színes mintás marquisette-anyagból készítjük. 150 cm. széles, métere P 5.80 és 7.80. Megrendelhető teljesen készen is. Az anyagokból mintát készítségel küldünk.

17. OLDALON: Gyermekszobagarnitúra. A függönyszárnyak szélessége 70 cm., hossza 250 cm., a drapéria 50×160 cm. Jóminőségű kendervászonból készítjük, nyers színben. Himzéséhez 5-ös számú gyöngyfonalat használunk, szép tarka színekben. A függöny és drapéria előrajzolva P 21.—. A falvédő 60×160 cm. méretben előrajzolva P 6.—. Az asztalterítő 140×140 cm. méretben, előrajzolva, 4 drb 30×30 cm. méretű szalvétával együtt P 10.80. A diszpárna 40×50 cm. méretben előrajzolva és hátállal együtt P 2.20. Az egész garnitúra szűrőablónja P 3.50. Megrendelhető más méretekben is.

20. OLDALON: Si-kesztyű. Sötétzsinű berlinerfonalból készítjük a kéz nagyságának megfelelően. Amikor a kesztyű készen van, világosdrapp vagy szürke fonalból lánccal díszítjük. Egy pár kesztyűhöz 8 deka sötét és 2 deka világos fonal szükséges, dekája 24 fillér. Készítését megtanítjuk.

21. OLDALON: Selyem- vagy vászonpárna. Mérete 50×50 cm. A vászonból készült párnát jól mosható szegőszalaggal díszítjük, 2 kék és 1 piros színnel. Ekrűszínű pamutvászonra előrajzolva hátállal együtt P 2.20. Szegőszalag métere 36 fillér. Egy párnához való szalag P 3.20. Szűrőablónja 60 fillér. Hozott anyagra előrajzolása 50 fillér.

22. OLDALON: Tüllterítő. 80×80 cm. méretben készítjük középvastagszálú tüllből. A mintát papírra előrajzolva vesszük és a tüll ráfércelve a minta szerint himezzük, ezáltal a terítő az elkészítés után is tiszta marad. 80×80 cm. méretben, a tüll és papírminta P 3.20. Himzéshez 5 deka gyöngyfonal P 1.50. Szűrőablónja P 1.20. Hozott anyagra előrajzolása P 1. Megrendelhető teljesen készen és bármely más méretben is.

24. OLDALON: Ing, vagy kombiné betét. Horgolással készítjük 100-as számú horgolócernából. Leszámolható mintalap 80 fillér.

CÍMLAP KÜLSŐ HÁTSÓ OLDALON: Horgolt színes paplan. Fehér és színes paplanpamutból készítjük, tetszés szerinti méretben. Szélét apró (ráhajítás nélküli) palcikával fejezzük be. Paplanpamut kapható fehér, sárga, kék, róza és lax színben. Fehér színben egy 5 dekás motring 40 fillér, színes 60 fillér. Anyagrendelésnél megkezdve szállítjuk.

A M. U. L. KÉZIMUNKABOLTJÁNAK ÁRAJÁNLATA:

Frottír-törülköző jóminőségben, különböző szép színekben 2,80, 3,80	pengő 5.—
Konyhatórló pamutvászonból 1.—, lenből 1,50 és jóminőségű pamutdamaszt ágyműre, 80 cm. széles, fehér színben, szép virágos mintákban, métere 2,40, színesben 90 cm. szélességben	1,80
Aranyocokor pamutvászon, 80 cm. széles, fehér, métere 1,50, 90 cm. széles	2,66
Aranyocokor pamutvászon, 80 cm. széles, színes, métere	1,75
Aranyocokor pamutvászon, 180 cm. széles, színes métere	1,92
Aranyocokor pamutvászon, 180 cm. széles, fehér métere	5,50
Aranyocokor pamutvászon, 180 cm. széles, fehér métere	4,10
Akciós ágygarnitúra: 2 nagy párna, 1 kis párna géppel himezve, kitűnő minőségben, összesen	18.—
Akciós paplanpedő kénosz megvarrva 130×180 cm. méretben, kézigomblyukakkal	16,50
Zsűrűszelű Indanthren pamutvászonból, kézi himzésrel, terítő mérete 130×130 cm., 4 darab szalveta 25×25 cm. azurozott széllel	12.—
Ollózott munkával készített zsűrűszelű opábatiztból tüll-rátéttel, terítő 100×100 cm., 4 szalveta 25×25 cm. széles, szép mintákban	26.—
Festett gobelintájkép 10×15 cm. méretben	—80-tól
Festett gobelin gyümölcsös csendélet 20×25 cm. méretben	1,50
Festett gobelin gyümölcsös csendélet 40×50 cm. méretben	5,40
Festett gobelin szentkép 33×35 cm. méretben	3,40

Festett gobelin párnalap, modern mintával, vagy virágos 40×50 cm. méretben	pengő —,80-tól
Festett kelim párnalap, 35×45 cm. méretben	2.—
Festett kelim falvédő, 70×170 cm. méretben	10.—
Festett perzsaszőnyegalap, 60×100 cm. méretben	4,80
Festett perzsaszőnyegalap 80×120 cm. méretben	8.—
Gyermekkocsi takaró és párna cérna pikéből, rátéttel és géphimzéssel	14.—
Baby-ingesce, fehér 2,40, színes	2,60
Baby-előke, fehér vagy színes pikéből	1,50
Horgolt gyermekruháska 1—2 éveseknek	5.—
Horgolt babygarnitúra, kabát, sapka	4,50
Ágykabát kézi horgolással készítve, szép színekben	7,50
Zefirfonál pulover és ruhakészítéshez kitűnő minőségben, dekája	—28
Berlinerfonal babygarnitúrák készítéséhez és sporthoz, dekája	—24
Sportfonal mellrozott szép színekben (férfi puloverhez) dekája	—32
Divat gyapjúfonal kosztüm- és ruhakészítéshez dekája 32, 36, 38 és	—42
Műselyemharisnya minden számban, divatszínekben, párja	2,20-tól
Zsebkendők, szép mintákban	—45-től
Szőnyegek, szelónátvetők és futószőnyegek óriási választékban.	
Előnyomódnakban mindennemű sablonok készítését vállaljuk. Előrajzoláshoz képpor, dörzsölő olcsó árban kapható. Sablonok nagy választékban.	

Calderoni és Társa látyszerész

Szemüvegek, orrsíptetők, látcsövek. Fényképészeti készülékek és cikkek. Hőmérők és barométerek. V., Vörösmartyér 1. szám. Telefon: 1-811-48

CZIGÁNY ADÉL virágkereskedése

Koszorú- és esokorkötészet. Estélyek, bálók díszítését vállalom. Délszaki növények kölcsönzése. Az ország legnagyobb növénylerakata. Budapest, VI., Teréz-körút 60. T.: 11-30-09, 1-224-15. Virágkertészete Budatétény. T. 26-99-77

Lapunk 1937. évi I. és II. félévi és 1938. I. félévi

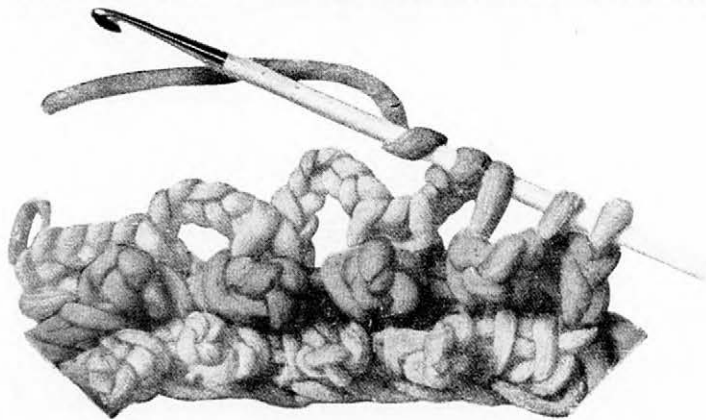
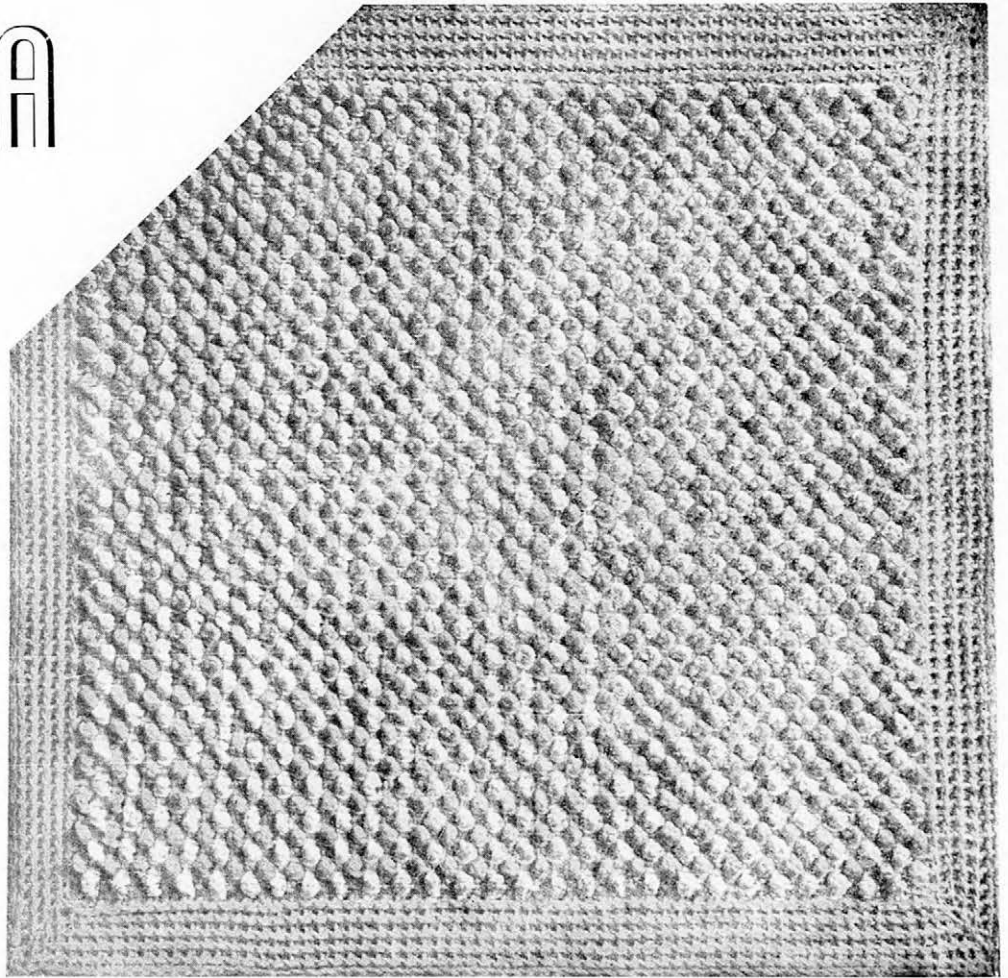
BEKÖTÉSI TÁBLÁJA

darabonként 2 pengő előzetes beküldése fejében kapható kiadóhivatalunkban.

MAGYAR

URIASSZONYOK

LAPJA

Horgolt színes paplan.
Leírása kézimunkarova-
tunkban. Készen is kap-
ható a Magyar Uri-
asszonyok Lapja Kézi-
munkaboltjában (Teréz-
körút 6. szám alatt).